

Europeiska unionens officiella tidning

L 186

Svensk utgåva

Lagstiftning

sextioandra årgången

11 juli 2019

Innehållsförteckning

I Lagstiftningsakter

FÖRORDNINGAR

- ★ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/1148 av den 20 juni 2019 om saluföring och användning av sprängämnesprekursorer, om ändring av förordning (EG) nr 1907/2006 och om upphävande av förordning (EU) nr 98/2013 ⁽¹⁾ 1
- ★ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/1149 av den 20 juni 2019 om inrättande av Europeiska arbetsmyndigheten, om ändring av förordningarna (EG) nr 883/2004, (EU) nr 492/2011 och (EU) 2016/589 och om upphävande av beslut (EU) 2016/344 ⁽²⁾ 21
- ★ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/1150 av den 20 juni 2019 om främjande av rättvisa villkor och transparens för företagsanvändare av onlinebaserade förmedlingstjänster ⁽¹⁾ 57

DIREKTIV

- ★ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/1151 av den 20 juni 2019 om ändring av direktiv (EU) 2017/1132 vad gäller användningen av digitala verktyg och förfaranden inom bolagsrätt ⁽¹⁾ 80

⁽¹⁾ Text av betydelse för EES.

⁽²⁾ Text av betydelse för EES och Schweiz.

SV

De rättsakter vilkas titlar är tryckta med fin stil är sådana rättsakter som har avseende på den löpande handläggningen av jordbrukspolitiska frågor. De har normalt begränsad giltighetstid.

Beträffande alla övriga rättsakter gäller att titlarna är tryckta med fet stil och föregås av en asterisk.

★ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/1152 av den 20 juni 2019 om tydliga och förutsägbara arbetsvillkor i Europeiska unionen	105
★ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/1153 av den 20 juni 2019 om fastställande av bestämmelser för att underlätta användning av finansiell information och andra uppgifter för att förebygga, upptäcka, utreda eller lagföra vissa brott och om upphävande av rådets beslut 2000/642/RIF	122

I

(Lagstiftningsakter)

FÖRORDNINGAR

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) 2019/1148

av den 20 juni 2019

om saluföring och användning av sprängämnesprekursorer, om ändring av förordning (EG) nr 1907/2006 och om upphävande av förordning (EU) nr 98/2013

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 114,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽¹⁾,i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽²⁾, och

av följande skäl:

- (1) I Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 98/2013 ⁽³⁾ fastställs harmoniserade regler för tillhandahållande, införsel, innehav och användning av ämnen och blandningar som kan missbrukas för olaglig tillverkning av sprängämnen, i syfte att begränsa allmänhetens tillgång till dessa ämnen och blandningar och säkerställa lämplig rapportering av misstänkta transaktioner i hela distributionskedjan.
- (2) Förordning (EU) nr 98/2013 har visserligen bidragit till att minska det hot som sprängämnesprekursorer utgör i unionen, men det är ändå nödvändigt att stärka kontrollsystemet för prekursorer som kan användas för tillverkning av hemmagjorda sprängämnen. Med tanke på det antal ändringar som krävs är det för tydlighetens skull lämpligt att ersätta förordning (EU) nr 98/2013.
- (3) Genom förordning (EU) nr 98/2013 begränsades enskildas tillgång till och användning av sprängämnesprekursorer. Trots denna restriktion kunde medlemsstaterna ändå besluta att bevilja enskilda tillgång till dessa ämnen genom ett tillstånds- och registreringssystem. Restriktionerna och kontrollerna av sprängämnesprekursorer har därför skiljt sig åt mellan de olika medlemsstaterna, vilket har kunnat ge upphov till handelshinder inom unionen och därigenom

⁽¹⁾ EUT C 367, 10.10.2018, s. 35.⁽²⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 16 april 2019 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 14 juni 2019.⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 98/2013 av den 15 januari 2013 om saluföring och användning av sprängämnesprekursorer (EUT L 39, 9.2.2013, s. 1).

hämna den inre marknadens funktion. De befintliga restriktionerna och kontrollerna har dessutom inte säkerställt tillräckliga nivåer av allmän säkerhet eftersom de inte i tillräcklig mån har förhindrat att brottslingar förvärvar sprängämnesprekursorer. Det hot som hemmagjorda sprängämnen utgör är fortfarande stort och fortsätter att öka.

- (4) Systemet för att förebygga olaglig tillverkning av sprängämnen bör därför ytterligare stärkas och harmoniseras med tanke på det ökande hotet mot den allmänna säkerheten till följd av terrorism och annan grov brottslighet. Detta förebyggande och denna harmonisering bör också säkerställa den fria rörligheten för sprängämnesprekursorer på den inre marknaden och främja konkurrensen mellan ekonomiska aktörer och uppmuntra till innovation, till exempel genom att underlätta utvecklingen av säkrare kemikalier som ersätter sprängämnesprekursorer.
- (5) Kriterierna för att fastställa vilka åtgärder som bör tillämpas på vilka sprängämnesprekursorer inbegriper den hotnivå som gäller för den berörda sprängämnesprekursorn, handelsvolymen för den berörda sprängämnesprekursorn och möjligheten att fastställa en koncentrationsnivå under vilken sprängämnesprekursorn fortfarande skulle kunna användas för de legitima ändamål för vilka den tillhandahållits på marknaden men med betydligt mindre sannolikhet kan användas för olaglig tillverkning av sprängämnen.
- (6) Enskilda bör inte tillåtas att förvärva, införa, inneha eller använda vissa sprängämnesprekursorer i koncentrationer som överstiger vissa gränsvärden uttryckta i viktprocent. Enskilda bör emellertid tillåtas att förvärva, införa, inneha eller använda vissa sprängämnesprekursorer i koncentrationer som överstiger dessa gränsvärden för legitima ändamål, om de har tillstånd att göra detta. Om sökanden är en juridisk person bör den behöriga myndigheten i medlemsstaten beakta den juridiska personens bakgrund samt bakgrunden hos alla personer som agerar antingen enskilt eller som en del av ett organ inom den juridiska personen och har en ledande ställning inom den juridiska personen grundad på behörighet att företräda den juridiska personen, att fatta beslut på den juridiska personens vägnar eller att utöva kontroll inom den juridiska personen.
- (7) För vissa sprängämnesprekursorer som omfattas av restriktioner i koncentrationer som överstiger de gränsvärden som anges i denna förordning finns ingen legitim användning för enskilda. Därför bör man upphöra att bevilja tillstånd för kaliumklorat, kaliumperklorat, natriumklorat och natriumperklorat. Tillstånd bör endast få beviljas för ett begränsat antal sprängämnesprekursorer som omfattas av restriktioner och för vilka det finns legitim användning för enskilda. Sådana tillstånd bör begränsas till koncentrationer som inte överstiger det övre gränsvärde som föreskrivs i denna förordning. Över det övre gränsvärdet väger risken för olaglig tillverkning av sprängämnen tyngre än enskildas försumbara legitima användning av dessa sprängämnesprekursorer, eftersom samma effekt kan uppnås med alternativ eller lägre koncentrationer av dessa prekursorer. I denna förordning bör också de omständigheter som de behöriga myndigheterna minst bör ta hänsyn till när de överväger att utfärda ett tillstånd fastställas. Tillsammans med den mall för tillstånd som återges i bilaga III bör detta underlätta erkännandet av tillstånd som utfärdats av andra medlemsstater.
- (8) Det ömsesidiga erkännandet av tillstånd som utfärdats av andra medlemsstater bör kunna ske bilateralt eller multilateralt i syfte att uppnå den inre marknadens mål.
- (9) För att tillämpa de restriktioner och kontroller som föreskrivs i denna förordning bör de ekonomiska aktörer som säljer till professionella användare eller enskilda med tillstånd kunna förlita sig på information som gjorts tillgänglig i tidigare led i distributionskedjan. Alla ekonomiska aktörer i distributionskedjan bör därför informera de reglerade sprängämnesprekursorernas mottagare om att enskildas tillhandahållande, införsel, innehav och användning av dessa sprängämnesprekursorer omfattas av denna förordning, till exempel genom att förse den med en lämplig etikett på förpackningen, genom att kontrollera att den är försedd med en lämplig etikett på förpackningen eller genom att ta med den informationen i det säkerhetsdatablad som sammanställts i enlighet med bilaga II till Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1907/2006 ⁽⁴⁾.
- (10) Skillnaden mellan en ekonomisk aktör och en professionell användare är att den ekonomiska aktören tillhandahåller en annan person en sprängämnesprekursor, medan en professionell användare förvärvar eller inför en sådan sprängämnesprekursor endast för eget bruk. Ekonomiska aktörer som säljer till professionella användare, andra ekonomiska aktörer eller enskilda med tillstånd bör säkerställa att deras personal som deltar i försäljningen av

⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1907/2006 av den 18 december 2006 om registrering, utvärdering, godkännande och begränsning av kemikalier (Reach), inrättande av en europeisk kemikaliemyndighet, ändring av direktiv 1999/45/EG och upphävande av rådets förordning (EEG) nr 793/93 och kommissionens förordning (EG) nr 1488/94 samt rådets direktiv 76/769/EEG och kommissionens direktiv 91/155/EEG, 93/67/EEG, 93/105/EG och 2000/21/EG (EUT L 396, 30.12.2006, s. 1).

sprängämnesprekursorer känner till vilka av de produkter som de tillhandahåller innehåller sprängämnesprekursorer, till exempel genom att inkludera information i produktens streckkod att produkten innehåller en sprängämnesprekursor.

- (11) Skillnaden mellan professionella användare, vilka det bör vara möjligt att tillhandahålla sprängämnesprekursorer som omfattas av restriktioner, och enskilda, vilka det inte bör vara möjligt att tillhandahålla sådana, beror på om personen avser att använda den relevanta sprängämnesprekursorn i syften som är knutna till hans eller hennes näringsverksamhet, affärsverksamhet eller yrke, inklusive skogsbruk, trädgårdsnäring och jordbruksverksamhet, som bedrivs på heltid eller deltid och inte nödvändigtvis är kopplad till storleken på den landareal varpå verksamheten bedrivs. Ekonomiska aktörer bör därför inte tillhandahålla en sprängämnesprekursor som omfattas av restriktioner vare sig till en fysisk eller juridisk person som är yrkesverksam inom ett område där denna sprängämnesprekursor inte tenderar att användas för professionella ändamål, eller till en fysisk eller juridisk person som ägnar sig åt verksamhet som inte är knuten till något professionellt ändamål.
- (12) Ekonomiska operatörers personal som deltar i tillhandahållandet av sprängämnesprekursorer bör omfattas av samma bestämmelser i denna förordning som enskilda omfattas av när de använder sprängämnesprekursorerna för personliga ändamål.
- (13) Ekonomiska aktörer bör spara transaktionsuppgifter för att på ett väsentligt sätt hjälpa myndigheterna att förebygga, förhindra, upptäcka, utreda och lagföra grova brott som begås med hemmagjorda sprängladdningar och att kontrollera överensstämmelse med denna förordning. Identifiering av alla aktörer i distributionskedjan och kunder krävs för detta ändamål oavsett om de är enskilda, professionella användare eller ekonomiska aktörer. Eftersom det kan vara så att olaglig tillverkning och användning av hemmagjorda sprängämnen äger rum först avsevärd tid efter försäljningen av sprängämnesprekursorn, bör transaktionsuppgifterna sparas så länge som det är nödvändigt, proportionerligt och lämpligt för att underlätta utredningarna, med beaktande av genomsnittliga tillsynsperioder.
- (14) Denna förordning bör även tillämpas på ekonomiska operatörer som är verksamma online, däribland på internetbaserade marknadsplatser. Ekonomiska aktörer som är verksamma online bör därför också utbilda sin personal och även inrätta lämpliga förfaranden för att upptäcka misstänkta transaktioner. Därtill bör de endast tillhandahålla sprängämnesprekursorer som omfattas av restriktioner till enskilda i medlemsstater som har eller inrättar ett tillståndssystem i enlighet med denna förordning och endast efter att ha kontrollerat att den enskilda i fråga har ett gällande tillstånd. Efter att ha kontrollerat den potentiella kundens identitet, till exempel genom de mekanismer som föreskrivs i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 910/2014⁽⁵⁾, bör den ekonomiska aktören kontrollera att ett tillstånd har utfärdats för den avsedda transaktionen, till exempel genom en fysisk kontroll av tillståndet vid tidpunkten för leveransen av sprängämnesprekursorn eller, med den potentiella kundens samtycke, genom att kontakta den behöriga myndigheten i de medlemsstater som har utfärdat tillståndet. Ekonomiska aktörer med verksamhet online bör också, liksom de som verkar offline, begära att professionella användare uppgger slutanvändningen.
- (15) Internetbaserade marknadsplatser fungerar endast som mellanhänder mellan ekonomiska aktörer, å ena sidan, och enskilda, professionella användare eller andra ekonomiska operatörer, å andra sidan. Därför bör inte internetbaserade marknadsplatser omfattas av definitionen av ekonomisk aktör och de bör inte vara skyldiga att informera sin personal som deltar i försäljningen av sprängämnesprekursorer om deras skyldigheter enligt denna förordning eller att kontrollera den potentiella kundens identitet och, i tillämpliga fall, tillstånd eller att begära annan information av den potentiella kunden. Med tanke på den centrala roll som internetbaserade marknadsplatser spelar i transaktioner online, även vid försäljning av reglerade sprängämnesprekursorer, bör de likväl på ett tydligt och effektivt sätt informera användare som avser att tillhandahålla reglerade sprängämnesprekursorer genom deras tjänster om skyldigheterna enligt denna förordning. Dessutom bör internetbaserade marknadsplatser vidta åtgärder för att hjälpa till att säkerställa att deras användare uppfyller sina kontrollskyldigheter, till exempel genom att erbjuda verktyg för att underlätta kontroll av tillstånd. Med tanke på att internetbaserade marknadsplatser blir allt viktigare för alla sorters tillhandahållande och med tanke på denna anskaffningskanals betydelse, också för terroriständamål, bör internetbaserade marknadsplatser underkastas samma detektions- och rapporteringsskyldigheter som ekonomiska aktörer, medan förfaranden för att upptäcka misstänkta transaktioner bör anpassas på lämpligt sätt till den särskilda internetmiljön.

⁽⁵⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 910/2014 av den 23 juli 2014 om elektronisk identifiering och betrodda tjänster för elektroniska transaktioner på den inre marknaden och om upphävande av direktiv 1999/93/EG (EUT L 257, 28.8.2014, s. 73).

- (16) Internetbaserade marknadsplatser skyldigheter i enlighet med denna förordning bör inte innebära en allmän övervakningsskyldighet. Denna förordning bör fastställa särskilda detektions- och rapporteringsskyldigheter för internetbaserade marknadsplatser vad gäller misstänkta transaktioner som sker på deras webbplats eller med hjälp av deras datatjänster. Internetbaserade marknadsplatser bör inte hållas ansvariga på grundval av denna förordning för transaktioner som inte har upptäckts trots att den internetbaserade marknadsplatsen har inrättat lämpliga, rimliga och proportionella förfaranden för att upptäcka sådana misstänkta transaktioner.
- (17) Enligt denna förordning måste ekonomiska aktörer rapportera misstänkta transaktioner oavsett om den potentiella kunden är en enskild, en professionell användare eller en ekonomisk aktör. Skyldigheterna avseende reglerade sprängämnesprekursorer, inklusive skyldigheten att rapportera misstänkta transaktioner, bör gälla alla ämnen som förtecknas i bilagorna I och II, oavsett koncentration. Produkter som endast innehåller sprängämnesprekursorer i en sådan liten utsträckning och i så sammansatta blandningar att det är tekniskt sett extremt svårt att extrahera sprängämnesprekursorer bör inte omfattas av denna förordnings tillämpningsområde.
- (18) För att förbättra tillämpningen av denna förordning bör både ekonomiska aktörer och offentliga myndigheter tillhandahålla lämplig utbildning om skyldigheterna enligt denna förordning. Medlemsstaterna bör ha tillsynsmyndigheter och anordna regelbundna medvetandehöjande åtgärder som är anpassade efter särdragen i varje enskild sektor samt upprätthålla en fortlöpande dialog med ekonomiska aktörer på alla nivåer i distributionskedjan, däribland ekonomiska aktörer med verksamhet online.
- (19) Valet av ämnen som brottslingar använder för olaglig tillverkning av sprängämnen kan förändras snabbt. Det bör därför vara möjligt att låta ytterligare ämnen omfattas av den rapporteringsskyldighet som föreskrivs i denna förordning, vid behov med kort varsel. I syfte att ta hänsyn till eventuell utveckling i fråga om missbruk av ämnen som sprängämnesprekursorer bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt delegeras till kommissionen vad gäller att ändra denna förordning genom ändring av de gränsvärden över vilka vissa ämnen som omfattas av restriktioner enligt denna förordning inte får tillhandahållas enskilda och att förteckna ytterligare ämnen avseende vilka misstänkta transaktioner ska rapporteras. Det är särskilt viktigt att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå, och att dessa samråd genomförs i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning⁽⁶⁾. För att säkerställa lika stor delaktighet i förberedelsen av delegerade akter erhåller Europaparlamentet och rådet alla handlingar samtidigt som medlemsstaternas experter, och deras experter ges systematiskt tillträde till möten i kommissionens expertgrupper som arbetar med förberedelse av delegerade akter.
- (20) I syfte att reglera ämnen som inte redan förtecknas i bilaga I eller II, men avseende vilka en medlemsstat finner rimliga skäl att anta att de kan användas för olaglig tillverkning av sprängämnen, bör en skyddsklausul om ett adekvat unionsförfarande införas. Med hänsyn till de specifika risker som ska behandlas i denna förordning är det dessutom lämpligt att tillåta att medlemsstaterna under vissa omständigheter antar skyddsåtgärder, även avseende ämnen som redan omfattas av åtgärder enligt denna förordning. Medlemsstaterna bör dessutom få bibehålla de nationella åtgärder som de redan har informerat eller underrättat kommissionen om i enlighet med artikel 13 i förordning (EU) nr 98/2013.
- (21) Regelverket skulle förenklas om relevanta säkerhetsrestriktioner om tillhandahållande av ammoniumnitrat i förordning (EG) nr 1907/2006 införlivades i denna förordning. Därför bör bilaga XVII till förordning (EG) nr 1907/2006 ändras i enlighet med detta.

⁽⁶⁾ EUT L 123, 12.5.2016, s. 1.

- (22) Denna förordning kräver att personuppgifter behandlas och även lämnas ut till tredje part i fall av misstänkta transaktioner. Sådan behandling och sådant utlämnande medför ett intrång i den grundläggande rätten till privatliv och skydd av personuppgifter. Det bör följaktligen säkerställas att den grundläggande rätten till skydd av personuppgifter för personer vilkas personuppgifter behandlas vid tillämpningen av denna förordning tryggas på vederbörligt sätt. Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 ⁽⁷⁾ reglerar den behandling av personuppgifter som utförs inom ramen för denna förordning. Därför bör den behandling av personuppgifter som förekommer i samband med beviljande av tillstånd och rapportering av misstänkta transaktioner ske i enlighet med förordning (EU) 2016/679, inklusive de allmänna dataskyddsprinciperna om laglighet, korrekthet och öppenhet, ändamålsbegränsning, uppgiftsminimering, korrekthet, lagringsminimering, integritet och konfidentialitet samt kravet på att visa vederbörlig respekt för de registrerades rättigheter.
- (23) Kommissionen bör utföra en utvärdering av denna förordning på grundval av de fem kriterierna effektivitet, ändamålsenlighet, relevans, enhetlighet och mervärde för EU. Denna utvärdering bör ligga till grund för konsekvensbedömningar av eventuella ytterligare åtgärder. Information bör samlas in regelbundet i syfte att utvärdera denna förordning.
- (24) Eftersom målet för denna förordning, nämligen att begränsa enskildas tillgång till sprängämnesprekursorer, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna utan snarare, på grund av begränsningens omfattning och verkningar, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen anta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.
- (25) Förordning (EU) nr 98/2013 bör upphävas.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Syfte

I denna förordning fastställs harmoniserade regler för tillhandahållande, införsel, innehav och användning av ämnen eller blandningar som kan missbrukas för olaglig tillverkning av sprängämnen, i syfte att begränsa enskildas tillgång till dessa ämnen och blandningar och säkerställa lämplig rapportering av misstänkta transaktioner i hela distributionskedjan.

Denna förordning påverkar inte tillämpningen av andra, strängare bestämmelser i unionsrätten som avser de ämnen som förtecknas i bilagorna I och II.

Artikel 2

Tillämpningsområde

1. Denna förordning är tillämplig på de ämnen som förtecknas i bilagorna I och II och på blandningar och ämnen som innehåller dessa ämnen.
2. Denna förordning ska inte tillämpas på
 - a) varor enligt definitionen i artikel 3.3 i förordning (EG) nr 1907/2006,
 - b) pyrotekniska artiklar enligt definitionen i artikel 3.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/29/EU ⁽⁸⁾,

⁽⁷⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG (allmän dataskyddsförordning) (EUT L 119, 4.5.2016, s. 1).

⁽⁸⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/29/EU av den 12 juni 2013 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning om tillhandahållande på marknaden av pyrotekniska artiklar (EUT L 178, 28.6.2013, s. 27).

- c) pyrotekniska artiklar som i enlighet med nationell rätt är avsedda för icke-kommersiell användning av försvarsmakten, de brottsbekämpande myndigheterna eller räddningstjänsten,
- d) pyroteknisk utrustning som omfattas av Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/90/EU ⁽⁹⁾,
- e) pyrotekniska artiklar avsedda för användning inom flyg- och rymdindustrin,
- f) tändhattar avsedda för leksaker,
- g) läkemedel som i legitimt syfte genom förskrivning tillhandahållits en enskild i enlighet med tillämplig nationell rätt.

Artikel 3

Definitioner

I denna förordning avses med

1. ämne: ett ämne i den mening som avses i artikel 3.1 i förordning (EG) nr 1907/2006,
2. blandning: en blandning i den mening som avses i artikel 3.2 i förordning (EG) nr 1907/2006,
3. vara: en vara i den mening som avses i artikel 3. 3 i förordning (EG) nr 1907/2006,
4. tillhandahållande: göra tillgängligt antingen mot betalning eller kostnadsfritt,
5. införsel: handlingen att föra in ett ämne till en medlemsstats territorium, oavsett dess destination inom unionen, antingen från en annan medlemsstat eller från ett tredjeland, inom ramen för alla slags tullförfaranden enligt definitionen i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 952/2013 ⁽¹⁰⁾, inklusive transitering.
6. användning: en användning i den mening som avses i artikel 3.24 i förordning (EG) nr 1907/2006,
7. misstänkt transaktion: en transaktion beträffande en reglerad sprängämnesprekursor där det finns rimliga skäl att misstänka, efter det att alla relevanta faktorer har beaktats, att avsikten är att använda det berörda ämnet eller den berörda blandningen för olaglig tillverkning av sprängämnen,
8. enskild: en fysisk eller juridisk person som agerar i syften som inte är knutna till dennes näringsverksamhet, affärsverksamhet eller yrke,

⁽⁹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/90/EU av den 23 juli 2014 om marin utrustning och om upphävande av rådets direktiv 96/98/EG (EUT L 257, 28.8.2014, s. 146).

⁽¹⁰⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 952/2013 av den 9 oktober 2013 om fastställande av en tullkodex för unionen (EUT L 269, 10.10.2013, s. 1).

9. professionell användare: en fysisk eller juridisk person eller offentligt organ eller grupp av sådana personer eller organ som har ett påvisbart behov av en sprängämnesprekursor som omfattas av restriktioner för syften som är knutna till dennes näringsverksamhet, affärsverksamhet eller yrke, inklusive jordbruksverksamhet, som bedrivs på heltid eller deltid och inte nödvändigtvis är kopplad till storleken på den landareal varpå verksamheten bedrivs, under förutsättning att dessa syften inte inbegriper att tillhandahålla en annan person denna sprängämnesprekursor,
10. ekonomisk aktör: en fysisk eller juridisk person eller offentligt organ eller grupp av sådana personer eller organ som tillhandahåller reglerade sprängämnesprekursorer på marknaden, antingen offline eller online, inklusive på internetbaserade marknadsplatser,
11. internetbaserad marknadsplats: tillhandahållare av en mellanhandstjänst som gör det möjligt för ekonomiska aktörer, å ena sidan, och enskilda, professionella användare eller andra ekonomiska aktörer, å andra sidan, att utföra transaktioner avseende reglerade sprängämnesprekursorer genom onlineförsäljning eller tjänsteavtal, antingen på den internetbaserade marknadsplatsens webbplats eller på en ekonomisk aktörs webbplats som utnyttjar datatjänster som tillhandahålls av den internetbaserade marknadsplatsen,
12. sprängämnesprekursor som omfattas av restriktioner: ett ämne som förtecknas i bilaga I, i koncentrationer som överstiger det gränsvärde som anges för ämnet i kolumn 2 i tabellen i bilaga I, inklusive en blandning eller annat ämne i vilken eller vilket ett ämne som förtecknas i den bilagan förekommer i koncentrationer som överstiger angivna gränsvärden,
13. reglerad sprängämnesprekursor: ett ämne som förtecknas i bilaga I eller II, inklusive en blandning eller ett annat ämne i vilken eller vilket ett ämne som förtecknas i dessa bilagor förekommer, med undantag för homogena blandningar med mer än fem beståndsdelar i vilka koncentrationen av varje ämne som förtecknas i bilaga I eller II understiger 1 viktprocent,
14. jordbruksverksamhet: produktion, uppfödning eller odling av jordbruksprodukter inbegripet skörd, mjölkning, djuruppfödning och djurhållning för animalieproduktion, eller verksamhet för att hålla jordbruksarealen i enlighet med god jordbrukshävd och goda miljöförhållanden såsom fastställs i artikel 94 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1306/2013 ⁽¹⁾.

Artikel 4

Fri rörlighet

Medlemsstaterna får inte av skäl som rör förhindrande av olaglig tillverkning av sprängämnen förbjuda, begränsa eller hindra tillhandahållande av reglerade sprängämnesprekursorer såvida detta inte föreskrivs i denna förordning eller i andra unionsrättsakter.

Artikel 5

Tillhandahållande, införsel, innehav och användning

1. Sprängämnesprekursorer som omfattas av restriktioner får inte tillhandahållas eller införas, innehas eller användas av enskilda.
2. Restriktionen enligt punkt 1 gäller även blandningar som innehåller klorater eller perklorater som förtecknas i bilaga I, om den totala koncentrationen av dessa ämnen i blandningen överstiger gränsvärdet för något av ämnena i kolumn 2 i tabellen i bilaga I.
3. En medlemsstat får bibehålla eller inrätta ett tillståndssystem som medger att vissa sprängämnesprekursorer som omfattas av restriktioner i koncentrationer som inte överstiger de övre gränsvärden som anges för ämnet i kolumn 3 i tabellen i bilaga I tillhandahålls eller införs, innehas eller används av enskilda.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1306/2013 av den 17 december 2013 om finansiering, förvaltning och övervakning av den gemensamma jordbrukspolitiken och om upphävande av rådets förordningar (EEG) nr 352/78, (EG) nr 165/94, (EG) nr 2799/98, (EG) nr 814/2000, (EG) nr 1290/2005 och (EG) nr 485/2008 (EUT L 347, 20.12.2013, s. 549).

Inom ramen för ett sådant tillståndssystem ska en enskild erhålla och på begäran uppvisa ett tillstånd för att förvärva, införa, inneha eller använda sprängämnesprekursorer som omfattas av restriktioner. Tillståndet ska i enlighet med artikel 6 utfärdas av en behörig myndighet i den medlemsstat där denna sprängämnesprekursorer som omfattas av restriktioner är avsedd att förvärfvas, införas, innehas eller användas.

4. Medlemsstaterna ska utan dröjsmål till kommissionen anmäla alla åtgärder som de vidtar i syfte att genomföra det tillståndssystem som föreskrivs i punkt 3. I anmälan ska medlemsstaten ange de sprängämnesprekursorer som omfattas av restriktioner för vilka medlemsstaten föreskriver ett tillståndssystem i enlighet med punkt 3.

5. Kommissionen ska offentliggöra en förteckning över de åtgärder som anmälts av medlemsstaterna i enlighet med punkt 4.

Artikel 6

Tillstånd

1. Varje medlemsstat som utfärdar tillstånd till enskilda som har ett legitimt intresse av att förvärva, införa, inneha eller använda sprängämnesprekursorer som omfattas av restriktioner ska fastställa regler för utfärdande av tillstånd i enlighet med artikel 5.3. När den behöriga myndigheten i medlemsstaten överväger om den ska utfärda tillstånd ska den ta hänsyn till alla relevanta omständigheter, särskilt till

- a) om det finns ett påvisbart behov av en sprängämnesprekursor som omfattas av restriktioner och om den avsedda användningen är legitim,
- b) om det finns lägre koncentrationer av en sprängämnesprekursor som omfattas av restriktioner eller av ett alternativt ämne med en liknande effekt,
- c) den sökandes bakgrund, inklusive information om tidigare fällande domar mot den sökande någonstans inom unionen,
- d) de föreslagna lagringsarrangemangen, för att säkerställa att sprängämnesprekursorer som omfattas av restriktioner lagras säkert.

2. Den behöriga myndigheten ska vägra att utfärda tillstånd om den har rimliga skäl att ifrågasätta att den avsedda användningen är legitim eller att den enskildas avsikter med användningen av den sprängämnesprekursor som omfattas av restriktioner är legitima.

3. Den behöriga myndigheten får besluta att begränsa tillståndets giltighet, genom att tillåta att det får användas en gång eller flera gånger. Tillståndets giltighetsperiod får inte överskrida tre år. Den behöriga myndigheten får ålägga tillståndsinnehavaren att, fram till den tidpunkt då tillståndet upphör att gälla, visa att villkoren för utfärdandet av tillståndet fortfarande är uppfyllda. Tillståndet ska ange de sprängämnesprekursorer som omfattas av restriktioner för vilka det utfärdats.

4. Den behöriga myndigheten får kräva att de som ansöker om tillstånd betalar en ansökningsavgift. En sådan avgift får inte överstiga kostnaderna för att behandla ansökan.

5. Den behöriga myndigheten får tillfälligt dra in eller återkalla tillståndet om den har rimliga skäl att anta att villkoren för utfärdandet av tillståndet inte längre är uppfyllda. Den behöriga myndigheten ska utan dröjsmål informera tillståndsinnehavaren om att deras tillstånd tillfälligt dragits in eller återkallats, om inte detta äventyrar pågående utredningar.

6. Överklaganden av beslut som fattats av den behöriga myndigheten och tvister som gäller uppfyllandet av tillståndsvillkoren ska behandlas av ett lämpligt organ som är ansvarigt för sådana överklaganden och tvister enligt nationell rätt.

7. En medlemsstat får erkänna tillstånd som utfärdats av andra medlemsstater enligt denna förordning.
8. Medlemsstaterna får använda den mall för tillstånd som återges i bilaga III.
9. Den behöriga myndigheten ska erhålla information om tidigare fällande domar mot sökanden i andra medlemsstater, såsom avses i punkt 1 c i denna artikel, via det system som inrättats genom rådets rambeslut 2009/315/RIF⁽¹²⁾. De centralmyndigheter som avses i artikel 3 i det rambeslutet ska inom 10 arbetsdagar från den dag då begäran togs emot besvara begäran om sådan information.

Artikel 7

Information till distributionskedjan

1. En ekonomisk aktör som tillhandahåller en annan ekonomisk aktör en sprängämnesprekursor som omfattas av restriktioner ska informera den senare om att enskildas förvärv, införsel, innehav och användning av denna sprängämnesprekursor omfattas av restriktioner enligt artikel 5.1 och 5.3.

En ekonomisk aktör som tillhandahåller en annan ekonomisk aktör en reglerad sprängämnesprekursor ska informera den senare om att enskildas förvärv, införsel, innehav och användning av denna reglerade sprängämnesprekursor omfattas av en rapporteringsskyldighet i enlighet med artikel 9.

2. En ekonomisk aktör som tillhandahåller en professionell användare eller en enskild reglerade sprängämnesprekursorer ska säkerställa och kunna visa de nationella tillsynsmyndigheter som avses i artikel 11 att dess personal som är involverad i försäljningen av reglerade sprängämnesprekursorer är

a) medveten om vilka av de produkter som den tillhandahåller som innehåller reglerade sprängämnesprekursorer,

b) informerad om skyldigheterna enligt artiklarna 5–9.

3. En internetbaserad marknadsplats ska vidta åtgärder för att säkerställa att dess användare känner till sina skyldigheter enligt denna förordning när de tillhandahåller reglerade sprängämnesprekursorer via marknadsplatsens tjänster.

Artikel 8

Kontroll vid försäljning

1. En ekonomisk aktör som tillhandahåller en enskild en sprängämnesprekursor som omfattas av restriktioner i enlighet med artikel 5.3 ska för varje transaktion kontrollera identiteten hos och tillståndet för den enskilda i enlighet med det tillståndssystem som fastställts av den medlemsstat där den sprängämnesprekursor som omfattas av restriktioner tillhandahålls samt på tillståndet ange mängden som inköpts av den sprängämnesprekursor som omfattas av restriktioner.

2. I syfte att kontrollera att en potentiell kund är en professionell användare eller en annan ekonomisk aktör ska den ekonomiska aktör som tillhandahåller en professionell användare eller en annan ekonomisk aktör en sprängämnesprekursor som omfattas av restriktioner för varje transaktion begära följande information, om inte sådan kontroll av den potentiella kunden redan har ägt rum under den tolv månadersperiod som föregår datumet för transaktionen och transaktionen inte väsentligt skiljer sig från tidigare transaktioner:

a) Identitetsbevis för den person som är behörig att företräda den potentiella kunden.

b) Den potentiella kundens näringsverksamhet, affärsverksamhet eller yrke samt dennes företagsnamn, adress, registreringsnummer för mervärdesskatt eller, i förekommande fall, annat relevant registreringsnummer för företaget.

⁽¹²⁾ Rådets rambeslut 2009/315/RIF av den 26 februari 2009 om organisationen av medlemsstaternas utbyte av uppgifter ur kriminalregistret och uppgifternas innehåll (EUT L 93, 7.4.2009, s. 23).

- c) Den potentiella kundens avsedda användning av de sprängämnesprekursorer som omfattas av restriktioner.

Medlemsstaterna får använda den mall för den kundförsäkran som återges i bilaga IV.

3. I syfte att kontrollera den avsedda användningen av en sprängämnesprekursor som omfattas av restriktioner ska den ekonomiska aktören bedöma om den avsedda användningen är förenlig med den potentiella kundens näringsverksamhet, affärsverksamhet eller yrke. Den ekonomiska aktören får vägra transaktionen om den har rimliga skäl att ifrågasätta att den avsedda användningen är legitim eller att den enskildas avsikter med användningen av den sprängämnesprekursor som omfattas av restriktioner är legitima. Den ekonomiska aktören ska rapportera sådana transaktioner eller försök till transaktioner i enlighet med artikel 9.

4. I syfte att kontrollera överensstämmelse med denna förordning och att förebygga, förhindra och upptäcka olaglig tillverkning av sprängämnen ska ekonomiska aktörer spara den information som avses i punkterna 1 och 2 i 18 månader från och med den dag då transaktionen ägde rum. Under den perioden ska informationen ställas till förfogande för tillsyn på begäran av de nationella tillsynsmyndigheterna eller brottsbekämpande myndigheter.

5. En internetbaserad marknadsplats ska vidta åtgärder för att hjälpa till att säkerställa att dess användare uppfyller sina skyldigheter enligt denna artikel när de tillhandahåller sprängämnesprekursorer som omfattas av restriktioner via marknadsplatsens tjänster.

Artikel 9

Rapportering av misstänkta transaktioner, försvinnanden och stölder

1. I syfte att förebygga, förhindra och upptäcka olaglig tillverkning av sprängämnen ska ekonomiska aktörer och internetbaserade marknadsplatser rapportera misstänkta transaktioner. Ekonomiska aktörer och internetbaserade marknadsplatser ska rapportera sådana misstänkta transaktioner efter att ha beaktat alla omständigheter och i synnerhet om den potentiella kunden agerar på ett eller flera av följande sätt:

- a) Uttrycker sig vagt om den reglerade sprängämnesprekursorers avsedda användning.
- b) Inte verkar känna till den reglerade sprängämnesprekursorers avsedda användning eller inte kan förklara den på ett trovärdigt sätt.
- c) Avser att köpa reglerade sprängämnesprekursorer i mängder, kombinationer eller koncentrationer som är ovanliga för legitim användning.
- d) Är ovillig att visa upp handling som styrker identitet, bostadsort eller, i tillämpliga fall, status som professionell användare eller ekonomisk aktör.
- e) Insisterar på att använda ovanliga betalningsmetoder, såsom stora belopp i kontanter.

2. Ekonomiska aktörer och internetbaserade marknadsplatser ska ha inrättat lämpliga, rimliga och proportionella förfaranden för att upptäcka misstänkta transaktioner, vilka är särskilt anpassade för den miljö i vilken den reglerade sprängämnesprekursorer tillhandahålls.

3. Varje medlemsstat ska inrätta en eller flera nationella kontaktpunkter med tydligt angivna telefonnummer och e-postadress, webbformulär eller annat effektivt verktyg för rapportering av misstänkta transaktioner och betydande försvinnanden och stölder. De nationella kontaktpunkterna ska vara tillgängliga dygnet runt alla dagar i veckan.

4. Ekonomiska aktörer och internetbaserade marknadsplatser får vägra att genomföra den misstänkta transaktionen. De ska rapportera den misstänkta transaktionen eller försöket till transaktion inom 24 timmar från det att de anser att transaktionen är misstänkt. När de rapporterar sådana transaktioner ska de meddela kundens identitet, om det är möjligt, samt alla uppgifter som har fått dem att betrakta transaktionen som misstänkt, till den nationella kontaktpunkten i den medlemsstat där den misstänkta transaktionen genomfördes eller försöket skedde.

5. Ekonomiska aktörer och professionella användare ska inom 24 timmar från upptäckten rapportera betydande försvinnanden och stölder av reglerade sprängämnesprekursorer till den nationella kontaktpunkten i den medlemsstat där försvinnandet eller stölden ägde rum. När de avgör om försvinnandet eller stölden är betydande ska de beakta huruvida mängden är ovanlig mot bakgrund av alla omständigheter i fallet.

6. Enskilda som har förvärvat sprängämnesprekursorer som omfattas av restriktioner i enlighet med artikel 5.3 ska inom 24 timmar från upptäckten rapportera betydande försvinnanden och stölder av sprängämnesprekursorer som omfattas av restriktioner till den nationella kontaktpunkten i den medlemsstat där försvinnandet eller stölden ägde rum.

Artikel 10

Utbildning och ökad medvetenhet

1. Medlemsstaterna ska säkerställa tillräckliga resurser för och tillhandahållande av utbildning för brottsbekämpande myndigheter, förstainsatsaktörer och tullmyndigheter så att de kan känna igen reglerade sprängämnesprekursorer i sin tjänsteutövning och reagera snabbt och korrekt på misstänkt verksamhet. Medlemsstaterna får begära ytterligare specifik utbildning från Europeiska unionens byrå för utbildning av tjänstemän inom brottsbekämpning (Cepol) inrättad genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/2219 ⁽¹³⁾.

2. Medlemsstaterna ska minst en gång om året organisera medvetandehöjande åtgärder som är anpassade till särdragen hos varje enskild sektor där reglerade sprängämnesprekursorer används.

3. För att underlätta samarbetet och säkerställa att alla berörda parter genomför denna förordning på ett ändamålsenligt sätt ska medlemsstaterna anordna regelbundna utbyten mellan brottsbekämpande myndigheter, nationella tillsynsmyndigheter, ekonomiska aktörer, internetbaserade marknadsplatser och företrädare för de sektorer där reglerade sprängämnesprekursorer används. Ekonomiska aktörer ska ha ansvaret för att informera den egna personalen om hur sprängämnesprekursorer ska tillhandahållas enligt denna förordning och för att öka personalens medvetenhet om detta.

Artikel 11

Nationella tillsynsmyndigheter

1. Varje medlemsstat ska säkerställa att behöriga myndigheter har utsetts för tillsyn och kontroller (nedan kallade *nationella tillsynsmyndigheter*) av huruvida artiklarna 5–9 tillämpas korrekt.

2. Varje medlemsstat ska säkerställa att de nationella tillsynsmyndigheterna har de resurser och utredningsbefogenheter som krävs för att säkerställa en korrekt förvaltning av deras uppgifter enligt denna förordning.

Artikel 12

Riktlinjer

1. Kommissionen ska tillhandahålla regelbundet uppdaterade riktlinjer för att bistå aktörer i den kemiska distributionskedjan och de behöriga myndigheterna och för att underlätta samarbetet mellan behöriga myndigheter och ekonomiska aktörer. Kommissionen ska samråda med den ständiga kommittén för sprängämnesprekursorer om alla utkast till riktlinjer och uppdateringar av dem. Riktlinjerna ska särskilt innehålla följande:

a) Information om hur tillsyn ska utföras.

b) Information om hur de restriktioner och kontroller som föreskrivs i denna förordning ska tillämpas på reglerade sprängämnesprekursorer som enskilda eller professionella användare har beställt på distans.

⁽¹³⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/2219 av den 25 november 2015 om Europeiska unionens byrå för utbildning av tjänstemän inom brottsbekämpning (Cepol) och om ersättning och upphävande av rådets beslut 2005/681/RIF (EUT L 319, 4.12.2015, s. 1).

- c) Information om möjliga åtgärder som ska vidtas av internetbaserade marknadsplatser för att säkerställa att denna förordning efterlevs.
 - d) Information om hur relevant information ska utbytas mellan de behöriga myndigheterna och de nationella kontaktpunkterna och mellan medlemsstaterna.
 - e) Information om hur misstänkta transaktioner kan kännas igen och ska rapporteras.
 - f) Information om förvaringsarrangemang som säkerställer att en reglerad sprängämnesprekursor lagras säkert.
 - g) Annan information som kan anses vara till nytta.
2. De behöriga myndigheterna ska se till att de riktlinjer som anges i punkt 1 regelbundet sprids på ett sätt som de behöriga myndigheterna anser vara lämpligt med hänsyn till riktlinjernas mål.
3. Kommissionen ska säkerställa att de riktlinjer som avses i punkt 1 är tillgängliga på unionens samtliga officiella språk.

Artikel 13

Sanktioner

Medlemsstaterna ska fastställa regler om sanktioner för överträdelse av bestämmelserna i denna förordning och vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att de tillämpas. Sanktionerna ska vara effektiva, proportionella och avskräckande.

Artikel 14

Skyddsklausul

1. Om en medlemsstat har rimliga skäl att anta att ett visst ämne som inte förtecknas i bilaga I eller II kan användas för olaglig tillverkning av sprängämnen får den begränsa eller förbjuda tillhandahållande, införsel, innehav och användning av det ämnet eller av blandningar eller ämnen som innehåller det, eller föreskriva att ämnet ska omfattas av rapporteringsskyldigheter i enlighet med artikel 9.
2. Om en medlemsstat har rimliga skäl att anta att ett visst ämne som förtecknas i bilaga I kan användas för olaglig tillverkning av sprängämnen i koncentrationer som motsvarar eller understiger det gränsvärde som anges i kolumn 2 eller 3 i tabellen i bilaga I får den ytterligare begränsa eller förbjuda tillhandahållande, införsel, innehav och användning av det ämnet genom att föreskriva ett lägre gränsvärde.
3. Om en medlemsstat har rimliga skäl att fastställa ett gränsvärde över vilket ett ämne som förtecknas i bilaga II ska omfattas av de restriktioner som i övrigt gäller för sprängämnesprekursorer som omfattas av restriktioner, får den begränsa eller förbjuda tillhandahållande, införsel, innehav och användning av det ämnet genom att föreskriva det gränsvärdet.
4. En medlemsstat som begränsar eller förbjuder ämnen i enlighet med punkt 1, 2 eller 3 ska omedelbart underrätta kommissionen och de övriga medlemsstaterna om sådana restriktioner eller förbud, samt ange sina skäl.
5. Den medlemsstat som begränsar eller förbjuder ämnen i enlighet med punkt 1, 2 eller 3 ska öka medvetenheten om dessa restriktioner eller förbud bland ekonomiska aktörer och på internetbaserade marknadsplatser inom sitt territorium.
6. När kommissionen erhåller den information som avses i punkt 4 ska den omedelbart undersöka om den ska utarbeta ändringar av bilagorna i enlighet med artikel 15.1 eller utarbeta ett lagstiftningsförslag om ändring av bilagorna. Den berörda medlemsstaten ska när det är lämpligt ändra eller upphäva sina nationella åtgärder för att beakta sådana ändringar i bilagorna.

7. Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 6 får kommissionen, efter samråd med medlemsstaten ifråga och, när så är lämpligt, med tredje parter, besluta att den åtgärd som vidtagits av medlemsstaten inte är befogad och begära att medlemsstaten upphäver eller ändrar den provisoriska åtgärden. Kommissionen ska fatta ett sådant beslut inom 60 dagar från den dag då den erhöll den information som avses i punkt 4. Den berörda medlemsstaten ska öka medvetenheten om sådana beslut bland ekonomiska aktörer och på internetbaserade marknadsplatser inom sitt territorium.

8. Åtgärder som medlemsstaterna har underrättat eller informerat kommissionen om före den 1 februari 2019 i enlighet med artikel 13 i förordning (EU) nr 98/2013 ska inte påverkas av den här artikeln.

Artikel 15

Ändring av bilagorna

1. Kommissionen ska anta delegerade akter i enlighet med artikel 16 om ändring av denna förordning angående följande:

- a) Ändring av gränsvärdena i bilaga I, i den mån det är nödvändigt för att ta hänsyn till utvecklingen i fråga om missbruk av ämnen som sprängämnesprekursorer eller på grundval av forskning och försök.
- b) Tillägg av ämnen i bilaga II när det är nödvändigt för att ta hänsyn till utvecklingen i fråga om missbruk av ämnen som sprängämnesprekursorer.

Kommissionen ska, som ett led i förberedelserna för de delegerade akterna, samråda med berörda parter, särskilt inom den kemiska industrin och detaljhandeln.

Om så krävs på grund av tvingande skäl till skyndsamhet vid en plötslig ändring av riskbedömningen i fråga om missbruk av ämnen för olaglig tillverkning av sprängämnen, ska det förfarande som föreskrivs i artikel 17 tillämpas på delegerade akter som antas enligt den här artikeln.

2. Kommissionen ska anta en separat delegerad akt för varje ändring av gränsvärdena i bilaga I och för varje nytt ämne som läggs till i bilaga II. Varje delegerad akt ska bygga på en analys som visar att ändringen sannolikt inte kommer att leda till oproportionella bördor för ekonomiska aktörer eller konsumenter, med vederbörlig hänsyn till de eftersträlvade målen.

Artikel 16

Utövande av delegeringen

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.

2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel 15 ska ges till kommissionen för en period på fem år från och med den 31 juli 2019. Kommissionen ska utarbeta en rapport om delegeringen av befogenhet senast nio månader före utgången av perioden på fem år. Delegeringen av befogenhet ska genom tyst medgivande förlängas med perioder av samma längd, såvida inte Europaparlamentet eller rådet motsätter sig en sådan förlängning senast tre månader före utgången av perioden i fråga.

3. Den delegering av befogenhet som avses i artikel 15 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.

4. Innan kommissionen antar en delegerad akt ska den samråda med experter som utsetts av varje medlemsstat i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning.

5. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.
6. En delegerad akt som antas enligt artikel 15 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period på två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

Artikel 17

Skyndsamt förfarande

1. Delegerade akter som antas enligt denna artikel ska träda i kraft utan dröjsmål och ska tillämpas så länge ingen invändning görs i enlighet med punkt 2. Delgivningen av en delegerad akt till Europaparlamentet och rådet ska innehålla en motivering till varför det skyndsamma förfarandet tillämpas.
2. Såväl Europaparlamentet som rådet får invända mot en delegerad akt i enlighet med det förfarande som avses i artikel 16.6. I ett sådant fall ska kommissionen upphäva akten omedelbart efter det att Europaparlamentet eller rådet har delgett den sitt beslut om att invända.

Artikel 18

Ändring av förordning (EG) nr 1907/2006

I bilaga XVII till förordning (EG) nr 1907/2006 ska, avseende post 58. (Ammoniumnitrat), punkterna 2 och 3 i kolumn 2 utgå.

Artikel 19

Rapportering

1. Medlemsstaterna ska senast den 2 februari 2022 och därefter årligen rapportera följande information till kommissionen:
- a) Antalet rapporterade misstänkta transaktioner respektive betydande försvinnanden och stölder.
 - b) Antalet ansökningar om tillstånd som inkommit enligt ett tillståndssystem som de har bibehållit eller inrättat i enlighet med artikel 5.3, samt antalet tillstånd som utfärdats, samt de vanligaste skälen till vägran att utfärda tillstånd.
 - c) Information om de medvetandehöjande åtgärder som avses i artikel 10.2.
 - d) Information om tillsyn som genomförts i enlighet med artikel 11, inklusive antalet tillsynstillfällen och ekonomiska aktörer som omfattats.
2. När medlemsstaterna lämnar in den information som avses i punkt 1 a, c och d till kommissionen ska de skilja mellan de rapporter, åtgärder och tillsyn som hänför sig till verksamhet online och de som hänför sig till verksamhet offline.

Artikel 20

Övervakningsprogram

1. Senast den 1 augusti 2020 ska kommissionen upprätta ett detaljerat program för övervakning av resultaten och effekterna av denna förordning.

2. I övervakningsprogrammet ska det anges vilka metoder som ska användas för att samla in uppgifter och andra nödvändiga belägg och med vilka intervaller detta ska ske. Det ska närmare anges vilka åtgärder som ska vidtas av kommissionen respektive av medlemsstaterna vid insamling och analys av uppgifterna och övriga belägg.
3. Medlemsstaterna ska förse kommissionen med de uppgifter och andra belägg som behövs för övervakningen.

Artikel 21

Utvärdering

1. Senast den 2 februari 2026 ska kommissionen genomföra en utvärdering av denna förordning och lägga fram en rapport om de viktigaste resultaten för Europaparlamentet, rådet och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén. Utvärderingen ska genomföras enligt kommissionens riktlinjer om bättre lagstiftning.
2. Medlemsstaterna ska förse kommissionen med de uppgifter som är nödvändiga för att utarbeta denna rapport.

Artikel 22

Upphävande

1. Förordning (EU) nr 98/2013 ska upphöra att gälla med verkan från och med den 1 februari 2021.
2. Hänvisningar till den upphävda förordning (EU) nr 98/2013 ska betraktas som hänvisningar till den här förordningen.

Artikel 23

Ikraftträdande och tillämpning

1. Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.
2. Den ska tillämpas från och med den 1 februari 2021.
3. Utan hinder av punkt 2 ska tillstånd som har utfärdats i vederbörlig ordning i enlighet med förordning (EU) nr 98/2013 förbli giltiga antingen till och med den dag som ursprungligen angivits i tillståndet, eller fram till den 2 februari 2022, beroende på vilket som inträffar först.
4. Ansökningar om förnyelse av de tillstånd som avses i punkt 3 vilka görs från och med den 1 februari 2019 ska göras i enlighet med denna förordning.
5. Utan hinder av artikel 5.1 ska det vara tillåtet för enskilda att inneha, införa och använda sprängämnesprekursorer som lagligen förvärvats före den 1 februari 2021 fram till den 2 februari 2022.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 20 juni 2019

På Europaparlamentets vägnar

A. TAJANI

Ordförande

På rådets vägnar

G. CIAMBA

Ordförande

BILAGA I

SPRÅNGÄMNESPREKURSORER SOM OMFATTAS AV RESTRIKTIONER

Förteckning över ämnen som inte i sig eller i form av blandningar eller ämnen som innehåller de ämnena, får tillhandahållas eller införas, innehas eller användas av enskilda, förutom i koncentrationer som motsvarar eller understiger de gränsvärden som anges i kolumn 2, och beträffande vilka misstänkta transaktioner och betydande försvinnanden och stölder ska rapporteras inom 24 timmar:

1. Ämnets namn och nummer i registret för Chemical Abstracts Service (CAS-nr)	2. Gränsvärde	3. Övre gränsvärde för beviljande av tillstånd enligt artikel 5.3	4. Nummer enligt Kombinerade nomenklaturen (KN) för isolerade kemiskt definierade föreningar som uppfyller kraven i anmärkning 1 till kapitel 28 respektive 29 i KN ⁽¹⁾	5. KN-nummer för en blandning utan beståndsdelar (t.ex. kvicksilver, ädla metaller eller sällsynta jord-artsmetaller eller radioaktiva ämnen) som innebär klassificering under ett annat KN-nummer ⁽¹⁾
Salpetersyra (CAS-nr 7697-37-2)	3 viktprocent	10 viktprocent	ex 2808 00 00	ex 3824 99 96
Väteperoxid (CAS-nr 7722-84-1)	12 viktprocent	35 viktprocent	2847 00 00	ex 3824 99 96
Svavelsyra (CAS-nr 7664-93-9)	15 viktprocent	40 viktprocent	ex 2807 00 00	ex 3824 99 96
Nitrometan (CAS-nr 75-52-5)	16 viktprocent	100 viktprocent	ex 2904 20 00	ex 3824 99 92
Ammoniumnitrat (CAS-nr 6484-52-2)	16 viktprocent kväve i förhållande till ammoniumnitratet ⁽²⁾	Utfärdande av tillstånd ej tillåtet	3102 30 10 (i vattenlösning) 3102 30 90 (annat)	ex 3824 99 96
Kaliumklorat (CAS-nr 3811-04-9)	40 viktprocent	Utfärdande av tillstånd ej tillåtet	ex 2829 19 00	ex 3824 99 96
Kaliumperklorat (CAS-nr 7778-74-7)	40 viktprocent	Utfärdande av tillstånd ej tillåtet	ex 2829 90 10	ex 3824 99 96
Natriumklorat (CAS-nr 7775-09-9)	40 viktprocent	Utfärdande av tillstånd ej tillåtet	2829 11 00	ex 3824 99 96
Natriumperklorat (CAS-nr 7601-89-0)	40 viktprocent	Utfärdande av tillstånd ej tillåtet	ex 2829 90 10	ex 3824 99 96

⁽¹⁾ Kommissionens genomförandeförordning (EU) 2017/1925 ⁽¹⁾. Senare ändringar av bilaga I till rådets förordning (EEG) nr 2658/87 ⁽²⁾ bör konsulteras när det gäller uppdaterade KN-nummer.

⁽²⁾ 16 viktprocent kväve i förhållande till ammoniumnitratet motsvarar 45,7 % ammoniumnitrat, bortsett från föreningar.

⁽¹⁾ Kommissionens genomförandeförordning (EU) 2017/1925 av den 12 oktober 2017 om ändring av bilaga I till rådets förordning (EEG) nr 2658/87 om tulltaxe- och statistiknomenklaturen och om Gemensamma tulltaxan (EUT L 282, 31.10.2017, s. 1).

⁽²⁾ Rådets förordning (EEG) nr 2658/87 av den 23 juli 1987 om tulltaxe- och statistiknomenklaturen och om Gemensamma tulltaxan (EUT L 256, 7.9.1987, s. 1).

BILAGA II

SPRÄNGÄMNESPREKURSORER SOM OMFATTAS AV RAPPORTERINGSKRAV

Förteckning över ämnen beträffande vilka, i sig eller i form av blandningar eller ämnen som innehåller de ämnena, misstänkta transaktioner och betydande försvinnanden och stölder med dessa ämnen ska rapporteras inom 24 timmar:

1. Ämnets namn och nummer i registret för Chemical Abstracts Service (CAS-nr)	2. KN-nummer ⁽¹⁾	3. KN-nummer för blandningar utan beståndsdelar (t.ex. kvicksilver, ädla metaller eller sällsynta jordartsmetaller eller radioaktiva ämnen) som innebär klassificering under ett annat KN-nummer ⁽¹⁾
Hexamin (CAS-nr 100-97-0)	ex 2933 69 40	ex 3824 99 93
Aceton (CAS-nr 67-64-1)	2914 11 00	ex 3824 99 92
Kaliumnitrat (CAS-nr 7757-79-1)	2834 21 00	ex 3824 99 96
Natriumnitrat (CAS-nr 7631-99-4)	3102 50 00	ex 3824 99 96
Kalciumnitrat (CAS-nr 10124-37-5)	ex 2834 29 80	ex 3824 99 96
Kalciumammoniumnitrat (CAS-nr 15245-12-2)	ex 3102 60 00	ex 3824 99 96
Magnesiumpulver (CAS-nr 7439-95-4) ⁽²⁾ ⁽³⁾	ex 8104 30 00	
Magnesiumnitrat hexahydrat (CAS-nr 13446-18-9)	ex 2834 29 80	ex 3824 99 96
Aluminiumpulver (CAS-nr 7429-90-5) ⁽²⁾ ⁽³⁾	7603 10 00 ex 7603 20 00	

⁽¹⁾ Genomförandeförordning (EU) 2017/1925. Senare ändringar av bilaga I till förordning (EEG) nr 2658/87 bör konsulteras när det gäller uppdaterade KN-nummer.

⁽²⁾ Med en partikelstorlek mindre än 200 µm.

⁽³⁾ Som ett ämne eller i blandningar som innehåller 70 viktprocent eller mer av aluminium eller magnesium.

BILAGA III

MALL FÖR TILLSTÅND

Mall för tillstånd för en enskild att förvärva, införa, inneha och använda sprängämnesprekursorer som omfattas av restriktioner, i enlighet med artikel 6.8.

1. Enskild (namn och adress) Namn: ID-handlingens nummer: Adress: Land: Tfn: Mejladress:
2. Tillståndsnummer:
3. Tillstånd för engångs- respektive flergångsbruk (kryssa för) ☐ engångsförvärv, -införsel, -innehav och -användning av en sprängämnesprekursor som omfattas av restriktioner namnet på den eller de sprängämnesprekursorer som omfattas av restriktioner: största mängd: högsta koncentration: tillåten användning: ☐ flergångsförvärv, -införsel, -innehav och -användning av en sprängämnesprekursor som omfattas av restriktioner namnet på den eller de sprängämnesprekursorer som omfattas av restriktioner: största mängd som vid något tillfälle får innehas: högsta koncentration: tillåten användning:
4. Om annan än i fält 1 och om detta krävs enligt nationell rätt, adress där den eller de sprängämnesprekursorer som omfattas av restriktioner kommer att lagras:
5. Om annan än i fält 1 och om detta krävs enligt nationell rätt, adress där den eller de sprängämnesprekursorer som omfattas av restriktioner kommer att användas:
6. Ange om den eller de sprängämnesprekursorer som omfattas av restriktioner är avsedd(a) att införas och/eller användas i en annan medlemsstat än den medlemsstat som utfärdar detta tillstånd eller utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet. ☐ Ja ☐ Nej Adress Tidsram för införseln och/eller användningen av den eller de sprängämnesprekursorer som omfattas av restriktioner:

7. Skriftligt godkännande från [landets namn] av förvärv, införsel, innehav och användning av de(n) prekursor(er) som omfattas av restriktioner och som anges i fält 3:

Namn på behörig myndighet:

Giltigt från och med den: _____ till och med den: _____

Särskilda villkor som gäller för tillståndet:

- ☐ Ja, detta tillstånd är endast giltigt på de särskilda villkor som åtföljer detta tillstånd
- ☐ Nej

Datum, stämpel och/eller underskrift:

8. Redovisning av inköp

[illegible]

BILAGA IV

KUNDFÖRSÄKRAN

om särskild användning eller särskilda användningar av en sprängämnesprekursor som omfattas av restriktioner i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/1148 ⁽¹⁾

(Fyll i med versaler) (*)

Undertecknad,

Namn (kund): _____

Identitetshandling (nummer, utfärdande myndighet): _____

Behörig företrädare för:

Företag (huvudman): _____

Registreringsnummer för mervärdesskatt eller annat relevant registreringsnummer för företaget (**)/Adress:

Näringsverksamhet/affärsverksamhet/yrke: _____

Produktens handelsnamn	Sprängämnesprekursor som omfattas av restriktioner	CAS- nr	Mängd (kg/liter)	Koncentration	Avsedd användning

Härmed försäkrar jag att den kommersiella produkten och det ämne eller den blandning den innehåller endast ska användas för den angivna användningen, vilken under alla förhållanden är legitim, och endast kommer att säljas eller levereras till en annan kund om vederbörande gör en liknande försäkran om användning, varvid de restriktioner som fastställs i förordning (EU) 2019/1148 för tillhandahållande till enskilda ska följas.

Underskrift: _____ Namn: _____

Befattning: _____ Datum: _____

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/1148 av den 20 juni 2019 om saluföring och användning av sprängämnesprekursorer, om ändring av förordning (EG) nr 1907/2006 och om upphävande av förordning (EU) nr 98/2013 (EUT L 186, 11.7.2019, s. 1).

(*) Du kan lägga till de rader som behövs i tabellen över ämnen.

(**) Du kan kontrollera om registreringsnummer för mervärdesskatt för en ekonomisk aktör är giltigt på kommissionens VIES-webbplats. Beroende på nationella bestämmelser om dataskydd kommer vissa medlemsstater också att tillhandahålla namn och adress kopplat till registreringsnumret för mervärdesskatt eftersom dessa är registrerade i de nationella databaserna.

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) 2019/1149**av den 20 juni 2019****om inrättande av Europeiska arbetsmyndigheten, om ändring av förordningarna (EG) nr 883/2004, (EU) nr 492/2011 och (EU) 2016/589 och om upphävande av beslut (EU) 2016/344****(Text av betydelse för EES och Schweiz)**

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artiklarna 46 och 48,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽¹⁾,med beaktande av Regionkommitténs yttrande ⁽²⁾,i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽³⁾, och

av följande skäl:

- (1) Fri rörlighet för arbetstagare, etableringsfrihet och frihet att tillhandahålla tjänster hör i enlighet med fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) till de grundläggande principerna för den inre marknaden i unionen.
- (2) Enligt artikel 3 i fördraget om Europeiska unionen (EU-fördraget) ska unionen verka för en mycket konkurrenskraftig social marknadsekonomi som siktar på full sysselsättning och sociala framsteg, främja social rättvisa och socialt skydd, jämställdhet mellan kvinnor och män och solidaritet mellan generationerna samt bekämpa diskriminering. Enligt artikel 9 i EUF-fördraget ska unionen vid fastställandet och genomförandet av sin politik och verksamhet bl.a. beakta de krav som är förknippade med främjandet av hög sysselsättning, garantier för ett fullgott socialt skydd, kampen mot social utestängning samt en hög utbildningsnivå och en hög hälsoskyddsnivå för människor.
- (3) Den europeiska pelaren för sociala rättigheter proklamerades gemensamt av Europaparlamentet, rådet och kommissionen vid det sociala toppmötet för rättvisa jobb och tillväxt i Göteborg den 17 november 2017. Vid det toppmötet betonades behovet av att sätta människor främst, för att vidareutveckla unionens sociala dimension, och främja konvergens genom insatser på alla nivåer, vilket även bekräftades i slutsatserna från Europeiska rådets möte den 14–15 december 2017.
- (4) I den gemensamma förklaringen om lagstiftningsprioriteringar för 2018–2019 åtog sig parlamentet, rådet och kommissionen att vidta åtgärder för att stärka unionens sociala dimension, genom att förbättra samordningen av de sociala trygghetssystemen, genom att skydda arbetstagare från hälsorisker på arbetsplatsen, genom att säkerställa en rättvis behandling för alla på unionens arbetsmarknad i form av moderniserade regler om utstationering av arbetstagare samt genom att förbättra den gränsöverskridande efterlevnaden av unionsrätten.

⁽¹⁾ EUT C 440, 6.12.2018, s. 128.⁽²⁾ EUT C 461, 21.12.2018, s. 16.⁽³⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 16 april 2019 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 13 juni 2019.

- (5) För att skydda rörliga arbetstagares rättigheter och främja rättvis konkurrens mellan företag, särskilt små och medelstora företag, är det mycket viktigt att förbättra den gränsöverskridande efterlevnaden av unionsrätten när det gäller arbetskraftens rörlighet och att bekämpa missbruk på detta område.
- (6) Europeiska arbetsmyndigheten (nedan kallad *myndigheten*) bör inrättas för att bidra till att stärka rättvisan på och förtroendet för den inre marknaden. Myndighetens mål bör vara tydligt fastställt med starkt fokus på ett begränsat antal uppgifter, i syfte att säkerställa att tillgängliga medel används så effektivt som möjligt på områden där myndigheten kan ge störst mervärde. I detta syfte bör myndigheten bistå medlemsstaterna och kommissionen att stärka tillgången till information, stödja efterlevnad och samarbete mellan medlemsstaterna när det gäller en konsekvent, ändamålsenlig och effektiv tillämpning och efterlevnad av unionsrätten i fråga om arbetskraftens rörlighet i hela unionen, samordna de sociala trygghetssystemen i unionen samt medla och underlätta lösningar vid tvister.
- (7) Att förbättra enskildas och arbetsgivares, särskilt små och medelstora företags, tillgång till information om vilka rättigheter och skyldigheter de har i fråga om arbetskraftens rörlighet, fri rörlighet för tjänster och samordning av de sociala trygghetssystemen är avgörande för att de ska kunna dra nytta av den inre marknadens fulla potential.
- (8) Myndigheten bör utföra sin verksamhet inom områdena arbetskraftens rörlighet i hela unionen och samordning av de sociala trygghetssystemen, inbegripet fri rörlighet för arbetstagare, utstationering av arbetstagare och utpräglat mobila tjänster. Den bör också stärka medlemsstaternas samarbete mot odeclarerat arbete och andra företeelser som äventyrar den inre marknadens funktion, såsom brevlådeföretag och falskt egenföretagande, utan att det påverkar medlemsstaternas behörighet att besluta om nationella åtgärder. När myndigheten i samband med att den utför sin verksamhet får kännedom om misstänkta oegentligheter på unionsrättsliga områden, såsom åsidosättande av arbetsvillkor, hälso- och säkerhetsbestämmelser eller arbetskraftsexploatering, bör den kunna rapportera dem och samarbeta i dessa frågor med de berörda medlemsstaternas nationella myndigheter och, när så är lämpligt, med kommissionen och andra behöriga unionsorgan.
- (9) Myndighetens verksamhet bör omfatta specifika unionsrättsakter som förtecknas i denna förordning, inbegripet ändringar av dessa. Denna förteckning bör utvidgas med ytterligare unionsrättsakter som antas på området arbetskraftens rörlighet i hela unionen.
- (10) Myndigheten bör proaktivt bidra till unionens och medlemsstaternas insatser när det gäller arbetskraftens rörlighet i hela unionen och samordning av social trygghet, genom att utföra sina uppgifter i fullständigt samarbete med unionens institutioner och organ och med medlemsstaterna, och samtidigt undvika dubbelarbete och främja synergieffekter och komplementaritet.
- (11) Myndigheten bör bidra till att underlätta tillämpningen och efterlevnaden av unionsrätten inom ramen för denna förordnings tillämpningsområde och att stödja efterlevnaden av de bestämmelser som genomförs genom allmänt tillämpliga kollektivavtal i enlighet med medlemsstaternas praxis. I detta syfte bör myndigheten inrätta en gemensam unionswebbplats i syfte att ge tillgång till alla relevanta unionswebbplatser och de nationella webbplatser som inrättats i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/67/EU ⁽⁴⁾ och Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/54/EU ⁽⁵⁾. Utan att det påverkar de uppgifter och verksamheter som utförs av administrativa kommissionen för samordning av de sociala trygghetssystemen, som inrättats genom Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 883/2004 ⁽⁶⁾ (nedan kallad *administrativa kommissionen*), bör myndigheten även bidra till samordningen av de sociala trygghetssystemen.

⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/67/EU av den 15 maj 2014 om tillämpning av direktiv 96/71/EG om utstationering av arbetstagare i samband med tillhandahållande av tjänster och om ändring av förordning (EU) nr 1024/2012 om administrativt samarbete genom informationssystemet för den inre marknaden (IMI-förordningen) (EUT L 159, 28.5.2014, s. 11).

⁽⁵⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/54/EU av den 16 april 2014 om åtgärder som underlättar utövandet av arbetstagares rättigheter i samband med fri rörlighet för arbetstagare (EUT L 128, 30.4.2014, s. 8).

⁽⁶⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 883/2004 av den 29 april 2004 om samordning av de sociala trygghetssystemen (EUT L 166, 30.4.2004, s. 1).

- (12) I vissa fall har sektorsspecifik unionslagstiftning antagits för att tillgodose specifika behov inom en viss sektor, såsom internationella transporter, inbegripet väg-, järnvägs- och sjötransporter, inre vattenvägar och luftfart. Myndigheten bör också, inom ramen för denna förordnings tillämpningsområde, behandla tillämpningen av sådan sektorsspecifik unionslagstiftning i den mån den berör arbetskraftens rörlighet över gränserna och de sociala trygghetssystemen. Behörighetsområdet för myndighetens verksamhet, särskilt frågan om huruvida dess verksamhet bör utvidgas till att omfatta ytterligare unionsrättsakter som omfattar sektorsspecifika behov inom området för internationella transporter, bör bli föremål för regelbunden utvärdering och, om så är lämpligt, översyn.
- (13) Myndighetens verksamhet bör omfatta de personer som omfattas av unionsrätten inom denna förordnings tillämpningsområde, däribland arbetstagare, arbetsgivare, egenföretagare och arbetssökande. Dessa personer bör omfatta både unionsmedborgare och tredjelandsmedborgare som lagligen är bosatta i unionen, såsom utstationerade arbetstagare, personer som förflyttas inom företag och långvarigt bosatta, samt deras familjemedlemmar, i enlighet med unionsrätt som reglerar deras rörlighet inom unionen.
- (14) Inrättandet av myndigheten bör inte medföra nya rättigheter eller skyldigheter för enskilda eller arbetsgivare, inbegripet näringsidkare och icke-vinstdrivande organisationer, eftersom myndighetens verksamhet bör inbegripa sådana enskilda och arbetsgivare i den mån de omfattas av den unionsrätt som ingår i den här förordningens tillämpningsområde. Förstärkt samarbete i fråga om regelefterlevnad bör varken lägga en orimlig administrativ börda på rörliga arbetstagare eller arbetsgivare, särskilt små och medelstora företag, eller motverka arbetskraftens rörlighet.
- (15) För att säkerställa att enskilda och arbetsgivare kan dra fördel av en rättvis och effektiv inre marknad bör myndigheten stödja medlemsstaterna när det gäller att främja möjligheter att underlätta arbetskraftens rörlighet eller tillhandahålla tjänster och rekrytera var som helst inom unionen, inklusive möjligheter för tillgång till gränsöverskridande rörlighetstjänster, såsom gränsöverskridande jobbmatchning, praktikant- och lärlingsutbildningar och rörlighetsprojekt som *Ditt första Eures-jobb* eller *ErasmusPro*. Myndigheten bör också bidra till tydligare information, bland annat om rättigheter och skyldigheter som föreskrivs i unionsrätten, och enskildas och arbetsgivares tillgång till tjänster, i samarbete med andra av unionens informationstjänster, såsom *Ditt Europa – Rådgivning*, och i fullständig samverkan och samordning med portalen *Ditt Europa*, som kommer att utgöra ryggraden i den gemensamma digitala ingång som inrättas genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1724 ⁽⁷⁾.
- (16) Myndigheten bör för detta syfte samarbeta inom ramen för andra relevanta unionsinitiativ och unionsnätverk, särskilt Europeiska nätverket för offentliga arbetsförmedlingar, European Enterprise Network, kontaktpunkten för gränser Solvit och yrkesinspektörskommittén samt inom ramen för berörda nationella tjänster, t.ex. de organ som medlemsstaterna utsett enligt direktiv 2014/54/EU för att främja likabehandling och stödja unionsarbetstagare och deras familjemedlemmar. Myndigheten bör ersätta kommissionen i fråga om förvaltning av den europeiska samordningsbyrån för det europeiska nätverket för arbetsförmedlingar (Eures), som inrättats genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/589 ⁽⁸⁾, inbegripet fastställande av användarbehov och verksamhetskrav för Euresportalens och relaterade it-tjänsters effektivitet, men inte tillhandahållande av it eller drift eller utveckling av it-infrastruktur, vilket kommissionen kommer att sköta även i fortsättningen.
- (17) I syfte att säkerställa en rättvis, enkel och verkningsfull tillämpning och efterlevnad av unionsrätten bör myndigheten stödja samarbete och utbyte av aktuell information mellan medlemsstaterna. Tillsammans med annan personal bör de nationella kontaktpersoner som arbetar vid myndigheten understödja medlemsstaternas efterlevnad av sina samarbetsskyldigheter, påskynda kontakterna mellan dem genom rutiner utformade för att minska tidsutdräkten samt upprätta kontakter med andra nationella förbindelseorgan och kontaktpunkter enligt unionsrätten. Myndigheten bör uppmuntra användning av innovativa metoder för ändamålsenligt och resurseffektivt gränsöverskridande samarbete, inbegripet datakommunikationsverktyg som systemet för elektroniskt utbyte av socialförsäkringsuppgifter (EESSI) och informationssystemet för den inre marknaden (IMI), och bör bidra till ytterligare digitalisering och förbättrade it-verktyg för utbyte av meddelanden mellan de nationella myndigheterna.

⁽⁷⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1724 av den 2 oktober 2018 om inrättande av en gemensam digital ingång för tillhandahållande av information, förfaranden samt hjälp- och problemlösningstjänster och om ändring av förordning (EU) nr 1024/2012 (EUT L 295, 21.11.2018, s. 1).

⁽⁸⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/589 av den 13 april 2016 om ett europeiskt nätverk för arbetsförmedlingar (Eures), om arbetstagares tillgång till rörlighetstjänster och om ytterligare integration av arbetsmarknaderna samt om ändring av förordningarna (EU) nr 492/2011 och (EU) nr 1296/2013 (EUT L 107, 22.4.2016, s. 1).

- (18) För att öka medlemsstaternas förmåga att säkerställa skyddet av personer som utövar sin rätt till fri rörlighet och vidta åtgärder mot oegentligheter med ett gränsöverskridande inslag vad gäller den unionsrätt som omfattas av denna förordnings tillämpningsområde, bör myndigheten stödja de behöriga nationella myndigheterna vid samordnade och gemensamma inspektioner, även genom att underlätta inspektioner enligt artikel 10 i direktiv 2014/67/EU. Inspektionerna bör äga rum på begäran av medlemsstaterna eller efter det att de samtyckt till myndighetens förslag. Myndigheten bör tillhandahålla strategiskt, logistiskt och tekniskt stöd till de medlemsstater som deltar i samordnade eller gemensamma inspektioner, med full hänsyn till kraven i fråga om konfidentialitet. Inspektioner bör genomföras med de berörda medlemsstaternas samtycke och bör äga rum i överensstämmelse med den nationella rättsliga ramen eller praxis i de medlemsstater där de äger rum. Medlemsstaterna bör följa upp de samordnade och gemensamma inspektionernas resultat enligt nationell rätt eller praxis.
- (19) Samordnade och gemensamma inspektioner bör inte ersätta eller urholka nationella behörigheter. De nationella myndigheterna bör också vara fullt delaktiga i processen i fråga om sådana inspektioner och bör ha fullständig behörighet. Om fackföreningar ansvarar för inspektioner på nationell nivå bör samordnade och gemensamma inspektioner genomföras efter överenskommelse och i samarbete med de relevanta arbetsmarknadsparterna.
- (20) För att bevaka framväxande tendenser, utmaningar och kryphål när det gäller arbetskraftens rörlighet och samordning av de sociala trygghetssystemen bör myndigheten i samarbete med medlemsstaterna och, där så är lämpligt, arbetsmarknadens parter utveckla en kapacitet för analyser och riskbedömningar. Detta bör omfatta analyser och studier av arbetsmarknaden liksom ömsesidiga granskningar. Myndigheten bör övervaka möjliga obalanser i fråga om kompetens och gränsöverskridande flöden av arbetskraft, inbegripet den eventuella inverkan på territoriell sammanhållning. Myndigheten bör även stödja sådana riskbedömningar som avses i artikel 10 i direktiv 2014/67/EU. Myndigheten bör säkerställa synergieffekter och komplementaritet med unionsorgan, -tjänster och -nätverk. Detta bör omfatta inhämtande av synpunkter från Solvit och liknande tjänster om sektorspecifika utmaningar och problem som ofta återkommer när det gäller arbetskraftens rörlighet på de områden som omfattas av denna förordnings tillämpningsområde. Myndigheten bör också förenkla och rationalisera insamling av uppgifter som föreskrivs i unionsrätt som omfattas av denna förordnings tillämpningsområde. Detta omfattar inte införandet av nya rapporteringskrav för medlemsstaterna.
- (21) För att stärka de nationella myndigheternas kapacitet när det gäller arbetskraftens rörlighet och samordning av de sociala trygghetssystemen och förbättra enhetligheten i tillämpningen av den unionsrätt som omfattas av denna förordnings tillämpningsområde bör myndigheten tillhandahålla operativt stöd till de nationella myndigheterna, t.ex. genom att ta fram praktiska riktlinjer, kurser och program för ömsesidigt lärande, även för yrkesinspektioner för att de ska kunna hantera utmaningar såsom falskt egenföretagande och missbruk vid utstationering, främja projekt för ömsesidigt stöd, underlätta personalutbyten av det slag som avses i artikel 8 i direktiv 2014/67/EU samt bistå medlemsstaterna när de organiserar upplysningskampanjer riktade till enskilda och arbetsgivare om deras rättigheter och skyldigheter. Myndigheten bör främja utbyte, spridning och användning av god praxis och kunskap om, samt främja ömsesidig förståelse av, olika nationella system och metoder.
- (22) Myndigheten bör utveckla synergier mellan sin uppgift att säkerställa rättvis arbetskraftsrörlighet. I denna förordning avses med *bekämpning* av odeklarerat arbete att förebygga, motverka och motarbeta odeklarerat arbete, liksom att främja deklARATIONEN därav. Med grund i kunskaperna och arbetsmetoderna hos det europeiska forumet för att förbättra samarbetet när det gäller att bekämpa odeklarerat arbete, inrättat genom Europaparlamentets och rådets beslut (EU) 2016/344 ⁽⁹⁾, bör myndigheten, med deltagande av arbetsmarknadens parter, inrätta en permanent arbetsgrupp kallad *Forumet för att förbättra samarbetet när det gäller att bekämpa odeklarerat arbete*. Myndigheten bör säkerställa en smidig övergång för den befintliga verksamhet som bedrivs av forumet inrättat genom beslut (EU) 2016/344 till den nya arbetsgruppen inom myndigheten.
- (23) Myndigheten bör ha en medlarroll. Medlemsstaterna bör ha möjlighet att hänvisa tvister i enskilda ärenden till myndigheten för medling sedan de misslyckats med att lösa dem genom direktkontakt och dialog. Myndigheten bör endast handlägga tvister mellan medlemsstaterna, medan enskilda och arbetsgivare som ställs inför svårigheter att utöva sina unionsrättsliga rättigheter även fortsättningsvis bör ha tillgång till de nationella tjänster och unions-tjänster som inrättats för sådana ändamål, såsom Solvitnätverket till vilket myndigheten bör hänvisa sådana ärenden. Solvitnätverket bör också kunna hänvisa ärenden till myndigheten för handläggning om problemet inte kan lösas på grund av meningsskiljaktigheter mellan de nationella förvaltningarna. Myndigheten bör utöva sin medlarroll utan att det påverkar behörigheten för Europeiska unionens domstol (nedan kallad *domstolen*) i fråga om tolkningen av unionsrätten och utan att det påverkar behörigheten för administrativa kommissionen.

⁽⁹⁾ Europaparlamentets och rådets beslut (EU) 2016/344 av den 9 mars 2016 om inrättande av ett europeiskt forum för att förbättra samarbetet när det gäller att bekämpa odeklarerat arbete (EUT L 65, 11.3.2016, s. 12).

- (24) Europeiska interoperabilitetsramen (EIF) tillhandahåller principer och rekommendationer för bättre styrning av interoperabilitet och offentliga tjänster, för upprättande av organisations- och gränsöverskridande relationer och för rationalisering av processer till stöd för helt digitala utbyten, så att både befintlig och ny lagstiftning stöder principerna för interoperabilitet. Den europeiska interoperabilitetsarkitekturen (Eira) är en generisk struktur med principer och riktlinjer för genomförande av interoperabilitetslösningar, som avses i Europaparlamentets och rådets beslut (EU) 2015/2240 ⁽¹⁰⁾. Både EIF och Eira bör fungera vägledande och stödjande för myndigheten när interoperabilitetsfrågor tas upp.
- (25) Myndigheten bör sträva efter att förbättra tillgången till onlineinformation och onlinetjänster för unionsaktörer och nationella aktörer och underlätta informationsutbytet dem emellan. Myndigheten bör därför främja användningen av digitala verktyg, där så är möjligt. Vid sidan av it-system och webbplatser spelar digitala verktyg som onlineplattformar och databaser en alltmer central roll på marknaden för arbetstagarnas rörlighet över gränserna. Sådana verktyg är därför användbara för att lätt ge tillgång till relevant onlineinformation och underlätta utbytet av information för unionsaktörer och nationella aktörer om deras gränsöverskridande verksamheter.
- (26) Myndigheten bör eftersträva att webbplatser och mobila applikationer som skapats för genomförandet av de uppgifter som fastställs i denna förordning överensstämmer med unionens relevanta tillgänglighetskrav. I enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/2102 ⁽¹¹⁾ ska medlemsstaterna säkerställa att deras offentliga organs webbplatser är tillgängliga i enlighet med principerna att de ska vara tydliga, funktionsdugliga, begripliga och tillförlitliga och att de uppfyller kraven i det direktivet. Det direktivet är inte tillämpligt på unionens institutioners, organs och byråers webbplatser eller mobila applikationer. Myndigheten bör emellertid sträva efter att uppfylla de principer som fastställs i det direktivet.
- (27) Myndigheten bör ledas och drivas i överensstämmelse med principerna i det gemensamma uttalandet från Europaparlamentet, rådet och kommissionen av den 19 juli 2012 om decentraliserade organ.
- (28) Jämställdhetsprincipen är en av unionsrättens grundläggande principer. Den kräver att jämställdhet säkerställs på alla områden, inbegripet anställning, arbete och lön. Alla parter bör sträva efter att uppnå en jämn könsfördelning i styrelsen och intressentgruppen. Detta mål bör också eftersträvas av styrelsen när det gäller dess ordförande och de vice ordförandena.
- (29) För att myndigheten ska fungera effektivt bör medlemsstaterna och kommissionen vara företrädare i myndighetens styrelse. Europaparlamentet och branschövergripande arbetsmarknadsparter på unionsnivå, varvid fackföreningar och arbetsgivarorganisationer ska vara lika företrädare och med en lämplig representation av små och medelstora företag, kan också utse företrädare till styrelsen. Styrelsens sammansättning, inbegripet val av ordförande och vice ordförande, bör följa principerna om jämn könsfördelning, erfarenhet och förtjänst. För att myndigheten ska fungera ändamålsenligt och resurseffektivt bör styrelsen bland annat anta ett årligt arbetsprogram, utföra sina arbetsuppgifter beträffande myndighetens budget, anta de budgetregler som ska gälla för myndigheten, utse en verkställande direktör och fastställa förfarandena för den verkställande direktörens beslut om myndighetens operativa uppgifter. Företrädare från tredjeländer som tillämpar unionens regler inom ramen för denna förordnings tillämpningsområde bör kunna få delta i styrelsens sammanträden som observatörer.
- (30) I undantagsfall, där det är nödvändigt att upprätthålla högsta möjliga nivå av konfidentiell behandling, bör den oberoende expert som utses av Europaparlamentet och företrädare för branschövergripande arbetsmarknadsparterna på unionsnivå inte delta i styrelsens överläggningar. Denna bestämmelse bör tydligt anges i styrelsens arbetsordning och begränsas till känslig information i enskilda fall, för att säkerställa att expertens och företrädarnas effektiva deltagande i styrelsens arbete inte begränsas i onödan.
- (31) En verkställande direktör bör utses för att säkerställa myndighetens övergripande administrativa förvaltning och genomförandet av de uppgifter som myndigheten tilldelas. Annan personal kan vara ställföreträdare för den verkställande direktören när detta bedöms vara nödvändigt för att säkerställa myndighetens dagliga förvaltning, i enlighet med myndighetens interna bestämmelser, utan att ytterligare cheftjänster skapas.

⁽¹⁰⁾ Europaparlamentets och rådets beslut (EU) 2015/2240 av den 25 november 2015 om inrättandet av ett program för lösningar för interoperabilitet och gemensamma ramar för europeiska offentliga förvaltningar, företag och medborgare (ISA²-programmet) för modernisering av den offentliga sektorn (EUT L 318, 4.12.2015, s. 1).

⁽¹¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/2102 av den 26 oktober 2016 om tillgänglighet avseende offentliga myndigheters webbplatser och mobila applikationer (EUT L 327, 2.12.2016, s. 1).

- (32) Utan att det påverkar tillämpningen av kommissionens befogenheter bör styrelsen och den verkställande direktören vara oberoende vid fullgörandet av sina uppgifter och agera i det allmännas intresse.
- (33) Myndigheten bör direkt utnyttja de berörda parternas sakkunskap på de områden som omfattas av denna förordnings tillämpningsområde genom en särskild intressentgrupp. Ledamöterna bör vara företrädare för arbetsmarknadsparter på unionsnivå, däribland erkända sektorsspecifika arbetsmarknadsparter i unionen som företräder sektorer som särskilt berörs av frågor om arbetskraftens rörlighet. Intressentgruppen bör ta emot förhandsinformation och ha möjlighet att lämna sina synpunkter till myndigheten, på begäran eller på eget initiativ. Vid fullgörandet av sina uppgifter bör intressentgruppen ta vederbörlig hänsyn till yttranden från och dra nytta av sakkunskapen hos den rådgivande kommitté för samordning av de sociala trygghetssystemen som inrättats genom förordning (EG) nr 883/2004 och den rådgivande kommitté för fri rörlighet för arbetstagare som inrättats i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 492/2011 ⁽¹²⁾.
- (34) För att garantera myndighetens fullständiga oberoende och självständighet bör den ha en egen budget, med inkomster som kommer från unionens allmänna budget, eventuella frivilliga ekonomiska bidrag från medlemsstaterna och eventuella bidrag från tredjeländer som deltar i myndighetens arbete. I exceptionella och vederbörligen motiverade fall bör den även kunna få delegeringsavtal eller särskilda bidrag, och ta ut avgifter för publikationer och tjänster som den tillhandahåller.
- (35) De översättningstjänster som krävs för myndighetens verksamhet bör tillhandahållas av Översättningscentrum för Europeiska unionens organ (nedan kallat *översättningscentrum*). Myndigheten bör arbeta tillsammans med översättningscentrum för att fastställa indikatorer för kvalitet, tidsramar och konfidentialitet, för att tydligt kartlägga myndighetens behov och prioriteringar och skapa öppna och oberoende förfaranden för översättningsarbetet.
- (36) Behandling av personuppgifter enligt den här förordningen bör utföras i överensstämmelse med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 ⁽¹³⁾ eller (EU) 2018/1725 ⁽¹⁴⁾, beroende på vilken som är tillämplig. Detta inbegriper införande av lämpliga tekniska och organisatoriska åtgärder för att fullgöra de skyldigheter som de förordningarna innebär, i synnerhet åtgärder med avseende på behandlingens lagenlighet och säkerhet samt tillhandahållande av information och de registrerades rättigheter.
- (37) För att säkerställa öppenhet i myndighetens verksamhet bör Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1049/2001 ⁽¹⁵⁾ tillämpas på myndigheten. Europeiska ombudsmannen bör granska myndighetens verksamhet i enlighet med artikel 228 i EUF-fördraget.
- (38) Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) nr 883/2013 ⁽¹⁶⁾ bör tillämpas på myndigheten, som bör ansluta sig till det interinstitutionella avtalet av den 25 maj 1999 mellan Europaparlamentet, Europeiska unionens råd och Europeiska gemenskapernas kommission om interna utredningar som utförs av Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf).
- (39) Myndighetens värdmedlemsstat bör tillhandahålla bästa möjliga villkor för att säkerställa myndighetens väl fungerande verksamhet.
- (40) För att säkerställa öppna och transparenta anställningsvillkor och likabehandling av personal bör tjänsteföreskrifterna för tjänstemän i Europeiska unionen (nedan kallade *tjänsteföreskrifterna*) och anställningsvillkoren för övriga anställda i Europeiska unionen (nedan kallade *anställningsvillkoren*), som fastställs i rådets förordning (EEG, Euratom, EKSG) nr 259/68 ⁽¹⁷⁾, inklusive bestämmelserna om tystnadsplikt eller andra likvärdiga skyldigheter i fråga om konfidentiell behandling, gälla för myndighetens personal och för den verkställande direktören.

⁽¹²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 492/2011 av den 5 april 2011 om arbetskraftens fria rörlighet inom unionen (EUT L 141, 27.5.2011, s. 1).

⁽¹³⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG (allmän dataskyddsförordning) (EUT L 119, 4.5.2016, s. 1).

⁽¹⁴⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1725 av den 23 oktober 2018 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter som utförs av unionens institutioner, organ och byråer och om det fria flödet av sådana uppgifter samt om upphävande av förordning (EG) nr 45/2001 och beslut nr 1247/2002/EG (EUT L 295, 21.11.2018, s. 39).

⁽¹⁵⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1049/2001 av den 30 maj 2001 om allmänhetens tillgång till Europaparlamentets, rådets och kommissionens handlingar (EGT L 145, 31.5.2001, s. 43).

⁽¹⁶⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) nr 883/2013 av den 11 september 2013 om utredningar som utförs av Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf) och om upphävande av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1073/1999 och rådets förordning (Euratom) nr 1074/1999 (EUT L 248, 18.9.2013, s. 1).

⁽¹⁷⁾ EGT L 56, 4.3.1968, s. 1.

- (41) Inom ramen för respektive behörighetsområden bör myndigheten samarbeta med unionens organ, särskilt med sådana som inrättats inom området sysselsättning och socialpolitik, så att den bygger vidare på deras sakkunskap och maximerar synergieffekterna: Europeiska fonden för förbättring av levnads- och arbetsvillkor (Eurofound), Europeiska centrumet för utveckling av yrkesutbildning (Cedefop), Europeiska arbetsmiljöbyrån (EU-Osha) och Europeiska yrkesutbildningsstiftelsen (ETF) samt, när det gäller kampen mot organiserad brottslighet och människohandel, med Europeiska unionens byrå för samarbete inom brottsbekämpning (Europol) och Europeiska unionens byrå för straffrättsligt samarbete (Eurojust). Sådant samarbete bör säkerställa samordning, främja synergieffekter och undvika dubbelarbete i deras verksamhet.
- (42) På området samordning av de sociala trygghetssystemen bör myndigheten och administrativa kommissionen ha ett nära samarbete i syfte att uppnå synergieffekter och undvika dubbelarbete.
- (43) För att stärka det operativa inslaget i den verksamhet vid befintliga organ på de områden som omfattas av denna förordnings tillämpningsområde, bör myndigheten utföra de uppgifter som utförs av tekniska kommittén för arbetskraftens fria rörlighet, inrättad genom förordning (EU) nr 492/2011, expertkommittén för utstationering av arbetstagare, inrättad genom kommissionens beslut 2009/17/EG⁽¹⁸⁾, inbegripet informationsutbytet om administrativt samarbete, assistans i frågor om genomförande och gränsöverskridande efterlevnad, samt det forum som inrättats genom beslut (EU) 2016/344. När myndigheten inlett sin verksamhet bör dessa organ upphöra att existera. Styrelsen får besluta att inrätta särskilda arbetsgrupper eller expertpaneler.
- (44) Rådgivande kommittén för samordning av de sociala trygghetssystemen och rådgivande kommittén för fri rörlighet för arbetstagare tillhandahåller ett forum för samråd med arbetsmarknadens parter och regeringsföreträdare på nationell nivå. Myndigheten bör bidra till deras verksamhet och bör få delta i deras sammanträden.
- (45) För att återspegla den nya institutionella strukturen bör förordningarna (EG) nr 883/2004, (EU) nr 492/2011 och (EU) 2016/589 ändras, och beslut (EU) 2016/344 bör upphöra att gälla när myndigheten inlett sin verksamhet.
- (46) Myndigheten bör respektera skillnaderna i de nationella arbetsmarknadsmodellerna samt arbetsmarknadens parter självständighet, vilket uttryckligen erkänns i EUF-fördraget. Deltagandet i myndighetens verksamhet påverkar inte medlemsstaternas behörighet, skyldigheter och ansvar enligt bland annat Internationella arbetsorganisationens (ILO) relevanta och tillämpliga konventioner, såsom konvention nr 81 om yrkesinspektion, och medlemsstaternas befogenheter att reglera, medla i eller övervaka relationerna mellan arbetsmarknadens parter på nationell nivå, särskilt när det gäller utövandet av rätten till kollektiva förhandlingar och vidta kollektiva åtgärder.
- (47) Eftersom målen för denna förordning, nämligen att inom dess tillämpningsområde bidra till att säkerställa rättvis arbetskraftsrörlighet i hela unionen och att bistå medlemsstaterna och kommissionen vid samordningen av de sociala trygghetssystemen inom unionen, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna utan samordning utan snarare, på grund av den gränsöverskridande karaktären av dessa verksamheter och behovet av ökat samarbete mellan medlemsstaterna, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i EU-fördraget. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.
- (48) Denna förordning är förenlig med de grundläggande rättigheterna och följer de principer som erkänns särskilt i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, som det hänvisas till i artikel 6 i EU-fördraget.

⁽¹⁸⁾ Kommissionens beslut 2009/17/EG av den 19 december 2008 om inrättande av expertkommittén för utstationering av arbetstagare (EUT L 8, 13.1.2009, s. 26).

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

PRINCIPER

Artikel 1

Inrättande, syfte och tillämpningsområde

1. Genom denna förordning inrättas Europeiska arbetsmyndigheten (nedan kallad *myndigheten*).
2. Myndigheten ska bistå medlemsstaterna och kommissionen i deras effektiva tillämpning och efterlevnad av unionsrätten i fråga om arbetskraftens rörlighet i hela unionen och samordning av de sociala trygghetssystemen inom unionen. Myndigheten ska agera inom ramen för tillämpningsområdet för de unionsrättsakter som förtecknas i punkt 4, inbegripet alla direktiv, förordningar och beslut som grundar sig på de rättsakterna, och varje annan rättsligt bindande unionsrättsakt genom vilken myndigheten tilldelas uppgifter.
3. Denna förordning ska inte på något sätt påverka utövandet av de grundläggande rättigheter som erkänns i medlemsstaterna och på unionsnivå, inklusive rätten att strejka eller att vidta annan åtgärd som omfattas av specifika arbetsmarknadsmodeller i medlemsstaterna, i enlighet med nationell rätt eller praxis. Den ska heller inte påverka rätten att förhandla om, ingå och tillämpa kollektivavtal eller att vidta kollektiva åtgärder i enlighet med nationell rätt eller praxis.
4. Myndighetens verksamhetsområde ska omfatta följande unionsrättsakter, inklusive alla framtida ändringar av dessa akter:
 - a) Europaparlamentets och rådets direktiv 96/71/EG ⁽¹⁹⁾.
 - b) Direktiv 2014/67/EU.
 - c) Förordning (EG) nr 883/2004 och Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 987/2009 ⁽²⁰⁾, inklusive bestämmelserna i rådets förordningar (EEG) nr 1408/71 ⁽²¹⁾ och (EEG) nr 574/72 ⁽²²⁾ i den mån de fortfarande är tillämpliga, Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1231/2010 ⁽²³⁾ och rådets förordning (EG) nr 859/2003 ⁽²⁴⁾ om utvidgning av bestämmelserna i förordningarna (EEG) nr 1408/71 och (EEG) nr 574/72 till att gälla de tredjelandsmedborgare som enbart på grund av sitt medborgarskap inte omfattas av dessa förordningar.
 - d) Förordning (EU) nr 492/2011.

⁽¹⁹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 96/71/EG av den 16 december 1996 om utstationering av arbetstagare i samband med tillhandahållande av tjänster (EGT L 18, 21.1.1997, s. 1).

⁽²⁰⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 987/2009 av den 16 september 2009 om tillämpningsbestämmelser till förordning (EG) nr 883/2004 om samordning av de sociala trygghetssystemen (EUT L 284, 30.10.2009, s. 1).

⁽²¹⁾ Rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen (EGT L 149, 5.7.1971, s. 2).

⁽²²⁾ Rådets förordning (EEG) nr 574/72 av den 21 mars 1972 om tillämpning av förordning (EEG) nr 1408/71 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen (EGT L 74, 27.3.1972, s. 1).

⁽²³⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1231/2010 av den 24 november 2010 om utvidgning av förordning (EG) nr 883/2004 och förordning (EG) nr 987/2009 till att gälla de tredjelandsmedborgare som enbart på grund av sitt medborgarskap inte omfattas av dessa förordningar (EUT L 344, 29.12.2010, s. 1).

⁽²⁴⁾ Rådets förordning (EG) nr 859/2003 av den 14 maj 2003 om utvidgning av bestämmelserna i förordning (EEG) nr 1408/71 och förordning (EEG) nr 574/72 till att gälla de medborgare i tredje land som enbart på grund av sitt medborgarskap inte omfattas av dessa bestämmelser (EUT L 124, 20.5.2003, s. 1).

- e) Direktiv 2014/54/EU.
- f) Förordning (EU) 2016/589.
- g) Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 561/2006 ⁽²⁵⁾.
- h) Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/22/EG ⁽²⁶⁾.
- i) Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1071/2009 ⁽²⁷⁾.

5. Myndighetens verksamhetsområde ska omfatta de bestämmelser i denna förordning som rör medlemsstaternas samarbete för att bekämpa odeklarerat arbete.

6. Denna förordning ska respektera medlemsstaternas behörighet vad gäller tillämpning och efterlevnad av den unionslagstiftning som förtecknas i punkt 4.

Den ska inte påverka enskildas eller arbetsgivares rättigheter eller skyldigheter enligt unionsrätten och nationell rätt eller praxis, de nationella myndigheternas rättigheter och skyldigheter som följer därav och inte heller arbetsmarknadens parterers självständighet, som uttryckligen erkänns i EUF-fördraget.

Denna förordning ska inte påverka befintliga bilaterala avtal och arrangemang för administrativt samarbete mellan medlemsstaterna, särskilt sådana som rör samordnade och gemensamma inspektioner.

Artikel 2

Mål

Myndighetens mål ska vara att bidra till att säkerställa rättvis arbetskraftsrörlighet i hela unionen och bistå medlemsstaterna och kommissionen vid samordningen av de sociala trygghetssystemen inom unionen. Myndigheten ska i detta syfte och inom det tillämpningsområde som anges i artikel 1

- a) underlätta tillgång till information om rättigheter och skyldigheter rörande arbetskraftens rörlighet i hela unionen samt till relevanta tjänster,
- b) underlätta och stärka samarbetet mellan medlemsstaterna när det gäller efterlevnaden av relevant unionsrätt i hela unionen, bland annat genom att underlätta samordnade och gemensamma inspektioner,
- c) medla och underlätta lösningar vid gränsöverskridande tvister mellan medlemsstaterna, och
- d) stödja medlemsstaternas samarbete när det gäller att bekämpa odeklarerat arbete.

Artikel 3

Rättslig ställning

1. Myndigheten ska vara ett unionsorgan med status som juridisk person.

⁽²⁵⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 561/2006 av den 15 mars 2006 om harmonisering av viss sociallagstiftning på vägtransportområdet och om ändring av rådets förordningar (EEG) nr 3821/85 och (EG) nr 2135/98 samt om upphävande av rådets förordning (EEG) nr 3820/85 (EUT L 102, 11.4.2006, s. 1).

⁽²⁶⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/22/EG av den 15 mars 2006 om minimivillkor för genomförande av rådets förordningar (EEG) nr 3820/85 och (EEG) nr 3821/85 om sociallagstiftning på vägtransportområdet samt om upphävande av rådets direktiv 88/599/EEG (EUT L 102, 11.4.2006, s. 35).

⁽²⁷⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1071/2009 av den 21 oktober 2009 om gemensamma regler beträffande de villkor som ska uppfyllas av personer som bedriver yrkesmässig trafik och om upphävande av rådets direktiv 96/26/EG (EUT L 300, 14.11.2009, s. 51).

2. Myndigheten ska i varje medlemsstat ha den mest vittgående rättskapacitet som tillerkänns juridiska personer enligt deras nationella rätt. Den får särskilt förvärva och avyttra lös och fast egendom samt föra talan inför domstol och andra myndigheter.

KAPITEL II

MYNDIGHETENS UPPGIFTER

Artikel 4

Myndighetens uppgifter

För att uppnå sina mål ska myndigheten utföra följande uppgifter:

- a) Underlätta tillgången till information och samordna Eures i enlighet med artiklarna 5 och 6.
- b) Underlätta samarbetet och utbytet av information mellan medlemsstaterna i syfte att underlätta en konsekvent, ändamålsenlig och effektiv tillämpning och efterlevnad av relevant unionsrätt i enlighet med artikel 7.
- c) Samordna och stödja samordnade och gemensamma inspektioner i enlighet med artiklarna 8 och 9.
- d) Utföra analyser och riskbedömningar när det gäller arbetskraftens rörlighet över gränserna i enlighet med artikel 10.
- e) Stödja medlemsstaternas kapacitetssuppletering när det gäller att säkerställa effektiv tillämpning och efterlevnad av relevant unionsrätt i enlighet med artikel 11.
- f) Stödja medlemsstaterna när det gäller att bekämpa odeclarerat arbete i enlighet med artikel 12.
- g) Medla i tvister mellan medlemsstater som rör tillämpningen av relevant unionsrätt i enlighet med artikel 13.

Artikel 5

Information om arbetskraftens rörlighet

Myndigheten ska förbättra tillgängligheten, kvaliteten och tillgången när det gäller allmän information till enskilda, arbetsgivare och arbetsmarknadens parter om deras rättigheter och skyldigheter enligt de unionsrättsakter som förtecknas i artikel 1.4 för att underlätta arbetskraftens rörlighet i unionen. Myndigheten ska i detta syfte

- a) bidra till tillhandahållandet av relevant information om rättigheter och skyldigheter för enskilda i gränsöverskridande situationer, bland annat genom en enda unionsomfattande webbplats som fungerar som en gemensam portal för tillgång till informationskällor och tjänster på unionsnivå och nationell nivå på alla unionens officiella språk och som inrättats genom förordning (EU) 2018/1724,
- b) stödja medlemsstaterna vid tillämpningen av förordning (EU) 2016/589,
- c) stödja medlemsstaterna när det gäller att fullgöra skyldigheterna i fråga om tillgång till och spridning av information om fri rörlighet för arbetstagare som särskilt fastställs i artikel 6 i direktiv 2014/54/EU och i artikel 22 i förordning (EU) 2016/589, om samordning av de sociala trygghetssystemen som fastställs i artikel 76.4 och 76.5 i förordning (EG) nr 883/2004 och om utstationering av arbetstagare som fastställs i artikel 5 i direktiv 2014/67/EU, bland annat genom hänvisningar till nationella informationskällor såsom gemensamma officiella nationella webbplatser,

- d) stödja medlemsstaterna när det gäller att förbättra korrektheten, fullständigheten och användarvänligheten för relevanta nationella informationskällor och informationstjänster, i enlighet med de kvalitetskriterier som fastställs i förordning (EU) 2018/1724,
- e) stödja medlemsstaternas när det gäller att effektivisera tillhandahållandet av information och tjänster till enskilda och arbetsgivare avseende gränsöverskridande rörlighet på frivillig basis,
- f) underlätta samarbetet mellan de behöriga organ som utsetts i enlighet med direktiv 2014/54/EU för att tillhandahålla information, vägledning och assistans till enskilda och arbetsgivare när det gäller arbetskraftens rörlighet inom den inre marknaden.

Artikel 6

Samordning av Eures

Myndigheten ska förvalta den europeiska samordningsbyrån för Eures som inrättats genom artikel 7 i förordning (EU) 2016/589, i syfte att stödja medlemsstaterna när det gäller att tillhandahålla tjänster till enskilda och arbetsgivare genom Eures, såsom matchning över gränserna av lediga jobb, praktik- och lärlingsplatser med hjälp av meritförteckningar, och därigenom underlätta arbetskraftens rörlighet i hela unionen.

Den europeiska samordningsbyrån ska, under myndighetens förvaltning, fullgöra sina åtaganden i enlighet med artikel 8 i förordning (EU) 2016/589, med undantag för teknisk drift och utveckling av Euresportalen och relaterade it-tjänster, som även fortsättningsvis ska förvaltas av kommissionen. Myndigheten ska, under den verkställande direktörens ansvar, i enlighet med artikel 22.4 n i den här förordningen, säkerställa att denna verksamhet till fullo uppfyller kraven i tillämplig dataskyddslagstiftning, inbegripet kravet att utse ett dataskyddsbud i enlighet med artikel 36 i denna förordning.

Artikel 7

Samarbete och utbyte av information mellan medlemsstaterna

1. Myndigheten ska underlätta samarbete och påskyndat utbyte av information mellan medlemsstaterna och stödja deras faktiska fullgörande av samarbetsskyldigheterna, inbegripet informationsutbyte, såsom fastställs i unionsrätt som omfattas av denna förordnings tillämpningsområde.

I detta syfte ska myndigheten särskilt

- a) på begäran av en eller flera medlemsstater stödja de nationella myndigheterna när det gäller att fastställa vilka de berörda kontaktpunkterna är för de nationella myndigheterna i andra medlemsstater,
- b) på begäran av en eller flera medlemsstater underlätta uppföljningen av begäranden och informationsutbyte mellan de nationella myndigheterna genom att tillhandahålla logistiskt och tekniskt stöd, inbegripet översättnings- och tolkningstjänster, och genom att utbyta information om statusen för olika ärenden,
- c) främja, utbyta och bidra till spridning av bästa praxis mellan medlemsstaterna,
- d) på begäran av en eller flera medlemsstater i förekommande fall underlätta och stödja gränsöverskridande verkställighetsförfaranden när det gäller sanktioner och sanktionsavgifter, inom denna förordnings tillämpningsområde enligt artikel 1,
- e) rapportera till kommissionen två gånger per år om olösta begäranden mellan medlemsstaterna och bedöma huruvida dessa begäranden ska hänvisas till medling i enlighet med artikel 13.2.

2. På begäran av en eller flera medlemsstater ska myndigheten i samband med fullgörandet av sina uppgifter tillhandahålla information till stöd för den berörda medlemsstaten i fråga om effektiv tillämpning av de unionsrättsakter som omfattas av myndighetens behörighet.

3. Myndigheten ska främja användningen av elektroniska verktyg och förfaranden för utbyte av meddelanden mellan de nationella myndigheterna, inbegripet informationssystemet för den inre marknaden (IMI).

4. Myndigheten ska främja användningen av innovativa metoder för effektivt och ändamålsenligt gränsöverskridande samarbete och ska främja möjligheten att använda system för elektroniskt utbyte och databaser mellan medlemsstaterna för att göra det lättare att få tillgång till uppgifter i realtid och upptäcka bedrägerier samtidigt som den får föreslå möjliga förbättringar i användningen av dessa system och databaser. Myndigheten ska lämna rapporter till kommissionen så att systemen för elektroniskt utbyte och databaserna kan utvecklas ytterligare.

Artikel 8

Samordning av och stöd för samordnade och gemensamma inspektioner

1. På begäran av en eller flera medlemsstater ska myndigheten samordna och stödja samordnade eller gemensamma inspektioner på de områden som omfattas av myndighetens behörighet. Myndigheten får också på eget initiativ föreslå för myndigheterna i de berörda medlemsstaterna att de ska utföra en samordnad eller gemensam inspektion.

Samordnade och gemensamma inspektioner ska ske enligt överenskommelse mellan de berörda medlemsstaterna.

Arbetsmarknadens parter på nationell nivå får anmäla ärenden till myndigheten.

2. I denna förordning avses med

- a) *samordnade inspektioner*: inspektioner som utförs i två eller flera medlemsstater samtidigt beträffande relaterade ärenden, där varje nationell myndighet är verksam på sitt eget territorium, och som i förekommande fall stöds av myndighetens personal,
- b) *gemensamma inspektioner*: inspektioner som utförs i en medlemsstat, med deltagande av de nationella myndigheterna i en eller flera andra medlemsstater, och som i förekommande fall stöds av myndighetens personal.

3. I enlighet med principen om lojalt samarbete ska medlemsstaterna sträva efter att delta i samordnade eller gemensamma inspektioner.

Alla deltagande medlemsstater ska på förhand komma överens om en samordnad eller gemensam inspektion, och sådana överenskommelser ska anmälas via deras nationella kontaktpersoner som utsetts i enlighet med artikel 32.

Om en eller flera medlemsstater beslutar att inte delta i den samordnade eller gemensamma inspektionen ska de övriga medlemsstaternas nationella myndigheter utföra en inspektion endast i de deltagande medlemsstaterna. De medlemsstater som beslutar att inte delta ska behandla uppgifter om en sådan inspektion konfidentiellt.

4. Myndigheten ska fastställa och anta villkoren för att säkerställa lämplig uppföljning om en medlemsstat beslutar att inte delta i en samordnad eller gemensam inspektion.

I sådana fall ska den berörda medlemsstaten utan onödigt dröjsmål skriftligen informera myndigheten och de övriga berörda medlemsstaterna, även på elektronisk väg, om skälen till sitt beslut och eventuellt om vilka åtgärder den planerar att vidta för att lösa ärendet samt, när det är känt, om resultatet av sådana åtgärder. Myndigheten får föreslå att en medlemsstat som inte har deltagit i en samordnad eller gemensam inspektion utför en egen inspektion på frivillig väg.

5. Medlemsstaterna och myndigheten ska behandla uppgifter om planerade inspektioner konfidentiellt med avseende på tredje part.

Artikel 9

Arrangemang för samordnade och gemensamma inspektioner

1. En överenskommelse om att utföra en samordnad inspektion eller en gemensam inspektion mellan de deltagande medlemsstaterna och myndigheten ska fastställa villkoren för att utföra inspektionen, bland annat inspektionens omfattning och syfte samt, i förekommande fall, eventuella arrangemang när det gäller deltagande av myndighetens personal i

inspektionen. Överenskommelsen får innehålla bestämmelser som gör det möjligt att med kort varsel utföra samordnade eller gemensamma inspektioner när de väl överenskommits och planerats. Myndigheten ska upprätta en mall för överenskommelser i enlighet med unionsrätten samt nationell rätt eller praxis.

2. Samordnade och gemensamma inspektioner ska utföras i enlighet med lagstiftning eller praxis i de medlemsstater där inspektionerna sker. Eventuell uppföljning av sådana inspektioner ska ske i enlighet med lagstiftning eller praxis i de berörda medlemsstaterna.

3. Samordnade och gemensamma inspektioner ska utföras på ett operativt effektivt sätt. I detta syfte ska medlemsstaterna i inspektionsöverenskommelsen ge tjänstemän från en annan medlemsstat som deltar i sådana inspektioner en lämplig roll och ställning i enlighet med lagstiftning eller praxis i den medlemsstat där inspektionen utförs.

4. Myndigheten ska tillhandahålla begreppsmässigt, logistiskt och tekniskt stöd samt i förekommande fall juridisk sakkunskap om den berörda medlemsstaten begär det, inbegripet översättnings- och tolkningstjänster, till de medlemsstater som utför samordnade eller gemensamma inspektioner.

5. Myndighetens personal får närvara vid inspektionen som observatörer, får tillhandahålla logistiskt stöd och får delta i en samordnad eller gemensam inspektion, om detta på förhand godkänts av den medlemsstat på vars territorium de kommer att biträda inspektionen, i enlighet med lagstiftning eller praxis i den medlemsstaten.

6. En medlemsstats myndighet som utför en samordnad eller gemensam inspektion ska rapportera till myndigheten om resultatet av inspektionen i den medlemsstaten och om det övergripande operativa genomförandet av den samordnade eller gemensamma inspektionen senast sex månader efter det att inspektionen avslutats.

7. Det ska vara möjligt att använda den information som samlats in vid samordnade eller gemensamma inspektioner som bevisning i rättsliga förfaranden i den berörda medlemsstaten, i enlighet med lagstiftning eller praxis i den medlemsstaten.

8. Information om samordnade och gemensamma inspektioner som samordnas av myndigheten, samt information som medlemsstaterna och myndigheten tillhandahåller i enlighet med artikel 8.2 och 8.3, ska ingå i de rapporter som ska lämnas till styrelsen två gånger om året. Sådana rapporter ska även sändas till intressentgruppen, med känsliga uppgifter vederbörligen redigerade. En årlig rapport om de inspektioner som myndigheten stöder ska ingå i myndighetens årliga verksamhetsrapport.

9. Om myndigheten under samordnade eller gemensamma inspektioner, eller under någon del av sin verksamhet, får kännedom om misstänkta oegentligheter när det gäller tillämpningen av unionsrätten får den rapportera om dessa misstänkta oegentligheter, om det är lämpligt, till den berörda medlemsstaten och till kommissionen.

Artikel 10

Analys och riskbedömning av arbetskraftens rörlighet

1. Myndigheten ska, i samarbete med medlemsstaterna och när så är lämpligt med arbetsmarknadens parter, bedöma risker och analysera arbetskraftens rörlighet och samordningen av de sociala trygghetssystemen i unionen. Riskbedömningen och analyserna ska avse frågor såsom obalans på arbetsmarknaden, branschspecifika utmaningar och återkommande problem, och myndigheten får även utföra riktade djupanalyser och studier för att undersöka specifika frågor. Vid utförandet av sin riskbedömning och sina analyser ska myndigheten i möjligaste mån använda relevanta och aktuella statistiska uppgifter från befintliga undersökningar samt säkerställa komplementaritet med och stödja sig på sakkunskap från unionens organ eller tjänster och nationella myndigheter, organ eller tjänster, bland annat när det gäller bedrägerier, utnyttjande, diskriminering, kompetensprognoser samt hälsa och säkerhet på arbetsplatsen.

2. Myndigheten ska ordna ömsesidiga granskningar mellan medlemsstater som samtycker till att delta i syfte att

- a) utreda frågor, svårigheter och särskilda problem som kan bli aktuella när det gäller genomförandet och den praktiska tillämpningen av unionsrätten inom ramen för myndighetens behörighet samt den praktiska efterlevnaden av unionsrätten,
- b) göra tillhandahållandet av tjänster till enskilda och företag mer enhetligt,
- c) förbättra kunskaperna om och den ömsesidiga förståelsen av olika system och praxis samt bedöma hur effektiva olika åtgärder är, bland annat förebyggande och avskräckande åtgärder.

3. När en riskbedömning eller någon annan typ av analys har slutförts ska myndigheten rapportera sina slutsatser till kommissionen samt direkt till de berörda medlemsstaterna och föreslå möjliga åtgärder för att avhjälpa konstaterade brister.

Myndigheten ska även inkludera en sammanfattning av sina slutsatser i sina årsrapporter till Europaparlamentet och kommissionen.

4. Myndigheten ska när så är lämpligt samla in statistiska uppgifter som sammanställs och tillhandahålls av medlemsstaterna inom de områden av unionsrätten som omfattas av myndighetens behörighet. Myndigheten ska därigenom eftersträva att effektivisera nuvarande uppgiftsinsamling på dessa områden för att undvika att samma uppgifter samlas in flera gånger. I förekommande fall ska artikel 15 tillämpas. Myndigheten ska samarbeta med kommissionen (Eurostat) och, där så är lämpligt, dela med sig av resultaten av sin uppgiftsinsamling.

Artikel 11

Stöd till kapacitetsuppbyggnad

Myndigheten ska stödja medlemsstaternas kapacitetsuppbyggnad i syfte att främja en enhetlig efterlevnad av unionsrätten på alla områden som förtecknas i artikel 1. Myndigheten ska särskilt vidta följande åtgärder:

- a) I samarbete med nationella myndigheter och i förekommande fall med arbetsmarknadens parter utarbeta gemensamma icke-bindande riktlinjer som medlemsstaterna och arbetsmarknadens parter kan använda, bland annat vägledning för inspektioner i ärenden med en gränsöverskridande dimension, samt gemensamma definitioner och begrepp, som bygger på relevant arbete på nationell nivå och unionsnivå.
- b) Främja och stödja ömsesidigt bistånd, antingen i form av ömsesidiga insatser eller gruppinsatser samt system för personalutbyten och utsändning mellan de nationella myndigheterna.
- c) Främja utbyte och spridning av erfarenheter och god praxis, inbegripet exempel på samarbete mellan berörda nationella myndigheter.
- d) Utveckla branschspecifika och branschövergripande utbildningsprogram, bland annat för yrkesinspektioner, och särskilt utbildningsmaterial, bland annat genom metoder för nätbaserat lärande.
- e) Främja upplysningskampanjer, bland annat kampanjer för att informera enskilda och arbetsgivare, särskilt små och medelstora företag, om deras rättigheter och skyldigheter och vilka möjligheter som finns.

Artikel 12

Europeiskt forum för att förbättra samarbetet när det gäller att bekämpa odeklarerat arbete

1. Europeiskt forum för att förbättra samarbetet när det gäller att bekämpa odeklarerat arbete (nedan kallat *forumet*), som inrättas i enlighet med artikel 16.2, ska stödja myndighetens verksamhet för att bekämpa odeklarerat arbete genom att

- a) stärka samarbetet mellan medlemsstaternas berörda myndigheter och andra involverade aktörer för att på ett mer ändamålsenligt och effektivt sätt bekämpa odeklarerat arbete i dess olika former och falskdeklarerat arbete som är kopplat till det, inklusive falskt egenföretagande,
 - b) förbättra kapaciteten hos medlemsstaternas olika berörda myndigheter och aktörer att bekämpa odeklarerat arbete med avseende på dess gränsöverskridande aspekter, och på så vis bidra till likvärdiga konkurrensvillkor,
 - c) öka allmänhetens medvetenhet om frågor med anknytning till odeklarerat arbete och om det brådskande behovet av lämpliga åtgärder samt uppmuntra medlemsstaterna att öka sina insatser mot odeklarerat arbete,
 - d) genomföra den verksamhet som anges i bilagan.
2. Forumet ska uppmuntra samarbete mellan medlemsstaterna genom att
- a) utbyta bästa praxis och information,
 - b) utveckla expertis och analys, samtidigt som allt slags dubbelarbete undviks,
 - c) uppmuntra och underlätta innovativa tillvägagångssätt för effektivt och ändamålsenligt gränsöverskridande samarbete och utvärdera erfarenheter,
 - d) bidra till övergripande insikter om frågor med anknytning till odeklarerat arbete.
3. Forumet ska bestå av
- a) en erfaren företrädare som utses av varje medlemsstat,
 - b) en företrädare för kommissionen,
 - c) högst fyra företrädare för branschövergripande arbetsmarknadsparter på unionsnivå, vilka ska utses av dessa arbetsmarknadsparter, varvid fackföreningar och arbetsgivarorganisationer ska vara lika företrädade.
4. Följande aktörer får delta i forumets möten som observatörer, och deras bidrag ska vederbörligen beaktas:
- a) Högst 14 företrädare för arbetsmarknadens parter inom sektorer där odeklarerat arbete är vanligt förekommande, vilka ska utses av dessa arbetsmarknadsparter, varvid fackföreningar och arbetsgivarorganisationer ska vara lika företrädade.
 - b) En företrädare för Eurofound, EU-Osha respektive ILO.
 - c) En företrädare för varje tredjeland i Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.

Andra observatörer än de som avses i första stycket får bjudas in att delta i forumets möten, och deras bidrag ska vederbörligen beaktas.

En företrädare för myndigheten ska vara ordförande för forumet.

Artikel 13

Medling mellan medlemsstaterna

1. Myndigheten får underlätta en lösning vid tvister mellan två eller flera medlemsstater om enskilda ärenden avseende tillämpning av unionsrätten inom de områden som omfattas av denna förordning, utan att det påverkar domstolens befogenheter. Syftet med sådan medling ska vara att sammanjämka divergerande synpunkter mellan de medlemsstater som är parter i en tvist och till att anta ett icke-bindande yttrande.

2. Om en tvist inte kan lösas genom direkta kontakter och dialog mellan de medlemsstater som är parter i tvisten ska myndigheten på begäran av en eller flera berörda medlemsstater inleda ett medlingsförfarande. Myndigheten får också på eget initiativ föreslå att ett medlingsförfarande ska inledas. Medling får endast genomföras efter samtycke från alla de medlemsstater som är parter i tvisten.

3. Den första etappen av medlingen ska genomföras mellan de medlemsstater som är parter i tvisten och en medlare, som ska anta ett icke-bindande yttrande i samförstånd. Experter från medlemsstaterna, kommissionen och myndigheten får delta i den första etappen av medlingen som rådgivare.

4. Om ingen lösning hittas under den första etappen av medlingen ska myndigheten inleda en andra etapp inför medlingsnämnden, förutsatt att alla medlemsstater som är parter i tvisten är överens om detta.

5. Medlingsnämnden, som består av experter från andra medlemsstater än dem som är parter i tvisten, ska sträva efter att sammanjämka de synpunkter som framförs av de medlemsstater som är parter i tvisten och ska enas om ett icke-bindande yttrande. Experter från kommissionen och myndigheten får delta i den andra etappen som rådgivare.

6. Styrelsen ska anta regler för medlingsförfarandet, inbegripet arbetsformer, utnämning av medlare, tillämpliga tidsfrister, deltagande av experter från medlemsstaterna, kommissionen och myndigheten samt medlingsnämndens möjlighet att ingå i paneler bestående av flera ledamöter.

7. Det ska vara frivilligt för de medlemsstater som är parter i tvisten att delta i bägge etapperna av medlingsförfarandet. Om en medlemsstat beslutar att inte delta i medlingen, ska den skriftligen, även på elektronisk väg, informera myndigheten och övriga berörda medlemsstater som är parter i tvisten om skälen till sitt beslut inom den tidsfrist som fastställs i de regler för medlingsförfarandet som avses i punkt 6.

8. När medlemsstaterna lägger fram ett ärende för medling ska de säkerställa att alla personuppgifter som rör det ärendet är anonymiserade på ett sådant sätt att den registrerade inte eller inte längre kan identifieras. Myndigheten får inte vid någon tidpunkt under medlingen behandla personuppgifter om enskilda som berörs av ärendet.

9. Ärenden som är under behandling i domstol på nationell nivå eller unionsnivå ska inte komma i fråga för myndighetens medling. När domstolsförfaranden inleds under medlingen ska medlingsförfarandet avbrytas.

10. Medling ska inte påverka behörigheten för administrativa kommissionen, inbegripet alla beslut som den fattar. Medlingen ska ta hänsyn till administrativa kommissionens alla relevanta beslut.

11. När en tvist helt eller delvis avser frågor om social trygghet ska myndigheten underrätta administrativa kommissionen.

För att säkerställa ett välfungerande samarbete, samordna verksamheten i samförstånd och undvika allt slags dubbelarbete i medlingsärenden som berör både social trygghet och arbetsrätt, ska administrativa kommissionen och myndigheten upprätta ett samarbetsavtal.

På begäran av administrativa kommissionen och i samförstånd med de medlemsstater som är parter i tvisten ska myndigheten hänskjuta frågan om social trygghet till administrativa kommissionen i enlighet med artikel 74a.2 i förordning (EG) nr 883/2004. Medling får fortsätta i de frågor som inte avser social trygghet.

På begäran av en medlemsstat som är part i tvisten ska myndigheten hänskjuta frågan om samordning av de sociala trygghetssystemen till administrativa kommissionen. Detta hänskjutande får ske när som helst under medlingen. Medling får fortsätta i de frågor som inte avser social trygghet.

12. Inom tre månader efter antagandet av det icke-bindande yttrandet ska de medlemsstater som är parter i tvisten rapportera till myndigheten med avseende på de åtgärder som de vidtagit för att följa upp yttrandet eller, när de inte har vidtagit några åtgärder, med avseende på skälen till varför åtgärder inte vidtagits.

13. Myndigheten ska två gånger om året rapportera till kommissionen när det gäller resultaten av de medlingsärenden som den har utfört och de ärenden där den inte gått vidare.

Artikel 14

Samarbete med byråer och specialiserade organ

Myndigheten ska i all sin verksamhet sträva efter att säkerställa samarbete, undvika dubbelarbete och främja samverkans-effekter och komplementaritet med andra decentraliserade unionsbyråer och specialiserade organ, såsom administrativa kommissionen. I detta syfte får myndigheten ingå samarbetsavtal med andra relevanta unionsbyråer, exempelvis Cedefop, Eurofound, EU-Osha, ETF, Europol och Eurojust.

Artikel 15

Interoperabilitet och informationsutbyte

Myndigheten ska samordna, utveckla och tillämpa interoperabilitetsramar för att garantera informationsutbyte mellan medlemsstaterna samt med myndigheten. Dessa interoperabilitetsramar ska grundas på och stödjas av den europeiska interoperabilitetsramen och den europeiska interoperabilitetsarkitektur som avses i beslut (EU) 2015/2240.

KAPITEL III

MYNDIGHETENS ORGANISATION

Artikel 16

Förvaltnings- och ledningsstruktur

1. Myndighetens förvaltnings- och ledningsstruktur ska omfatta följande:

- a) En styrelse.
- b) En verkställande direktör.
- c) En intressentgrupp.

2. Myndigheten får inrätta arbetsgrupper eller expertpaneler som består av företrädare för medlemsstaterna eller kommissionen, eller externa experter efter ett urvalsförfarande, eller en kombination av dessa, för att fullgöra särskilda uppgifter eller för särskilda politikområden. Den ska inrätta det forum som avses i artikel 12 som en permanent arbetsgrupp och den medlingsnämnd som avses i artikel 13.

Arbetsordningen för sådana arbetsgrupper och paneler ska fastställas av myndigheten efter samråd med kommissionen.

Artikel 17

Styrelsens sammansättning

1. Styrelsen ska bestå av

- a) en ledamot från varje medlemsstat,
- b) två ledamöter som företräder kommissionen,
- c) en oberoende expert som utses av Europaparlamentet,
- d) fyra ledamöter som företräder branschövergripande arbetsmarknadsparter på unionsnivå, varvid fackföreningar och arbetsgivarorganisationer ska vara lika företrädna.

Endast de ledamöter som avses i första stycket a och b ska ha rösträtt.

2. Varje styrelseledamot ska ha en suppleant. Suppleanten ska företräda ledamoten i ledamotens frånvaro.

3. De ledamöter som avses i punkt 1 första stycket a och deras suppleanter ska utses av sina medlemsstater.

Kommissionen ska utse de ledamöter som avses i punkt 1 första stycket b.

Europaparlamentet ska utse den expert som avses i punkt 1 första stycket c.

De branschövergripande arbetsmarknadsparterna på unionsnivå ska utse sina företrädare och Europaparlamentet ska utse sin självständiga expert, efter att ha kontrollerat att det inte föreligger någon intressekonflikt.

Styrelseledamöterna och deras suppleanter ska utses på grundval av sina kunskaper inom de områden som avses i artikel 1, med hänsyn till relevanta färdigheter i fråga om ledarskap, administration och budget.

Alla parter som är företrädna i styrelsen ska sträva efter att begränsa omsättningen av sina företrädare, i syfte att säkerställa kontinuiteten i styrelsens arbete. Alla parter ska sträva efter att uppnå en jämn fördelning av kvinnor och män i styrelsen.

4. Alla ledamöter och suppleanter ska underteckna en skriftlig förklaring när de tillträder sin tjänst där de uppger att de inte befinner sig i en intressekonflikt. Alla ledamöter och suppleanter ska uppdatera sin förklaring när det sker en förändring avseende intressekonflikter. Myndigheten ska offentliggöra förklaringarna och uppdateringarna på sin webbplats.

5. Ledamöternas och suppleanternas mandatperiod ska vara fyra år. Denna mandatperiod får förnyas.
6. Företrädare från tredjeländer som tillämpar unionsrätten inom de områden som omfattas av denna förordning får delta i styrelsens sammanträden och överläggningar som observatörer.
7. En företrädare för Eurofound, en företrädare för EU-Osha, en företrädare för Cedefop och en företrädare för Europeiska yrkesutbildningsstiftelsen får bjudas in att delta i styrelsens sammanträden som observatörer för att effektivisera organen och öka samverkans effekterna mellan dem.

Artikel 18

Styrelsens uppgifter

1. Styrelsen ska särskilt fullgöra följande uppgifter:
 - a) Tillhandahålla strategisk vägledning och övervaka myndighetens verksamhet.
 - b) Anta myndighetens årsbudget med två tredjedelars majoritet av de röstberättigade styrelseledamöterna och fullgöra andra uppgifter avseende myndighetens budget i enlighet med kapitel IV.
 - c) Bedöma och anta den konsoliderade årliga verksamhetsrapporten om myndighetens verksamhet, inbegripet en översikt över hur dess uppdrag fullgörs, sända den till Europaparlamentet, rådet, kommissionen och revisionsrätten senast den 1 juli varje år och offentliggöra den konsoliderade årliga verksamhetsrapporten.
 - d) Anta de finansiella regler som ska tillämpas på myndigheten i enlighet med artikel 29.
 - e) Anta en strategi för bedrägeribekämpning, som står i proportion till risken för bedrägerier, med hänsyn till kostnaderna och fördelarna med de åtgärder som ska genomföras.
 - f) Anta regler för att förebygga och hantera intressekonflikter bland styrelsens ledamöter och oberoende experter, ledamöterna i intressentgruppen och de arbetsgrupper och paneler inom myndigheten som har inrättats i enlighet med artikel 16.2 samt utstationerade nationella experter och annan personal som inte är anställd av myndigheten i enlighet med artikel 33, och på sin webbplats varje år offentliggöra intessegörklaringarna från styrelseledamöterna.
 - g) Efter en behovsanalys anta och regelbundet uppdatera de planer för kommunikation och informationsspridning som avses i artikel 36.3.
 - h) Anta sin arbetsordning.
 - i) Anta reglerna för medlingsförfarandet i enlighet med artikel 13.
 - j) Inrätta arbetsgrupper och expertpaneler i enlighet med artikel 16.2 och anta deras arbetsordningar.
 - k) I enlighet med punkt 2, med avseende på myndighetens personal, utöva de befogenheter som i tjänsteföreskrifterna tilldelas tillsättningsmyndigheten och i anställningsvillkoren tilldelas den myndighet som är behörig att sluta anställningsavtal (nedan kallade *tillsättningsbefogenheter*).

- l) Anta genomförandebestämmelser för att ge verkan åt tjänsteföreskrifterna och anställningsvillkoren i enlighet med artikel 110 i tjänsteföreskrifterna.
- m) Där så är lämpligt inrätta en internrevisionsfunktion.
- n) Utse den verkställande direktören och i förekommande fall förlänga mandatperioden för, eller säga upp, honom eller henne från ämbetet i enlighet med artikel 31.
- o) Utse en räkenskapsförare, som ska omfattas av tjänsteföreskrifterna och anställningsvillkoren och som ska vara helt oberoende vid fullgörandet av sina arbetsuppgifter.
- p) Fastställa urvalsförfarandet för ledamöter och suppleanter i den intressentgrupp som inrättats i enlighet med artikel 23 och utse dessa ledamöter och suppleanter.
- q) Säkerställa lämplig uppföljning av resultat och rekommendationer som härrör från de interna eller externa revisionsrapporterna och utvärderingarna samt från utredningar som utförs av Olaf.
- r) Fatta alla beslut om inrättandet av myndighetens interna kommittéer eller andra organ och, vid behov, ändringar av dessa, med beaktande av myndighetens verksamhetsbehov och en sund ekonomisk förvaltning.
- s) Godkänna myndighetens utkast till det samlade programdokument som avses i artikel 24 innan det överlämnas till kommissionen för yttrande.
- t) Efter det att kommissionens yttrande mottagits, anta myndighetens samlade programdokument med två tredjedelars majoritet av de röstberättigade ledamöterna i styrelsen och i enlighet med artikel 24.

2. Styrelsen ska, i enlighet med artikel 110 i tjänsteföreskrifterna, anta ett beslut grundat på artikel 2.1 i tjänsteföreskrifterna och på artikel 6 i anställningsvillkoren om att till den verkställande direktören delegera relevanta tillsättningsbefogenheter och ange på vilka villkor denna delegering av befogenheter kan dras in. Den verkställande direktören får vidaredelegera dessa befogenheter.

3. Vid exceptionella omständigheter får styrelsen genom ett beslut tillfälligt dra in delegeringen till den verkställande direktören av befogenheterna som tillsättningsmyndighet samt de befogenheter som den verkställande direktören vidaredelegerat, och själv utöva dem eller delegera dem till en av sina ledamöter eller till någon annan anställd än den verkställande direktören.

Artikel 19

Styrelsens ordförande

1. Styrelsen ska välja en ordförande och en vice ordförande bland sina röstberättigade ledamöter och ska eftersträva en jämn könsfördelning. Ordföranden och vice ordföranden ska väljas med två tredjedelars majoritet av de röstberättigade ledamöterna i styrelsen.

Om två tredjedelars majoritet inte uppnås i en första omröstning ska en andra omröstning anordnas där ordföranden och vice ordföranden ska väljas med enkel majoritet av de röstberättigade ledamöterna i styrelsen.

Vice ordföranden ska automatiskt ersätta ordföranden om han eller hon har förhinder.

2. Ordförandens och vice ordförandens mandatperiod ska vara tre år. Deras mandatperiod får förnyas en gång. Om deras uppdrag som styrelseledamot emellertid upphör någon gång under deras mandatperiod, upphör deras mandatperiod automatiskt vid denna tidpunkt.

Artikel 20

Styrelsens sammanträden

1. Ordföranden ska sammankalla till styrelsens möten.
2. Ordföranden ska organisera överläggningarna i enlighet med punkterna på dagordningen. De ledamöter som avses i artikel 17.1 första stycket c och d får inte delta i överläggningar om frågor som rör känslig information om enskilda ärenden, i enlighet med styrelsens arbetsordning.
3. Myndighetens verkställande direktör ska delta i överläggningarna utan rösträtt.
4. Styrelsen ska hålla minst två ordinarie sammanträden per år. Dessutom ska styrelsen sammanträda på ordförandens begäran, på kommissionens begäran eller på begäran av minst en tredjedel av sina ledamöter.
5. Styrelsen ska sammankalla till möten med intressentgruppen minst en gång om året.
6. Styrelsen får bjuda in personer eller organisationer vars synpunkter kan vara av intresse till sina möten som observatörer, däribland ledamöter i intressentgruppen.
7. Styrelseledamöterna och deras suppleanter får, med förbehåll för styrelsens arbetsordning, låta sig biträdas av rådgivare eller experter vid sammanträdena.
8. Myndigheten ska tillhandahålla sekretariatet för styrelsen.

Artikel 21

Omröstningsbestämmelser för styrelsen

1. Styrelsen ska fatta beslut med en majoritet av de röstberättigade ledamöterna, utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 18.1 b och t, 19.1 och 31.8.
2. Varje röstberättigad styrelseledamot ska ha en röst. Om en röstberättigad ledamot är frånvarande ska vederbörandes suppleant ha rätt att rösta i ledamotens ställe.
3. Myndighetens verkställande direktör ska delta i överläggningarna utan rösträtt.
4. Närmare bestämmelser om röstningsförfarandena ska fastställas i styrelsens arbetsordning, särskilt på vilka villkor som en ledamot får agera på en annan ledamots vägnar och på vilka villkor som skriftliga förfaranden ska användas vid omröstning.

Artikel 22

Den verkställande direktörens ansvarsområden

1. Den verkställande direktören ska leda myndigheten och sträva efter att säkerställa en jämn könsfördelning inom myndigheten. Den verkställande direktören ska vara ansvarig inför styrelsen.
2. Den verkställande direktören ska på begäran rapportera till Europaparlamentet om resultatet av sitt arbete. Rådet får uppmana den verkställande direktören att rapportera om resultatet av sitt arbete.

3. Den verkställande direktören ska vara myndighetens rättsliga företrädare.
4. Den verkställande direktören ska ansvara för genomförandet av de uppgifter som myndigheten tilldelas genom denna förordning, särskilt följande:
 - a) Myndighetens dagliga förvaltning.
 - b) Genomföra de beslut som styrelsen antar.
 - c) Utarbeta utkastet till det samlade programdokumentet och lämna det till styrelsen för godkännande.
 - d) Genomföra det samlade programdokumentet och rapportera till styrelsen om dess genomförande.
 - e) Utarbeta utkastet till konsoliderad årlig rapport om byråns verksamhet och lägga fram det för styrelsen för bedömning och antagande.
 - f) Utarbeta en åtgärdsplan på grundval av slutsatserna från interna eller externa revisionsrapporter och utvärderingar, liksom utredningar utförda av Olaf samt överlämna en lägesrapport två gånger om året till kommissionen och regelbundet till styrelsen.
 - g) Skydda unionens finansiella intressen genom förebyggande åtgärder mot bedrägeri, korruption och annan olaglig verksamhet, utan att det påverkar Olafs behörighet att göra utredningar, genom effektiva kontroller, och, om oriktigheter upptäcks, genom återkrav av felaktigt utbetalda belopp, och, där så är lämpligt, genom effektiva, proportionella och avskräckande administrativa, inklusive ekonomiska, sanktioner.
 - h) Utarbeta en strategi för bedrägeribekämpning för myndigheten och lägga fram den för styrelsen för godkännande.
 - i) Utarbeta ett utkast till finansiella regler som är tillämpliga för myndigheten och lägga fram det för styrelsen.
 - j) Upprätta myndighetens preliminära beräkning av inkomster och utgifter som en del av myndighetens samlade programplaneringsdokument och genomföra dess budget.
 - k) Fatta beslut om personalförvaltningen i enlighet med det beslut som avses i artikel 18.2.
 - l) Fatta beslut om myndighetens interna strukturer, om nödvändigt även delegera uppgifter som kan omfatta myndighetens dagliga förvaltning, samt om nödvändigt ändra dessa, med beaktande av myndighetens verksamhetsbehov och en sund budgetförvaltning.
 - m) Där så är lämpligt, samarbeta med unionsbyråer och ingå samarbetsavtal med dem.
 - n) Genomföra de åtgärder som fastställts av styrelsen för myndighetens tillämpning av förordning (EU) 2018/1725.
 - o) Underrätta styrelsen om inlagor från intressentgruppen.

5. Den verkställande direktören ska besluta om det är nödvändigt att placera en eller flera anställda i en eller flera medlemsstater och att upprätta ett sambandskontor i Bryssel för att främja myndighetens samarbete med relevanta unionsinstitutioner och -organ. Innan den verkställande direktören beslutar att inrätta ett lokalt kontor eller ett sambandskontor ska vederbörande inhämta ett förhandsgodkännande från kommissionen, styrelsen och den medlemsstat där kontoret ska inrättas. I beslutet ska anges omfattningen av den verksamhet som ska bedrivas vid kontoret på ett sätt som undviker onödiga kostnader och överlappning av myndighetens administrativa uppgifter. Det kan krävas en överenskomst om säte med den medlemsstat där det lokala kontoret eller sambandskontoret ska inrättas.

Artikel 23

Intressentgruppen

1. För att underlätta samråd med berörda parter och dra nytta av deras sakkunskap inom de områden som omfattas av denna förordning, ska en intressentgrupp inrättas. Intressentgruppen ska vara knuten till myndigheten och ha en rådgivande funktion.

2. Intressentgruppen ska ta emot förhandsinformation och får på begäran av myndigheten eller på eget initiativ lämna yttranden till myndigheten om

a) frågor som rör tillämpningen och efterlevnaden av unionsrätten på de områden som omfattas av denna förordning, inbegripet analyser och riskbedömningar av arbetskraftens rörlighet över gränserna enligt artikel 10,

b) utkastet till den konsoliderade årliga verksamhetsrapporten om myndighetens verksamhet enligt artikel 18,

c) utkastet till det samlade programplaneringsdokumentet enligt artikel 24.

3. Den verkställande direktören ska vara ordförande i intressentgruppen, som ska sammanträda minst två gånger om året på initiativ av den verkställande direktören eller på begäran av kommissionen.

4. Intressentgruppen ska bestå av dels två företrädare för kommissionen, dels tio företrädare för arbetsmarknadsparter på unionsnivå varvid fackföreningar och arbetsgivarorganisationer ska vara lika företrädare, däribland erkända branschspecifika arbetsmarknadsparter på unionsnivå som företräder sektorer som särskilt berörs av frågor om arbetskraftens rörlighet.

5. Intressentgruppens ledamöter och suppleanter ska utnämnas av sina organisationer och utses av styrelsen. Suppleanterna ska utses av styrelsen på samma villkor som ledamöterna och ska automatiskt ersätta ledamöter som är frånvarande. I möjligaste mån ska en jämn könsfördelning samt en lämplig representation av små och medelstora företag uppnås.

6. Myndigheten ska tillhandahålla sekretariatet för intressentgruppen. Intressentgruppen ska själv anta sin arbetsordning med två tredjedelars majoritet av sina röstberättigade ledamöter. Arbetsordningen ska godkännas av styrelsen.

7. Intressentgruppen får bjuda in experter eller företrädare för relevanta internationella organisationer till sina sammanträden.

8. Myndigheten ska offentliggöra intressentgruppens yttranden, råd och rekommendationer samt resultaten av dess samråd, förutom när konfidentiell behandling krävs.

KAPITEL IV

UPPRÄTTANDET AV MYNDIGHETENS BUDGET OCH BUDGETENS STRUKTUR

AVSNITT 1

Myndighetens samlade programplaneringsdokument

Artikel 24

Årlig och flerårig programplanering

1. Varje år ska den verkställande direktören utarbeta ett utkast till samlat programplaneringsdokument som innehåller flerårig och årlig programplanering i enlighet med kommissionens delegerade förordning (EU) nr 1271/2013 ⁽²⁸⁾, med beaktande av de riktlinjer som kommissionen fastställt och intressentgruppens råd.

2. Senast den 30 november varje år ska styrelsen anta det utkast till samlat programplaneringsdokument som avses i punkt 1. Den ska överlämna det till Europaparlamentet, rådet och kommissionen senast den 31 januari följande år, tillsammans med eventuella senare uppdaterade versioner av det dokumentet.

Det samlade programplaneringsdokumentet ska anses vara slutgiltigt efter det att unionens allmänna budget slutligen har antagits och ska vid behov anpassas i enlighet därmed.

3. Det årliga arbetsprogrammet ska innehålla detaljerade mål och förväntade resultat, inklusive resultatindikatorer. Det ska också innehålla en beskrivning av de åtgärder som ska finansieras och en indikation på hur stora finansiella resurser och personalresurser som anslås till varje åtgärd. Det årliga arbetsprogrammet ska vara förenligt med det fleråriga arbetsprogram som avses i punkt 4. I programmet ska klart anges vilka uppgifter som lagts till, ändrats eller strukits jämfört med föregående räkenskapsår. Styrelsen ska ändra det antagna årliga arbetsprogrammet om myndigheten får en ny uppgift inom denna förordnings tillämpningsområde.

Varje betydande ändring av det årliga arbetsprogrammet ska antas i enlighet med samma förfarande som det ursprungliga årliga arbetsprogrammet. Styrelsen får delegera befogenheten att göra icke-väsentliga ändringar i det årliga arbetsprogrammet till den verkställande direktören.

4. I det fleråriga arbetsprogrammet ska den övergripande strategiska planeringen fastställas, inbegripet mål, förväntade resultat och resultatindikatorer. Där ska också för varje verksamhet anges de indikativa finansiella resurser och personalresurser som anses vara nödvändiga för att uppnå de fastställda målen.

Den strategiska programplaneringen ska uppdateras vid behov, särskilt för att beakta resultatet av en sådan utvärdering som avses i artikel 40.

Artikel 25

Upprättandet av budgeten

1. Den verkställande direktören ska varje år utarbeta ett preliminärt utkast till beräkning av myndighetens inkomster och utgifter för påföljande räkenskapsår, inbegripet tjänsteförteckningen, och översända det till styrelsen.

2. Det preliminära utkastet till beräkning ska baseras på målen i och de förväntade resultaten av det årliga programplaneringsdokument som avses i artikel 24.3, och i enlighet med principen om resultatbaserad budgetering ska där beaktas vilka ekonomiska resurser som behövs för att uppnå dessa mål och förväntade resultat.

⁽²⁸⁾ Kommissionens delegerade förordning (EU) nr 1271/2013 av den 30 september 2013 med rambudgetförordning för de organ som avses i artikel 208 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) nr 966/2012 (EUT L 328, 7.12.2013, s. 42).

3. På grundval av detta preliminära utkast till beräkning ska styrelsen anta ett utkast till beräkning av myndighetens inkomster för påföljande räkenskapsår och översända det till kommissionen senast den 31 januari varje år.
4. Kommissionen ska vidarebefordra utkastet till beräkning till budgetmyndigheten, tillsammans med förslaget till unionens allmänna budget. Utkastet till beräkning ska också göras tillgängligt för myndigheten.
5. På grundval av utkastet till beräkning ska kommissionen i förslaget till unionens allmänna budget föra in de beräkningar som den betraktar som nödvändiga med tanke på tjänsteförteckningen och storleken på det bidrag som ska belasta den allmänna budgeten, som den ska förelägga budgetmyndigheten i enlighet med artiklarna 313 och 314 i EUF-fördraget.
6. Budgetmyndigheten ska bevilja anslagen för bidraget från unionens allmänna budget till myndigheten.
7. Budgetmyndigheten ska anta myndighetens tjänsteförteckning.
8. Styrelsen ska anta myndighetens budget. Budgeten blir slutlig när unionens allmänna budget slutligen antas, och ska vid behov anpassas i enlighet därmed.
9. Alla byggnadsprojekt som kan komma att påverka myndighetens budget väsentligt ska omfattas av delegerad förordning (EU) nr 1271/2013.

AVSNITT 2

Redovisning, genomförande och kontroll av myndighetens budget

Artikel 26

Budgetens struktur

1. Alla myndighetens inkomster och utgifter ska beräknas för varje räkenskapsår och redovisas i myndighetens budget. Räkenskapsåret ska motsvara kalenderåret.
2. Inkomster och utgifter i myndighetens budget ska balansera varandra.
3. Utan att det påverkar andra medel ska myndighetens inkomster inbegripa
 - a) ett bidrag från unionen som finns infört i unionens allmänna budget,
 - b) eventuella frivilliga ekonomiska bidrag från medlemsstaterna,
 - c) eventuella bidrag från tredjeländer som deltar i myndighetens arbete, i enlighet med artikel 42,
 - d) eventuell unionsfinansiering via delegeringsavtal eller särskilda bidrag, i enlighet med de budgetregler för myndigheten som avses i artikel 29 och med bestämmelserna i relevanta instrument till stöd för unionens politik,
 - e) avgifter för publikationer och tjänster som tillhandahålls av myndigheten.

4. Myndighetens utgifter ska omfatta löner till personalen, kostnader för administration och infrastruktur samt driftskostnader.

Artikel 27

Budgetgenomförandet

1. Den verkställande direktören ska genomföra myndighetens budget.
2. Den verkställande direktören ska varje år till budgetmyndigheten skicka alla uppgifter som rör resultatet av utvärderingsförfarandena.

Artikel 28

Redovisning och förfarande för att bevilja ansvarsfrihet

1. Myndighetens räkenskapsförare ska översända de preliminära räkenskaperna för räkenskapsåret (år N) till kommissionens räkenskapsförare och till revisionsrätten senast den 1 mars det påföljande räkenskapsåret (år N + 1).
2. Senast den 1 mars år N + 1 ska myndighetens räkenskapsförare också förse kommissionens räkenskapsförare med de begärda räkenskaperna som ska tjäna som underlag för konsolideringen, på det sätt och i det format som kommissionens räkenskapsförare anger.
3. Senast den 31 mars år N + 1 ska myndigheten översända rapporten om budgetförvaltningen och den ekonomiska förvaltningen för år N till Europaparlamentet, rådet, kommissionen och revisionsrätten.
4. Efter mottagandet av revisionsrättens iakttagelser om myndighetens preliminära räkenskaper för år N ska myndighetens räkenskapsförare upprätta myndighetens slutliga räkenskaper på eget ansvar. Den verkställande direktören ska överlämna denna till styrelsen för ett yttrande.
5. Styrelsen ska avge ett yttrande om myndighetens slutliga räkenskaper för år N.
6. Myndighetens räkenskapsförare ska senast den 1 juli år N + 1 skicka de slutliga redovisningarna för år N till Europaparlamentet, rådet, kommissionen och revisionsrätten, tillsammans med styrelsens yttrande.
7. En länk till sidorna på den webbplats som innehåller myndighetens slutliga räkenskaper ska offentliggöras i *Europeiska unionens officiella tidning* senast den 15 november år N + 1.
8. Senast den 30 september år N + 1 ska den verkställande direktören skicka ett svar till revisionsrätten om de iakttagelser som den framfört i sin årsrapport. Den verkställande direktören ska också skicka detta svar till styrelsen och till kommissionen.
9. Den verkställande direktören ska på Europaparlamentets begäran, i enlighet med artikel 261.3 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) 2018/1046 ⁽²⁹⁾, för Europaparlamentet lägga fram alla uppgifter som krävs för att förfarandet för beviljande av ansvarsfrihet för år N ska förlöpa smidigt.
10. Europaparlamentet ska före den 15 maj år N + 2, på rekommendation av rådet som ska fatta sitt beslut med kvalificerad majoritet, bevilja den verkställande direktören ansvarsfrihet för budgetens genomförande år N.

⁽²⁹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) 2018/1046 av den 18 juli 2018 om finansiella regler för unionens allmänna budget, om ändring av förordningarna (EU) nr 1296/2013, (EU) nr 1301/2013, (EU) nr 1303/2013, (EU) nr 1304/2013, (EU) nr 1309/2013, (EU) nr 1316/2013, (EU) nr 223/2014, (EU) nr 283/2014 och beslut nr 541/2014/EU samt om upphävande av förordning (EU, Euratom) nr 966/2012 (EUT L 193, 30.7.2018, s. 1).

*Artikel 29***Budgetregler**

Styrelsen ska anta myndighetens budgetregler efter samråd med kommissionen. De får inte avvika från delegerad förordning (EU) nr 1271/2013, såvida detta inte särskilt krävs för myndighetens verksamhet och kommissionen har gett sitt samtycke till detta i förväg.

KAPITEL V

PERSONAL*Artikel 30***Allmänna bestämmelser**

Tjänsteföreskrifterna och anställningsvillkoren samt de bestämmelser som antagits gemensamt av unionens institutioner för tillämpningen av tjänsteföreskrifterna och anställningsvillkoren ska gälla för myndighetens personal.

*Artikel 31***Verkställande direktör**

1. Den verkställande direktören ska anställas som tillfälligt anställd vid myndigheten enligt artikel 2 a i anställningsvillkoren.
2. Den verkställande direktören ska utses av styrelsen från en förteckning över kandidater som föreslagits av kommissionen efter ett öppet och transparent urvalsförfarande. Den utvalda kandidaten ska uppmanas att göra ett uttalande inför Europaparlamentet och besvara frågor från parlamentets ledamöter. Denna diskussion får inte i onödan fördröja utnämningen av den verkställande direktören.
3. I det avtal som sluts med den verkställande direktören ska myndigheten företräddas av styrelsens ordförande.
4. Den verkställande direktörens mandatperiod ska vara fem år. Före mandatperiodens utgång ska kommissionen göra en utvärdering som beaktar den verkställande direktörens arbetsinsats och myndighetens framtida uppgifter och utmaningar.
5. Styrelsen får, med beaktande av den utvärdering som avses i punkt 4, förlänga den verkställande direktörens mandatperiod en gång och med högst fem år.
6. En verkställande direktör vars mandatperiod har förlängts enligt punkt 5 får inte delta i ett annat urvalsförfarande för samma befattning vid utgången av den sammantagna mandatperioden.
7. Den verkställande direktören får avsättas från sin post endast efter styrelsebeslut. Styrelsen ska i sitt beslut ta hänsyn till kommissionens utvärdering av den verkställande direktörens arbetsinsats, enligt punkt 4.
8. Styrelsen ska fatta beslut om att utse, förlänga mandatperioden för eller avsätta den verkställande direktören med två tredjedelars majoritet av de röstberättigade ledamöterna.

*Artikel 32***Nationella kontaktpersoner**

1. Varje medlemsstat ska utse en nationell kontaktperson till nationell expert som utsänds till myndigheten och arbetar vid dess säte, i enlighet med artikel 33.
2. De nationella kontaktpersonerna ska bidra till att utföra myndighetens uppgifter, bland annat genom att underlätta samarbete och informationsutbyte enligt artikel 7 och stöd och samordning för de inspektioner som avses i artikel 8. De ska också fungera som nationella kontaktpunkter för frågor från och om sina medlemsstater, antingen genom att svara direkt på frågorna eller genom att ta kontakt med sina nationella förvaltningar.
3. De nationella kontaktpersonerna ska ha rätt att begära och ta emot all relevant information från sina medlemsstater i enlighet med denna förordning, samtidigt som de fullt ut ska respektera nationell rätt och praxis i sina medlemsstater, särskilt när det gäller dataskydd och reglerna om konfidentiell behandling.

*Artikel 33***Utsända nationella experter och annan personal**

1. Utöver de nationella kontaktpersonerna får myndigheten på alla områden av sin verksamhet använda andra utsända nationella experter eller annan personal som inte är anställd av myndigheten.
2. Styrelsen ska fatta ett beslut om regler för utsändning av nationella experter, inklusive nationella kontaktpersoner.

KAPITEL VI

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER OCH SLUTBESTÄMMELSER*Artikel 34***Immunitet och privilegier**

Protokoll nr 7 om Europeiska unionens immunitet och privilegier ska gälla för myndigheten och dess anställda.

*Artikel 35***Språkordning**

1. Bestämmelserna i rådets förordning nr 1 ⁽³⁰⁾ ska tillämpas på myndigheten.
2. De översättningstjänster som krävs för myndighetens verksamhet ska tillhandahållas av Översättningscentrumet.

*Artikel 36***Öppenhet, skydd av personuppgifter och kommunikation**

1. Förordning (EG) nr 1049/2001 ska tillämpas på handlingar som finns hos myndigheten. Inom sex månader efter sitt första möte ska styrelsen anta tillämpningsföreskrifter för förordning (EG) nr 1049/2001.
2. Styrelsen ska fastställa åtgärder för att fullgöra skyldigheterna i förordning (EU) 2018/1725, i synnerhet bestämmelserna om utnämning av ett dataskyddsombud vid myndigheten och de bestämmelser som avser uppgiftsbehandlingslagen, säkerhet i behandlingen, tillhandahållande av information samt de registrerades rättigheter.

⁽³⁰⁾ Förordning nr 1 av den 15 april 1958 om vilka språk som skall användas i Europeiska ekonomiska gemenskapen (EGT 17, 6.10.1958, s. 385).

3. Myndigheten får bedriva kommunikationsverksamhet på eget initiativ inom sitt behörighetsområde. Tilldelningen av resurser för kommunikationsverksamhet får inte inverka menligt på det faktiska utförandet av de uppgifter som avses i artikel 4. Kommunikationen ska följa de relevanta planer för kommunikation och informationsspridning som styrelsen antagit.

Artikel 37

Bedrägeribekämpning

1. För att underlätta kampen mot bedrägeri, korruption och annan olaglig verksamhet enligt förordning (EU, Euratom) nr 883/2013 ska myndigheten senast sex månader efter det att den har blivit operationell ansluta sig till det interinstitutionella avtalet av den 25 maj 1999 mellan Europaparlamentet, Europeiska unionens råd och europeiska gemenskapernas kommission om interna utredningar som utförs av Olaf och anta lämpliga bestämmelser som ska gälla myndighetens samtliga anställda, genom att använda den mall som finns i bilagan till avtalet.

2. Revisionsrätten ska ha befogenhet att utföra revisioner, på grundval av dokument och kontroller på plats, av alla bidragsmottagare, uppdragstagare och underleverantörer som erhållit unionsfinansiering från myndigheten.

3. Olaf får i enlighet med de bestämmelser och förfaranden som fastställs i förordning (EU, Euratom) nr 883/2013 och rådets förordning (Euratom, EG) nr 2185/96 ⁽³¹⁾ göra utredningar, däribland kontroller och inspektioner på plats, i syfte att fastställa om det har förekommit bedrägeri, korruption eller annan olaglig verksamhet som påverkar unionens ekonomiska intressen i samband med ett bidrag eller ett avtal som finansieras av myndigheten.

4. Utan att det påverkar tillämpningen av punkterna 1, 2 och 3 ska samarbetsavtal med tredjeland eller internationella organisationer, kontrakt, bidragsavtal och bidragsbeslut som ingås av myndigheten innehålla bestämmelser som uttryckligen tillerkänner revisionsrätten och Olaf befogenhet att utföra sådana revisioner och utredningar, i enlighet med deras respektive befogenheter.

Artikel 38

Säkerhetsbestämmelser om skydd av säkerhetsskyddsklassificerade uppgifter och känsliga icke-säkerhetsskyddsklassificerade uppgifter

Myndigheten ska anta sina egna säkerhetsbestämmelser som motsvarar kommissionens säkerhetsbestämmelser för skydd av säkerhetsskyddsklassificerade EU-uppgifter och känsliga uppgifter som inte är säkerhetsskyddsklassificerade, enligt kommissionens beslut (EU, Euratom) 2015/443 ⁽³²⁾ och (EU, Euratom) 2015/444 ⁽³³⁾. Myndighetens säkerhetsbestämmelser ska bland annat omfatta bestämmelser om utbyte, behandling och lagring av sådana uppgifter.

Artikel 39

Ansvar

1. Myndighetens inomobligatoriska ansvar ska regleras av den lagstiftning som är tillämplig på avtalet i fråga.

2. Europeiska unionens domstol ska vara behörig att träffa avgöranden enligt eventuella skiljedoms klausuler i ett avtal som myndigheten ingått.

3. Vad beträffar utomobligatoriskt ansvar ska myndigheten, i enlighet med de allmänna principer som är gemensamma för medlemsstaternas rättsordningar, ersätta skada som orsakats av dess avdelningar eller av dess personal under tjänstutövning.

4. Domstolen ska vara behörig i tvister som rör ersättning för sådana skador som avses i punkt 3.

⁽³¹⁾ Rådets förordning (Euratom, EG) nr 2185/96 av den 11 november 1996 om de kontroller och inspektioner på platsen som kommissionen utför för att skydda Europeiska gemenskapernas finansiella intressen mot bedrägerier och andra oegentligheter (EGT L 292, 15.11.1996, s. 2).

⁽³²⁾ Kommissionens beslut (EU, Euratom) 2015/443 av den 13 mars 2015 om säkerhet inom kommissionen (EUT L 72, 17.3.2015, s. 41).

⁽³³⁾ Kommissionens beslut (EU, Euratom) 2015/444 av den 13 mars 2015 om säkerhetsbestämmelser för skydd av säkerhetsskyddsklassificerade EU-uppgifter (EUT L 72, 17.3.2015, s. 53).

5. Personalens personliga ansvar gentemot myndigheten ska regleras av bestämmelserna i de tjänsteföreskrifter och anställningsvillkor som gäller för dem.

Artikel 40

Utvärdering och översyn

1. Senast den 1 augusti 2024 och därefter vart femte år ska kommissionen bedöma myndighetens resultat i förhållande till dess mål, uppdrag och uppgifter. Vid utvärderingen ska man framför allt granska erfarenheterna från medlingsförfarandet enligt artikel 13. Man ska också granska om det finns något behov av att ändra myndighetens uppdrag och verksamhetsområde, inbegripet utvidgning av dess verksamhetsområde till att omfatta branschspecifika behov, och de ekonomiska följderna av en sådan ändring, med beaktande även av unionsbyråernas arbete på dessa områden. Vid utvärderingen ska man också utforska ytterligare rationalisering och samverkan med organ som är verksamma inom området sysselsättning och socialpolitik. På grundval av utvärderingen får kommissionen om det är lämpligt lägga fram lagstiftningsförslag om översyn av denna förordnings verksamhetsområde.

2. Om kommissionen anser att myndighetens fortsatta existens inte längre är motiverad med avseende på dess mål, mandat och uppgifter, får kommissionen föreslå att denna förordning ändras i enlighet med detta eller upphävs.

3. Kommissionen ska meddela resultatet av utvärderingen till Europaparlamentet, rådet och styrelsen. Resultaten av utvärderingen ska offentliggöras.

Artikel 41

Administrativa undersökningar

Myndighetens verksamhet ska vara föremål för Europeiska ombudsmannens undersökningar i enlighet med artikel 228 i EUF-fördraget.

Artikel 42

Samarbete med tredjeländer och internationella organisationer

1. I den mån det är nödvändigt för att uppnå de mål som fastställs i denna förordning och utan att det påverkar behörighetsområdena för medlemsstaterna och unionens institutioner, får myndigheten samarbeta med de behöriga myndigheterna i tredjeländer och med internationella organisationer.

För detta ändamål får myndigheten, efter godkännande från styrelsen och kommissionen, upprätta samarbetsavtal med de behöriga myndigheterna i tredjeländer och med internationella organisationer. Dessa avtal får inte medföra några juridiska förpliktelser för unionen eller medlemsstaterna.

2. Myndigheten ska vara öppen för deltagande av tredjeländer som har ingått avtal med unionen i detta syfte.

Det ska, i enlighet med de relevanta bestämmelserna i de avtal som avses i första stycket, utarbetas överenskommelser i vilka särskilt karaktär, omfattning och utformning av de berörda tredjeländernas deltagande i myndighetens arbete anges, inklusive bestämmelser om deltagande i myndighetens initiativ, ekonomiska bidrag och personal. När det gäller personalfrågor ska dessa överenskommelser under alla förhållanden vara förenliga med tjänsteföreskrifterna och anställningsvillkoren.

3. Kommissionen ska säkerställa att myndigheten arbetar inom ramen för sitt uppdrag och den befintliga institutionella ramen genom att ingå ett lämpligt samarbetsavtal med myndighetens verkställande direktör.

*Artikel 43***Avtal om säte och villkor för verksamheten**

1. De nödvändiga bestämmelserna om de lokaler som ska tillhandahållas för myndigheten i värdmedlemsstaten och de särskilda regler i värdmedlemsstaten som ska tillämpas på den verkställande direktören, styrelseledamöterna, myndighetens personal och deras familjemedlemmar, ska fastställas i ett avtal om säte mellan myndigheten och den medlemsstat där den har sitt säte, som ska ingås efter att ha godkänts av styrelsen och senast den 1 augusti 2021.

2. Myndighetens värdmedlemsstat ska tillhandahålla bästa möjliga förutsättningar för att myndigheten ska kunna fungera smidigt och effektivt, vilket inkluderar Europaorienterad skolundervisning på flera språk och lämpliga transportförbindelser.

*Artikel 44***Inledning av myndighetens verksamhet**

1. Myndigheten ska inleda sin verksamhet med kapacitet att genomföra sin egen budget senast den 1 augusti 2021.

2. Kommissionen ska ansvara för inrättandet av myndigheten och dess inledande verksamhet fram till dess att den blir operativ. För detta ändamål gäller följande:

- a) Till dess att den verkställande direktören tillträder sin befattning efter att ha utnämnts av styrelsen i enlighet med artikel 31, får kommissionen utse en tjänsteman från kommissionen till ställföreträdande verkställande direktör som ska utföra de uppgifter som åligger den verkställande direktören.
- b) Genom undantag från artikel 18.1 k och till dess att ett beslut enligt artikel 18.2 har antagits ska den ställföreträdande verkställande direktören utöva tillsättningsbefogenheterna.
- c) Kommissionen får erbjuda bistånd till myndigheten, särskilt genom att utstationerade kommissionstjänstemän bedriver myndighetens verksamhet under den ställföreträdande verkställande direktörens eller den verkställande direktörens överinseende.
- d) Den ställföreträdande verkställande direktören får godkänna alla betalningar som omfattas av anslagen i myndighetens budget efter att de har godkänts av styrelsen, och får ingå avtal, bland annat anställningsavtal, efter det att tjänsteförteckningen för myndigheten har antagits.

*Artikel 45***Ändringar av förordning (EG) nr 883/2004**

Förordning (EG) nr 883/2004 ska ändras på följande sätt:

1. I artikel 1 ska följande led införas:

- ”na) Europeiska arbetsmyndigheten: det organ som inrättats genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/1149 (*) och som avses i artikel 74a.

(*) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/1149 av den 20 juni 2019 om inrättande av Europeiska arbetsmyndigheten, om ändring av förordningarna (EG) nr 883/2004, (EU) nr 492/2011 och (EU) 2016/589 och om upphävande av beslut (EU) 2016/344 (EUT L 186, 11.7.2019, s. 21).”

2. Följande artikel ska införas:

"Artikel 74a

Europeiska arbetsmyndigheten

1. Utan att det påverkar administrativa kommissionens uppgifter och verksamhet ska Europeiska arbetsmyndigheten stödja tillämpningen av denna förordning i enlighet med dess uppgifter enligt förordning (EU) 2019/1149. Administrativa kommissionen ska samarbeta med Europeiska arbetsmyndigheten för att samordna verksamheten i samförstånd och undvika allt slags dubbelarbete. I detta syfte ska den ingå ett samarbetsavtal med Europeiska arbetsmyndigheten.

2. Administrativa kommissionen får begära att Europeiska arbetsmyndigheten hänskjuter en fråga om social trygghet som är föremål för medling i enlighet med artikel 13.11 tredje stycket i förordning (EU) 2019/1149."

Artikel 46

Ändringar av förordning (EU) nr 492/2011

Förordning (EU) nr 492/2011 ska ändras på följande sätt:

1. I artikel 26 ska följande stycke läggas till:

"Europeiska arbetsmyndigheten, inrättad genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/1149 (*), ska delta i den rådgivande kommitténs möten som observatör, och tillhandahålla tekniska synpunkter och sakkunskap där det är relevant.

(*) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/1149 av den 20 juni 2019 om inrättande av Europeiska arbetsmyndigheten, om ändring av förordningarna (EG) nr 883/2004, (EU) nr 492/2011 och (EU) 2016/589 och om upphävande av beslut (EU) 2016/344 (EUT L 186, 11.7.2019, s. 21)."

2. Artiklarna 29–34 ska utgå med verkan från och med den dag myndigheten blir operationell i enlighet med artikel 44.1 i denna förordning.

3. Artikel 35 ska ersättas med följande:

"Artikel 35

Den rådgivande kommitténs procedurregler av den 8 november 1968 ska fortsätta att gälla."

4. Artikel 39 ska ersättas med följande:

"Artikel 39

Administrativa utgifter för den rådgivande kommittén ska ingå i Europeiska unionens allmänna budget i den avdelning som gäller kommissionen."

Artikel 47

Ändringar av förordning (EU) 2016/589

Förordning (EU) 2016/589 ska ändras på följande sätt:

1. Artikel 1 ska ändras på följande sätt:

a) Led a ska ersättas med följande:

”a) Organisationen av Euresnätverket mellan kommissionen, Europeiska arbetsmyndigheten och medlemsstaterna.”

b) Led b ska ersättas med följande:

”b) Samarbete mellan kommissionen, Europeiska arbetsmyndigheten och medlemsstaterna för att utbyta relevanta tillgängliga uppgifter om lediga platser, platsansökningar och meritförteckningar.”

c) Led f ska ersättas med följande:

”f) Främjande av Euresnätverket på unionsnivå genom effektiva kommunikationsinsatser från kommissionen, Europeiska arbetsmyndigheten och medlemsstaterna.”

2. I artikel 3 ska följande led läggas till:

”8. Europeiska arbetsmyndigheten: det organ som inrättats genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/1149 (*).

(*) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/1149 av den 20 juni 2019 om inrättande av Europeiska arbetsmyndigheten, om ändring av förordningarna (EG) nr 883/2004, (EU) nr 492/2011 och (EU) 2016/589 och om upphävande av beslut (EU) 2016/344 (EUT L 186, 11.7.2019, s. 21).”

3. Artikel 4.2 ska ersättas med följande:

”2. Tillgängligheten för personer med funktionsnedsättning när det gäller informationen på Euresportalen och till de stödtjänster som finns på nationell nivå ska säkerställas. Kommissionen, Europeiska samordningsbyrån, Eures-medlemmar och Euresamarbetspartner ska fastställa hur detta ska säkerställas, med hänsyn till deras respektive skyldigheter.”

4. Artikel 7.1 ska ändras på följande sätt:

a) Led a ska ersättas med följande:

”a) Europeiska samordningsbyrån, som ska inrättas inom Europeiska arbetsmyndigheten och som ska ansvara för att biträda Euresnätverket vid utövandet av dess verksamhet.”

b) Följande led ska läggas till:

”e) Kommissionen.”

5. Artikel 8 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 1 ska ändras på följande sätt:

i) Inledningen ska ersättas med följande:

”Europeiska samordningsbyrån ska biträda Euresnätverket i dess verksamhet, särskilt genom att i nära samarbete med de nationella samordningskontoren och kommissionen utveckla och utföra följande verksamhet:”.

ii) I led a ska led i ersättas med följande:

”i) som systemansvarig för Euresportalen och it-tjänster i samband därmed, definitionen av användarnas behov och verksamhetskrav som ska översändas till kommissionen för drift och utveckling av portalen, inbegripet system och förfaranden för utbyte av lediga platser, platsansökningar, meritförteckningar och styrkande handlingar samt annan information, i samarbete med andra relevanta tjänster, nätverk eller initiativ för information och rådgivning inom unionen.”.

b) Punkt 2 ska ersättas med följande:

”2. Europeiska samordningsbyrån ska ledas av Europeiska arbetsmyndigheten. Europeiska samordningsbyrån ska upprätta en regelbunden dialog med företrädare för arbetsmarknadens parter på unionsnivå.”

c) Punkt 3 ska ersättas med följande:

”3. Europeiska samordningsbyrån ska, efter att ha hört den samordningsgrupp som avses i artikel 14 och kommissionen, utarbeta sina fleråriga arbetsprogram.”

6. Artikel 9.2 b ska ersättas med följande:

”b) samarbete med kommissionen, Europeiska arbetsmyndigheten och medlemsstaterna om platsförmedling inom den ram som fastställs i kapitel III.”.

7. Artikel 14.1 ska ersättas med följande:

”1. Samordningsgruppen ska bestå av företrädare på lämplig nivå för kommissionen, Europeiska samordningsbyrån, och de nationella samordningskontoren.”

8. Artikel 16.6 ska ersättas med följande:

”6. Medlemsstaterna ska tillsammans med kommissionen och Europeiska samordningsbyrån undersöka alla möjligheter att ge unionsmedborgare företräde vid tillsättningen av lediga tjänster för att åstadkomma balans mellan tillgång och efterfrågan på arbetskraft inom unionen. Medlemsstaterna får vidta åtgärder som krävs för det ändamålet.”

9. Artikel 19.1 ska ersättas med följande:

”1. Medlemsstaterna ska samarbeta med varandra, med kommissionen och med Europeiska samordningsbyrån när det gäller de nationella systemens interoperabilitet och den europeiska klassificering som kommissionen har tagit fram. Kommissionen ska hålla medlemsstaterna underrättade om utvecklingen av den europeiska klassificeringen.”

10. Artikel 29 ska ersättas med följande:

”Artikel 29

Utbyte av information om flöden och mönster

Kommissionen och medlemsstaterna ska övervaka och offentliggöra flöden och mönster i arbetskraftens rörlighet inom unionen på grundval av rapporter från Europeiska arbetsmyndigheten som bygger på statistik från Eurostat och tillgängliga nationella uppgifter.”

Artikel 48

Upphävande

Beslut (EU) 2016/344 ska upphöra att gälla med verkan från och med den dag myndigheten blir operationell i enlighet med artikel 44.1 i denna förordning.

Hänvisningar till det upphävda beslutet ska anses som hänvisningar till denna förordning.

Artikel 49

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 20 juni 2019.

På Europaparlamentets vägnar

A. TAJANI

Ordförande

På rådets vägnar

G. CIAMBA

Ordförande

BILAGA

VERKSAMHET FÖR DET FORUM SOM INRÄTTAS I ENLIGHET MED ARTIKEL 16.2

För att stödja myndighetens mål när det gäller att bekämpa odeklarerat arbete ska forumet särskilt sträva efter att

1. öka kunskapen om odeklarerat arbete, även i fråga om orsaker, regionala skillnader och dess gränsöverskridande aspekter, genom utbyte av definitioner och genom gemensamma begrepp, evidensbaserade mätverktyg och främjande av jämförande analyser samt utveckla den ömsesidiga förståelsen av olika system och rutiner för att bekämpa odeklarerat arbete och analysera hur verkningsfulla olika politiska åtgärder är, bland annat förebyggande åtgärder och sanktioner,
 2. underlätta och utvärdera olika former av samarbete mellan medlemsstaterna och, i förekommande fall, tredjeländer, såsom personalutbyte, användning av databaser, gemensam verksamhet och gemensam utbildning, samt inrätta ett system för informationsutbyte för administrativt samarbete med hjälp av en särskild modul för odeklarerat arbete inom ramen för informationssystemet för den inre marknaden,
 3. utveckla verktyg, t.ex. en kunskapsbank, för effektivt utbyte av information och erfarenheter, ta fram riktlinjer för tillsyn, anvisningar om god praxis och gemensamma principer för inspektioner för att bekämpa odeklarerat arbete samt gemensamma aktiviteter såsom europeiska kampanjer, och utvärdera erfarenheter av sådana verktyg,
 4. utveckla ett program för ömsesidigt lärande för att fastställa bästa praxis på alla områden som är relevanta för bekämpning av odeklarerat arbete och organisera inbördes utvärderingar för att följa framstegen med att bekämpa odeklarerat arbete i de medlemsstater som väljer att delta i sådana utvärderingar,
 5. utbyta information om de nationella myndigheternas erfarenheter av tillämpning av unionsrätt som är relevant för att bekämpa odeklarerat arbete.
-

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) 2019/1150**av den 20 juni 2019****om främjande av rättvisa villkor och transparens för företagsanvändare av onlinebaserade förmedlingstjänster****(Text av betydelse för EES)**

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 114,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽¹⁾,

efter att ha hört Regionkommittén,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽²⁾, och

av följande skäl:

- (1) Onlinebaserade förmedlingstjänster har stor betydelse för att främja entreprenörskap och nya affärsmodeller, handel och innovation. De kan också förbättra konsumenternas välfärd och används i allt större utsträckning av både privat och offentlig sektor. De ger tillträde till nya marknader och kommersiella möjligheter så att företag kan dra nytta av den inre marknadens fördelar. Konsumenterna i unionen kan utnyttja dessa fördelar, framför allt för att de ökar utbudet av varor och tjänster och bidrar till att erbjuda konkurrenskraftiga priser online, men de medför också problem som man behöver komma till rätta med för att garantera rättssäkerheten.
- (2) Onlinebaserade förmedlingstjänster kan vara avgörande för den kommersiella framgången för de företag som använder sådana tjänster för att nå kunder. För att företagen till fullo ska kunna dra nytta av den onlinebaserade plattformsekonomin är det därför viktigt att de kan lita på de onlinebaserade förmedlingstjänster som de ingår affärsförbindelser med. Detta är viktigt framför allt eftersom den ökande förmedlingen av transaktioner via onlinebaserade förmedlingstjänster, som förstärks av starka datadrivna indirekta nätverkseffekter, leder till att sådana företagsanvändare, särskilt mikroföretag och små och medelstora företag, i allt högre grad blir beroende av dessa tjänster för att kunna nå konsumenterna. Med tanke på detta ökande beroende har leverantörerna av sådana förmedlingstjänster ofta en överlägsen förhandlingsposition, som gör att de i praktiken kan bete sig ensidigt på ett sätt som kan vara orättvist och kan skada företagsanvändarnas legitima intressen och indirekt även unionens konsumenters intressen. De kan till exempel ensidigt ålägga företagsanvändare metoder som starkt avviker från god affärssed eller strider mot god tro och heder. I denna förordning behandlas sådana potentiella motsättningar i den onlinebaserade plattformsekonomin.
- (3) Konsumenterna har tagit till sig användningen av onlinebaserade förmedlingstjänster. För konsumenternas bästa är det viktigt att det råder konkurrens, rättvisa villkor och transparens i ett onlinebaserat ekosystem med ansvarstagande företag. Säkerställande av transparens och förtroende för den onlinebaserade plattformsekonomin i förbindelser mellan företag skulle också indirekt kunna bidra till att konsumenternas förtroende för den onlinebaserade plattformsekonomin ökar. Direkta konsekvenser av utvecklingen av den onlinebaserade plattformsekonomin för konsumenterna behandlas dock av annan unionslagstiftning, särskilt konsumentregelverket.

⁽¹⁾ EUT C 440, 6.12.2018, s. 177.

⁽²⁾ Europaparlamentets ständpunkt av den 17 april 2019 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 14 juni 2019.

- (4) På samma sätt kan sökmotorer online vara viktiga källor till internettrafik för företag som erbjuder konsumenter varor eller tjänster via webbplatser och kan därmed i hög grad påverka de kommersiella resultaten för sådana företagsanvändare av webbplatser som erbjuder sina varor eller tjänster online på den inre marknaden. I detta hänseende har den rangordning av webbplatser som görs av leverantörer av sökmotorer, inklusive de webbplatser där företagsanvändarna av webbplatser erbjuder sina varor och tjänster till konsumenterna, stor inverkan på konsumenternas val och dessa företags användare av webbplatser kommersiella resultat. Även om det saknas ett avtalsförhållande med företagsanvändarna av webbplatser kan leverantörerna av sökmotorer därför i praktiken bete sig ensidigt på ett sätt som kan vara orättvist och kan skada företagsanvändarna av webbplatser legitima intressen och indirekt även unionens konsumenters intressen.
- (5) Karaktären på förhållandet mellan leverantörerna av onlinebaserade förmedlingstjänster och företagsanvändarna kan också leda till situationer där företagsanvändarna ofta har begränsade möjligheter till prövning i de fall då ensidiga åtgärder från leverantörerna av dessa tjänster ger upphov till tvister. I många fall erbjuder dessa leverantörer inte lättillgängliga och effektiva interna system för hantering av klagomål. Befintliga mekanismer för tvistlösning utanför domstol kan också vara ineffektiva av en mängd olika skäl, till exempel brist på specialiserade medlare och företagsanvändarnas rädsla för repressalier.
- (6) Onlinebaserade förmedlingstjänster och sökmotorer, liksom de transaktioner som främjas av dessa tjänster, har en inneboende gränsöverskridande potential och är i dagens ekonomi mycket viktiga för en korrekt fungerande inre marknad i unionen. De potentiellt orättvisa och skadliga affärsmetoder som vissa leverantörer av sådana tjänster tillämpar och bristen på ändamålsenliga prövningsmekanismer hindrar förverkligandet av hela den potentialen och har en negativ inverkan på den inre marknads funktion.
- (7) En uppsättning målinriktade obligatoriska bestämmelser bör fastställas på unionsnivå för att säkerställa rättvisa, förutsebara, hållbara och förtroendeskapande affärsvillkor online på den inre marknaden. I synnerhet bör företagsanvändare av onlinebaserade förmedlingstjänster garanteras lämplig transparens och ändamålsenliga möjligheter till prövning i hela unionen så att gränsöverskridande näringsverksamhet inom unionen underlättas och den inre marknaden därmed kan fungera bättre och så att eventuell framväxande fragmentering inom de specifika områden som omfattas av denna förordning angrips.
- (8) Bestämmelserna bör också föreskriva lämpliga incitament för att främja rättvisa villkor och transparens, särskilt när det gäller rangordningen av företagsanvändare av webbplatser i de sökresultat som genereras av sökmotorer. Samtidigt bör bestämmelserna erkänna och skydda den viktiga innovationspotentialen i den bredare onlinebaserade plattformsekonomin och möjliggöra en sund konkurrens som leder till ett större utbud för konsumenterna. Det är lämpligt att klargöra att denna förordning inte bör påverka tillämpningen av nationell civilrätt, särskilt avtalsrätt, såsom regler om giltighet, upprättande, verkningar eller uppsägning av avtal, i den mån de nationella civilrättsliga reglerna överensstämmer med unionslagstiftningen och i den utsträckning relevanta aspekter inte omfattas av denna förordning. Det bör stå medlemsstaterna fritt att tillämpa nationella lagar som förbjuder eller bestraffar ensidigt uppträdande eller otillbörliga affärsmetoder om de relevanta aspekterna inte omfattas av denna förordning.
- (9) Eftersom onlinebaserade förmedlingstjänster och sökmotorer normalt har en global räckvidd bör denna förordning tillämpas på leverantörer av sådana tjänster oavsett om de är etablerade i en medlemsstat eller utanför unionen, förutsatt att två kumulativa villkor uppfylls. För det första bör företagsanvändarna eller företagsanvändarna av webbplatser vara etablerade i unionen. För det andra bör företagsanvändarna eller företagsanvändarna av webbplatser genom tillhandahållandet av dessa tjänster erbjuda sina varor eller tjänster till konsumenter som befinner sig i unionen för åtminstone en del av transaktionen. För att avgöra huruvida företagsanvändare eller företagsanvändare av webbplatser erbjuder varor eller tjänster till konsumenter som befinner sig i unionen är det nödvändigt att fastställa huruvida det är uppenbart att företagsanvändare eller företagsanvändare av webbplatser riktar sin verksamhet till konsumenter som befinner sig i en eller flera medlemsstater. Detta kriterium bör tolkas i enlighet med relevant rättspraxis från Europeiska unionens domstol i fråga om artikel 17.1 c i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 ⁽³⁾ och artikel 6.1 b i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 593/2008 ⁽⁴⁾. Sådana konsumenter bör befinna sig i unionen, men måste inte ha sin hemvist i unionen eller vara medborgare i en medlemsstat. Följaktligen bör denna förordning inte tillämpas på företagsanvändare eller företagsanvändare av webbplatser som inte är etablerade i unionen, eller företagsanvändare eller företags användare av webbplatser som är etablerade i unionen men som i de fall då de använder onlinebaserade förmedlingstjänster eller sökmotorer för att erbjuda sina varor eller tjänster uteslutande riktar sig till konsumenter som befinner sig utanför unionen eller till personer som inte är konsumenter. Dessutom bör denna förordning tillämpas oavsett vilken lag som annars skulle vara tillämplig på ett avtal.

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EUT L 351, 20.12.2012, s. 1).

⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 593/2008 av den 17 juni 2008 om tillämplig lag för avtalsförpliktelser (Rom I) (EUT L 177, 4.7.2008, s. 6).

- (10) Det finns många olika typer av relationer mellan företag och konsumenter som förmedlas online av leverantörer som driver flersidiga tjänster vilka i princip baseras på samma ekosystembyggande affärsmodell. För att dra till sig de relevanta tjänsterna bör onlinebaserade förmedlingstjänster vara definierade på ett exakt och teknikneutralt sätt. Tjänsterna bör i synnerhet utgöras av informationssamhällets tjänster, som kännetecknas av att de syftar till att främja initierandet av direkttransaktioner mellan företagsanvändare och konsumenter, oavsett om transaktionerna till slut slutförs online, på den onlineportal som drivs av leverantören av den berörda onlinebaserade förmedlingstjänsten eller av företagsanvändaren, eller offline, eller i praktiken inte slutförs, vilket innebär att det inte bör finnas något krav på ett avtalsförhållande mellan företagsanvändarna och konsumenterna för att onlinebaserade förmedlingstjänster ska omfattas av tillämpningsområdet för denna förordning. Det faktum i sig att en tjänst ingår som endast är av marginell karaktär bör inte ses som att syftet med en webbplats eller tjänst är att främja transaktioner i den mening som avses med onlinebaserade förmedlingstjänster. Tjänsterna bör dessutom tillhandahållas på grundval av ett avtalsförhållande mellan de leverantörer och företagsanvändare som erbjuder konsumenterna varor eller tjänster. Ett sådant avtalsförhållande bör anses föreligga när båda berörda parter uttrycker sin avsikt att förbinda sig på ett otvetydigt sätt på ett varaktigt medium, utan att det nödvändigtvis krävs ett uttryckligt skriftligt avtal.
- (11) Exempelen på onlinebaserade förmedlingstjänster som omfattas av denna förordning bör därför omfatta onlinebaserade e-marknadsplatser, även delningsplattformar där företagsanvändare är aktiva, onlinebaserade mjukvarutjänster, såsom appbutiker, och sociala medier, oberoende av vilken teknik som används för att tillhandahålla sådana tjänster. I detta avseende skulle onlinebaserade förmedlingstjänster även kunna tillhandahållas med hjälp av röststyrd teknik. Det bör inte heller vara relevant huruvida dessa transaktioner mellan företagsanvändare och konsumenter innebär någon betalning i pengar, eller om de delvis slutförs offline. Denna förordning bör dock inte tillämpas på onlinebaserade förmedlingstjänster mellan privatpersoner utan deltagande av företagsanvändare, på renodlade onlinebaserade förmedlingstjänster mellan företag som inte erbjuder konsumenter, på onlineverktyg för annonsering och på annonsutbyten online som inte tillhandahålls i syfte att främja initierandet av direkttransaktioner och som inte omfattar ett avtalsförhållande med konsumenter. Av samma anledning bör vare sig mjukvarutjänster för sökmotoroptimering eller tjänster som kretsar kring mjukvara för annonsblockering ingå i denna förordnings tillämpningsområde. Tekniska funktioner och gränssnitt som bara kopplar samman hårdvara och applikationer bör inte omfattas av denna förordning, eftersom de normalt inte uppfyller kraven för onlinebaserade förmedlingstjänster. Sådana funktioner eller gränssnitt kan emellertid vara direkt anslutna till eller vara underordnade vissa onlinebaserade förmedlingstjänster, och där så är fallet bör de berörda leverantörerna av onlinebaserade förmedlingstjänster omfattas av transparenskrav avseende differentierad behandling på grundval av dessa funktioner och gränssnitt. Denna förordning bör inte heller tillämpas på betaltjänster online, eftersom de inte själva uppfyller de tillämpliga kraven utan utgör genuina sidotjänster till den transaktion där varor och tjänster tillhandahålls de berörda konsumenterna.
- (12) I linje med rättspraxis från Europeiska unionens domstol och mot bakgrund av att företagsanvändarnas beroendeställning i huvudsak har iakttagits när det gäller onlinebaserade förmedlingstjänster som fungerar som en portal för konsumenter i form av fysiska personer, bör begreppet konsument, som används för att avgränsa tillämpningsområdet för denna förordning, endast anses avse fysiska personer som agerar i syften som inte omfattas av deras närings- eller yrkesverksamhet.
- (13) Med tanke på den snabba innovationstakten bör den definition av sökmotor som tillämpas i denna förordning vara teknikneutral. Definitionen bör framför allt tolkas så att den även omfattar röstbegäranden.
- (14) Leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster tenderar att använda förformulerade allmänna villkor, och för att ge företagsanvändare ett effektivt skydd där det behövs bör denna förordning tillämpas när de allmänna villkoren i ett avtalsförhållande, oavsett deras namn eller form, ensidigt fastställs av leverantören av onlinebaserade förmedlingstjänster. För att bedöma om de allmänna villkoren fastställts ensidigt i det enskilda fallet bör det göras en övergripande bedömning. För den övergripande bedömningen bör den relativa storleken på de berörda parterna eller det faktum att en förhandling ägt rum, eller att vissa bestämmelser som ingår skulle ha kunnat vara föremål för sådana förhandlingar och fastställts gemensamt av leverantören och företagsanvändaren i fråga, i sig inte vara avgörande. Skyldigheten för leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster att göra sina allmänna villkor lätt-tillgängliga för företagsanvändare, även i skedet innan avtal ingås inom ramen för deras affärsförbindelse, innebär dessutom att företagsanvändare inte kommer att berövas den transparens som följer av denna förordning eftersom de på något sätt kan medverka i förhandlingar.

- (15) För att säkerställa att avtalsförhållandets allmänna villkor gör det möjligt för företagsanvändare att avgöra de kommersiella villkoren för användning, avslutande och tillfälligt avbrytande av onlinebaserade förmedlingstjänster, och för att uppnå förutsebara affärsförbindelser, bör dessa allmänna villkor formuleras med ett enkelt och begripligt språk. De allmänna villkoren bör inte anses vara formulerade med ett enkelt och begripligt språk om de är vaga, ospecifika eller saknar närmare bestämmelser om viktiga kommersiella frågor och därmed inte ger företagsanvändarna rimlig förutsebarhet vad gäller de viktigaste aspekterna av avtalsförhållandet. Vidare bör inte heller ett vilseledande språk anses vara enkelt och begripligt.
- (16) För att säkerställa att företagsanvändare har tillräcklig klarhet i fråga om var, och till vem, deras tjänster eller varor saluförs bör leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster, gentemot sina företagsanvändare, säkerställa transparens vad gäller eventuella ytterligare distributionskanaler eller möjliga samverkande program som de kan komma att använda för att saluföra dessa varor och tjänster. Ytterligare kanaler och samverkande program bör tolkas teknikneutralt, men skulle bland annat kunna omfatta andra webbplatser eller applikationer eller andra onlinebaserade förmedlingstjänster som används för att saluföra de varor eller tjänster som erbjuds av företagsanvändaren.
- (17) Innehav av och kontroll över immateriella rättigheter online kan få stor ekonomisk betydelse för både leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster och deras företagsanvändare. För att säkerställa klarhet och transparens för företagsanvändare och uppnå ökad förståelse hos dem bör leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster i sina allmänna villkor inbegripa allmänna eller – om de så önskar – mer detaljerade uppgifter om eventuella övergripande konsekvenser av de allmänna villkoren för innehav av och kontroll över företagsanvändarens immateriella rättigheter. Sådana uppgifter skulle bland annat kunna omfatta uppgifter om allmän användning av logotyper, varumärken eller varumärkesnamn.
- (18) Säkerställande av transparens i de allmänna villkoren kan vara avgörande för att främja hållbara affärsförbindelser och förhindra oskäliga beteenden till skada för företagsanvändare. Leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster bör därför också säkerställa att de allmänna villkoren är lättillgängliga under alla delar av affärsförbindelsen, även för potentiella företagsanvändare i fasen innan avtalet ingås, och att varje ändring av dessa villkor meddelas de berörda företagsanvändarna på ett varaktigt medium inom en fastställd varselperiod som är rimlig och proportionell i förhållande till de särskilda omständigheterna och som är på minst 15 dagar. Proportionella längre varselperioder på mer än 15 dagar bör medges om de föreslagna ändringarna av de allmänna villkoren kräver att företagsanvändare gör tekniska eller kommersiella anpassningar för att anpassa sig till ändringen, till exempel genom att kräva att de gör betydande tekniska anpassningar av sina varor eller tjänster. Denna varselperiod bör inte tillämpas om, och i så fall i den mån som, den berörda företagsanvändaren på ett otvetydigt sätt avsagt sig denna rätt eller om behovet av att göra ändringen utan att iakttä varselperioden härrör från en skyldighet enligt lagar och andra författningar som gäller för tjänsteleverantören enligt unionslagstiftning eller nationell lagstiftning. Föreslagna redaktionella ändringar bör dock inte omfattas av begreppet *ändring* så länge de inte ändrar de allmänna villkorens innehåll eller innebörd. Kravet att meddelaföreslagna ändringar på ett varaktigt medium bör göra det möjligt för företagsanvändare att i praktiken gå igenom dessa ändringar i ett senare skede. Företagsanvändare bör ha rätt att säga upp sitt avtal inom 15 dagar efter mottagandet av ett meddelande om en ändring, såvida inte en kortare period är tillämplig på avtalet, till exempel som ett resultat av nationell civilrätt.
- (19) I allmänhet bör inlämning av nya varor eller tjänster, inbegripet mjukvaruapplikationer, till de onlinebaserade förmedlingstjänsterna betraktas som en tydlig bekräftelse, med följden att företagsanvändaren avsägar sig rätten till den varselperiod som krävs vid ändringar av de allmänna villkoren. I fall där den rimliga och proportionella varselperioden är längre än 15 dagar på grund av att ändringarna av de allmänna villkoren kräver att företagsanvändaren gör betydande tekniska anpassningar av sina varor eller tjänster, bör emellertid företagsanvändaren inte automatiskt anses ha avsagt sig rätten till varselperioden om vederbörande lämnar in nya varor och tjänster. Leverantören av onlinebaserade förmedlingstjänster bör förvänta sig att ändringar av de allmänna villkoren kommer att kräva att företagsanvändare gör betydande tekniska anpassningar om till exempel funktioner i den onlinebaserade förmedlingstjänsten som företagsanvändare hade tillgång till tas bort i sin helhet eller läggs till, eller om företagsanvändare kan behöva anpassa sina varor eller omprogrammera sina tjänster för att kunna fortsätta att använda de onlinebaserade förmedlingstjänsterna.
- (20) För att skydda företagsanvändarna och skapa rättssäkerhet för båda sidor bör allmänna villkor som inte uppfyller kraven vara ogiltiga, dvs. anses aldrig ha existerat med verkan *erga omnes* och *ex tunc*. Detta bör dock endast avse de specifika bestämmelser i de allmänna villkoren som inte uppfyller kraven. Övriga bestämmelser bör fortsätta att gälla och vara tillämpliga, i den mån som de kan skiljas från de bestämmelser som inte uppfyller kraven. Plötsliga ändringar av befintliga allmänna villkor kan i hög grad störa företagsanvändarnas verksamhet. För att begränsa sådana negativa effekter för företagsanvändare, och för att motverka sådana beteenden, bör därför sådana ändringar som görs i strid med skyldigheten att ge en fastställd varselperiod vara ogiltiga, dvs. anses aldrig ha existerat, med verkan *erga omnes* och *ex tunc*.

- (21) För att säkerställa att företagsanvändare till fullo kan utnyttja de kommersiella möjligheter som erbjuds genom onlinebaserade förmedlingstjänster, bör leverantörer av dessa tjänster inte helt hindra sina företagsanvändare från att, som en del av sitt utbud eller sin närvaro inom de relevanta onlinebaserade förmedlingstjänsterna, visa upp sin affärsidentitet. Detta förbud mot ingripande bör dock inte tolkas som en rätt för företagsanvändare att ensidigt avgöra hur deras utbud eller närvaro ska se ut inom de berörda onlinebaserade förmedlingstjänsterna.
- (22) En leverantör av onlinebaserade förmedlingstjänster kan ha legitima skäl för att besluta att begränsa, tillfälligt avbryta eller avsluta tillhandahållandet av sina tjänster till en viss företagsanvändare, även genom att ta bort enskilda varor eller tjänster för en viss företagsanvändare eller i praktiken ta bort sökresultat. Utan att det rör sig om ett tillfälligt avbrytande kan en begränsning av enskilda företagsanvändares positioner också ske exempelvis genom att deras position påverkas negativt (så kallad *dimming*), vilket kan innebära att de rangordnas lägre. Eftersom sådana beslut i hög grad kan påverka den berörda företagsanvändarens intressen, bör denne emellertid, innan – eller vid den tidpunkt då – begränsningen, det tillfälliga avbrytandet får verkan, ges en redogörelse för skälen till beslutet på ett varaktigt medium. För att minimera de negativa konsekvenserna av sådana beslut för företagsanvändare bör leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster också ge utrymme för klargörande av de som ledde till det beslutet inom ramen för förfarandet för hantering av klagomål, vilket kommer att hjälpa företagsanvändaren att, om möjligt, återupprätta efterlevnaden. Om leverantören av onlinebaserade förmedlingstjänster återkallar beslutet om begränsning, tillfälligt avbrytande eller avslutande – till exempel på grund av att beslutet fattats på felaktiga grunder eller att den överträdelse av allmänna villkor som lett till det aktuella beslutet inte begåtts i ond tro och dessutom åtgärdats på ett tillfredsställande sätt – bör leverantören dessutom, utan onödigt dröjsmål, återetablera den berörda företagsanvändaren, inbegripet genom att tillhandahålla företagsanvändaren eventuell tillgång till personliga uppgifter eller andra uppgifter, eller båda delarna, som fanns före beslutet.

Skälen bör i detta avseende redovisas på ett sådant sätt att företagsanvändarna kan avgöra om det finns utrymme att överklaga beslutet, vilket ökar företagsanvändarnas möjligheter till en effektiv prövning vid behov. I redogörelsen bör man ange skälen till beslutet, baserat på skäl som leverantören i förväg angett i sina allmänna villkor, och på ett proportionellt sätt hänvisa till de relevanta särskilda omständigheter, inbegripet anmälningar från tredje part, som föranlett beslutet. En leverantör av onlinebaserade förmedlingstjänster bör emellertid inte vara skyldig att tillhandahålla en redogörelse för skälen för begränsningar, tillfälligt avbrytande eller avslutande om detta skulle strida mot en skyldighet enligt lagar och andra författningar. Vidare bör det inte krävas skäl om en leverantör av onlinebaserade förmedlingstjänster kan visa att den berörda företagsanvändaren vid upprepade tillfällen har överträtt de tillämpliga allmänna villkoren, vilket lett till att tillhandahållandet av alla de onlinebaserade förmedlingstjänsterna i fråga avslutats.

- (23) Avslutande av alla de onlinebaserade förmedlingstjänsterna och tillhörande radering av data som tillhandahålls för användning av eller genereras via tillhandahållande av onlinebaserade förmedlingstjänster utgör en förlust av väsentlig information som skulle kunna få betydande konsekvenser för företagsanvändare och även inverka negativt på deras förmåga att på ett korrekt sätt utöva andra rättigheter som de beviljats genom denna förordning. Därför bör leverantören av onlinebaserade förmedlingstjänster förse den berörda företagsanvändaren med en redogörelse för skälen på ett varaktigt medium, minst 30 dagar innan alla de tillhandahållna onlinebaserade förmedlingstjänsterna avslutas. Denna varselperiod bör emellertid inte tillämpas om en leverantör av onlinebaserade förmedlingstjänster har en skyldighet enligt lagar och andra författningar att avsluta tillhandahållandet av alla sina onlinebaserade förmedlingstjänster till en viss företagsanvändare. Varselperioden på 30 dagar bör inte heller tillämpas om en leverantör av onlinebaserade förmedlingstjänster återoppar en rätt till avslutande enligt nationell lagstiftning i överensstämmelse med unionslagstiftningen som tillåter omedelbart avslutande om denne, med beaktande av samtliga omständigheter i det specifika fallet och efter att bägge parter intressen vägts mot varandra, inte rimligen kan förväntas fortsätta avtalsförhållandet till och med det överenskomna slutet eller till och med utgången av varselperioden. Slutligen bör varselperioden på 30 dagar inte heller tillämpas om en leverantör av onlinebaserade förmedlingstjänster kan påvisa en upprepade överträdelse av de allmänna villkoren. De olika undantagen från varselperioden på 30 dagar kan i synnerhet uppstå i samband med olagligt eller olämpligt innehåll, säkerheten för en vara eller tjänst, förfalskning, bedrägeri, sabotageprogram, skräppost, dataintrång, andra it-säkerhetsrisker eller en varas eller tjänsts lämplighet för underåriga. För att säkerställa proportionalitet bör leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster, när det är rimligt och tekniskt genomförbart, ta bort enbart enskilda varor eller tjänster för en företagsanvändare. Avslutande av alla de onlinebaserade förmedlingstjänsterna utgör den allvarigaste åtgärden.
- (24) Den rangordning av varor och tjänster som görs av onlinebaserade leverantörer av förmedlingstjänster har stor betydelse för konsumenternas val och, följaktligen, för hur företagsanvändarna lyckas med att erbjuda konsumenterna dessa varor och tjänster. Rangordning avser den relativa positionen av företagsanvändarnas erbjudanden eller den relevans som sökresultat ges såsom de presenteras, organiseras eller vidarebefordras av leverantörerna av onlinebaserade förmedlingstjänster eller av leverantörerna av sökmotorer, till följd av användningen av algoritmisk sekvensering, system för betyg eller omdömen, visuella markeringar eller andra framhåvningsverktyg eller kombinationer av sådana. Förutsebarhet förutsätter att leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster fastställer rangordningen på ett icke godtyckligt sätt. Leverantörerna bör därför på förhand beskriva de huvudparametrar som

bestämmer rangordningen, för att öka förutsebarheten för företagsanvändare, så att de bättre kan förstå hur rangordningsmekanismen fungerar och jämföra olika leverantörers rangordningspraxis. Den specifika utformningen av detta transparenskrav är viktig för företagsanvändare, eftersom den innebär att man identifierar en begränsad uppsättning parametrar som är mest relevanta bland ett potentiellt mycket större antal parametrar som har en viss inverkan på rangordningen. Denna motiverade beskrivning bör hjälpa företagsanvändare att förbättra presentationen av sina varor och tjänster, eller vissa inneboende egenskaper hos dessa varor eller tjänster. Begreppet huvudparametrar ska tolkas som att det avser alla allmänna kriterier, processer, specifika signaler som införlivats med algoritmer eller andra anpassnings- eller nedprioriteringsmekanismer som används i samband med rangordningen.

- (25) Beskrivningen av de huvudparametrar som bestämmer rangordningen bör också innefatta en förklaring av företagsanvändares eventuella möjligheter att aktivt påverka rangordningen mot ersättning, samt en redogörelse för de relativa effekterna av detta. Ersättning skulle i detta sammanhang kunna avse betalningar vars huvudsyfte eller enda syfte är att förbättra rangordningen samt indirekt ersättning i form av en företagsanvändares godtagande av alla former av ytterligare skyldigheter som kan resultera i detta, såsom användning av tilläggstjänster eller premiumfunktioner. Innehållet i beskrivningen, inklusive antal och typ av huvudparametrar, kan därmed variera avsevärt beroende på den specifika berörda onlinebaserade förmedlingstjänsten, men bör ge företagsanvändarna en tillräcklig förståelse av hur rangordningsmekanismen beaktar särdragen hos de faktiska varor eller tjänster som erbjuds av företagsanvändarna samt deras relevans för konsumenter som använder den aktuella onlinebaserade förmedlingstjänsten. De indikatorer som används för att mäta kvaliteten på företagsanvändarnas varor eller tjänster, användningen av editorer och deras förmåga att påverka rangordningen av dessa varor eller tjänster, ersättningens grad av inverkan på rangordningen och inslag som inte eller endast i begränsad utsträckning rör själva varan eller tjänsten, såsom onlineerbjudandets presentationsegenskaper, skulle kunna utgöra exempel på huvudparametrar som, när de ingår i en allmän beskrivning av rangordningsmekanismen med ett enkelt och begripligt språk, bör hjälpa företagsanvändarna att få tillräcklig förståelse av hur rangordningsmekanismen fungerar.
- (26) På samma sätt kan den rangordning av webbplatser som görs av leverantörer av sökmotorer, i synnerhet de webbplatser där företag erbjuder konsumenterna sina varor och tjänster, ha stor betydelse för konsumenternas val och företagsanvändarna av webbplatserns kommersiella resultat. Leverantörer av sökmotorer bör därför tillhandahålla en beskrivning av de huvudparametrar som bestämmer rangordningen av alla indexerade webbplatser och dessa huvudparametrars relativa betydelse jämfört med andra parametrar, inklusive för webbplatser som tillhör företagsanvändarna av webbplatser och andra webbplatser. Vid sidan av varornas och tjänsternas särdrag och deras relevans för konsumenterna bör denna beskrivning när det gäller sökmotorer också göra det möjligt för företagsanvändare av webbplatser att få en adekvat förståelse av om, och i så fall hur och i vilken utsträckning, hänsyn tas till vissa särdrag i utformningen av den webbplats som används, till exempel webbplatsens optimering för visning på mobila telekommunikationsenheter. Den bör också omfatta en förklaring av de eventuella möjligheter som företagsanvändarna av webbplatser har att aktivt påverka rangordningen mot ersättning samt en förklaring av de relativa effekterna av detta. I avsaknad av ett avtalsförhållande mellan leverantörer av sökmotorer och företagsanvändare av webbplatser bör denna beskrivning vara tillgänglig för allmänheten på en uppenbar och lättillgänglig plats i den relevanta sökmotorn. Delar av webbplatser som kräver att användarna loggar in eller registrerar sig bör inte ses som lättillgängliga och allmänt tillgängliga i detta sammanhang.

För att säkerställa förutsebarhet för företagsanvändare av webbplatser bör beskrivningen också hållas uppdaterad, inklusive möjligheten att eventuella ändringar av huvudparametrarna bör göras lätta att identifiera. Förekomsten av en uppdaterad beskrivning av huvudparametrarna bör, utöver företagsanvändare av webbplatser av sökmotorn, också gynna andra användare. I vissa fall kan leverantörer av sökmotorer besluta att påverka rangordningen i ett specifikt fall eller ta bort en särskild webbplats från en rangordning, baserat på anmälningar från tredje part. Till skillnad från leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster kan leverantörer av sökmotorer inte förväntas underrätta en företagsanvändare av webbplatser i direkt anslutning till en ändring av rangordningen eller ett borttagande på grund av en anmälan från tredje part, eftersom det inte föreligger något avtalsförhållande mellan parterna i fråga. En företagsanvändare av webbplatser bör dock kunna granska innehållet i den anmälan som har lett till ändring av rangordningen i ett särskilt fall eller till borttagande av en viss webbplats, genom att undersöka det innehåll som anmälan rör, exempelvis i en allmänt tillgänglig databas online. Detta skulle bidra till att motverka konkurrenters potentiella missbruk av anmälningar som kan leda till borttagande.

- (27) Leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster eller sökmotorer bör inte vara skyldiga att i detalj redovisa hur deras rangordningsmekanismer, inbegripet algoritmer, fungerar enligt denna förordning. Deras förmåga att, även i konsumenternas intresse, agera i fall där tredje parter manipulerar rangordningen i ond tro bör inte heller försämrats. En allmän beskrivning av huvudparametrarna för rangordningen bör skydda dessa intressen och samtidigt ge företagsanvändare och företags användare av webbplatser tillräcklig förståelse av hur rangordningen fungerar inom ramen för deras användning av specifika onlinebaserade förmedlingstjänster eller sökmotorer. För att säkerställa att denna förordnings mål uppnås får övervägande av de kommersiella intressena för leverantörer av

onlinebaserade förmedlingstjänster eller sökmotorer därför under inga omständigheter leda till en vägran att redovisa huvudparametrarna för rangordningen. I detta avseende bör den beskrivning som lämnas åtminstone baseras på faktiska data om relevansen av de rangordningsparametrar som används, utan att denna förordning påverkar tillämpningen av Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/943 ⁽⁵⁾.

- (28) Kommissionen bör utarbeta riktlinjer för att bistå leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster och leverantörer av sökmotorer vid tillämpningen av de transparenskrav med avseende på rangordningen som fastställs i denna förordning. Detta bör bidra till att optimera det sätt på vilket de huvudparametrar som bestämmer rangordningen identifieras och presenteras för företagsanvändare och företagsanvändare av webbplatser.
- (29) Kompletterande varor och tjänster ska förstås som varor och tjänster som erbjuds konsumenten omedelbart före slutförandet av en transaktion som inleds på onlinebaserade förmedlingstjänster som ett komplement till den primära vara eller tjänst som företagsanvändaren erbjuder. Kompletterande varor och tjänster avser produkter som för sin funktion typiskt är beroende av, och direkt relaterad till, den primära varan eller tjänsten. Termen bör således utesluta varor och tjänster som enbart säljs utöver den berörda primära varan eller tjänsten, snarare än som ett komplement. Exempel på kompletterande tjänster är reparationstjänster avseende en viss vara eller finansiella produkter som försäkring vid biluthyrning som erbjuds för att komplettera en bestämd vara eller tjänst som företagsanvändaren erbjuder. Kompletterande varor kan även inbegripa varor som kompletterar en viss produkt som erbjuds av företagsanvändaren i form av en uppgradering av, eller ett verktyg för att skräddarsy, den specifika produkten. Leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster som erbjuder varor och tjänster till konsumenterna som kompletterar varor eller tjänster som säljs av en företagsanvändare via de onlinebaserade förmedlingstjänsterna, bör i sina allmänna villkor ge en beskrivning av den typ av kompletterande varor och tjänster som erbjuds. Denna beskrivning bör vara tillgänglig i de allmänna villkoren oberoende av om den kompletterande varan eller tjänsten tillhandahålls av leverantören av de onlinebaserade förmedlingstjänsterna eller av en tredje part. Beskrivningen bör vara tillräckligt uttömmande för att företagsanvändaren ska kunna förstå om en vara eller tjänst säljs som komplement till företagsanvändarens vara eller tjänst. Beskrivningen bör inte nödvändigtvis inbegripa en bestämd vara eller tjänst, utan snarare ange den typ av vara som erbjuds som komplement till företagsanvändarens primära produkt. Beskrivningen ska vidare, under alla omständigheter, ange om och på vilka villkor företagsanvändaren även tillåts att erbjuda sina egna kompletterande varor och tjänster via de onlinebaserade förmedlingstjänsterna.
- (30) När en leverantör av onlinebaserade förmedlingstjänster själv erbjuder konsumenterna vissa varor eller tjänster via sina egna onlinebaserade förmedlingstjänster, eller gör det via en företagsanvändare som leverantören kontrollerar, skulle denna leverantör kunna konkurrera direkt med andra företagsanvändare av dess onlinebaserade förmedlingstjänster som inte kontrolleras av leverantören, vilket skulle kunna ge leverantören ekonomiskt incitament och förmåga att använda sin kontroll över den onlinebaserade förmedlingstjänsten för att ge sitt eget utbud eller det som erbjuds genom en företagsanvändare som leverantören kontrollerar tekniska eller ekonomiska fördelar som leverantören skulle kunna neka konkurrerande företagsanvändare. Sådant beteende skulle kunna undergräva den rättvisa konkurrensen och begränsa utbudet för konsumenterna. I sådana situationer är det särskilt viktigt att leverantören av onlinebaserade förmedlingstjänster agerar på ett transparent sätt och tillhandahåller en adekvat beskrivning av och ange skäl för eventuell differentierad behandling – oavsett om differentieringen avser rättsliga, kommersiella eller tekniska aspekter, till exempel funktioner som inbegriper operativsystem – som leverantören kan erbjuda med avseende på varor eller tjänster som leverantören själv erbjuder, jämfört med sådana som erbjuds av företagsanvändare. För att säkerställa proportionaliteten bör denna skyldighet gälla på den allmänna nivån av onlinebaserade förmedlingstjänster snarare än för enskilda varor eller tjänster som erbjuds via förmedlingstjänsterna.
- (31) När en leverantör av en sökmotor själv erbjuder vissa varor eller tjänster till konsumenterna via sina egna sökmotorer, eller gör det via en företagsanvändare av webbplatser som leverantören kontrollerar, skulle denna leverantör kunna konkurrera direkt med andra företagsanvändare av webbplatser av dess sökmotor som inte kontrolleras av leverantören. I sådana situationer är det särskilt viktigt att leverantören av sökmotorn agerar på ett transparent sätt och tillhandahåller en beskrivning av eventuell differentierad behandling – oavsett om differentieringen avser rättsliga, kommersiella eller tekniska aspekter – som leverantören kan erbjuda med avseende på varor eller tjänster som leverantören erbjuder själv eller via en företagsanvändare av webbplatser som leverantören kontrollerar, jämfört med sådana som erbjuds av konkurrerande företagsanvändare av webbplatser. För att säkerställa proportionaliteten bör denna skyldighet gälla på den allmänna nivån av sökmotor snarare än för enskilda varor eller tjänster som erbjuds via tjänsterna i fråga.

⁽⁵⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/943 av den 8 juni 2016 om skydd mot att icke röjd know-how och företagsinformation (företagshemligheter) olagligen anskaffas, utnyttjas och röjs (EUT L 157, 15.6.2016, s. 1).

- (32) Särskilda avtalsvillkor bör behandlas i denna förordning, i synnerhet för situationer med obalanser i förhandlingspositioner, för att säkerställa att avtalsförhållandena präglas av god tro och heder. Förutsebarhet och transparens kräver att företagsanvändare ges en verklig möjlighet att få närmare kännedom om ändringar av de allmänna villkoren, som därför inte bör införas med retroaktiv verkan, såvida de inte grundar sig på en skyldighet enligt lagar och andra författningar eller gagnar företagsanvändarna. Företagsanvändare bör dessutom erbjudas klarhet om de villkor på vilka deras avtalsförhållande med leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster kan sägas upp. Leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster bör säkerställa att villkoren för uppsägning under alla omständigheter är proportionella och kan tillämpas utan otillbörliga svårigheter. Slutligen bör företagsanvändare få fullständig information om eventuell tillgång för leverantörerna av onlinebaserade förmedlingstjänster efter utgången av avtalets löptid till den information som företagsanvändarna tillhandahåller eller genererar när de använder de onlinebaserade förmedlingstjänsterna.
- (33) Möjligheten att få tillgång till och använda data, inklusive personuppgifter, kan möjliggöra betydande värdeskapande i den onlinebaserade plattformsekonomin, både generellt och för de berörda företagsanvändarna och onlinebaserade förmedlingstjänsterna. Därmed är det viktigt att leverantörerna av onlinebaserade förmedlingstjänster ger företagsanvändarna en tydlig beskrivning av räckvidd, art och villkor för tillgången till och användningen av vissa kategorier av data. Beskrivningen bör vara proportionell och kan hänvisa till allmänna åtkomstvillkor, snarare än en uttömmande identifiering av faktiska data, eller kategorier av data. Identifiering av och särskilda villkor för tillgång till vissa typer av faktiska data som kan vara mycket relevanta för företagsanvändare skulle emellertid också kunna tas med i beskrivningen. Sådana data skulle kunna omfatta betyg och omdömen från företagsanvändarna i fråga om de onlinebaserade förmedlingstjänsterna. Sammantaget bör beskrivningen göra det möjligt för företagsanvändarna att förstå om de kan använda dessa data för att öka sitt värdeskapande, inklusive genom tredje parts datatjänster.
- (34) I samma anda är det viktigt för företagsanvändare att förstå huruvida leverantören delar data med tredje parter som genererats genom företagsanvändarens användning av förmedlingstjänsten. Företagsanvändare bör i synnerhet göras medvetna om eventuell delning av data med tredje parter för ändamål som inte är nödvändiga för att de onlinebaserade förmedlingstjänsterna ska fungera korrekt, till exempel om leverantören tjänar pengar på data baserat på kommersiella överväganden. För att göra det möjligt för företagsanvändare att till fullo utöva sina rättigheter att påverka sådan datadelning, bör leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster också uttrycka sig tydligt om alla möjligheter att inom ramen för avtalsförhållandet med företagsanvändaren välja bort datadelning.
- (35) Dessa krav bör inte ses som någon skyldighet för leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster att sprida eller inte sprida personuppgifter eller andra data till sina företagsanvändare. Transparensåtgärder skulle emellertid kunna bidra till ökad datadelning och, som en viktig innovations- och tillväxtkälla, stödja målet att skapa ett gemensamt dataområde i EU. Behandling av personuppgifter bör ske i enlighet med unionens rättsliga ram om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om respekt för privatlivet och skydd för personuppgifter i elektroniska kommunikationer, framför allt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 ⁽⁶⁾, Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/680 ⁽⁷⁾ och 2002/58/EG ⁽⁸⁾.
- (36) Leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster kan i de allmänna villkoren i vissa fall inskränka företagsanvändarnas möjlighet att erbjuda konsumenter varor och tjänster enligt gynnsammare villkor via andra kanaler än via dessa onlinebaserade förmedlingstjänster. I sådana fall bör de berörda leverantörerna ange skälen för detta, i synnerhet med hänvisning till de viktigaste ekonomiska, kommersiella eller rättsliga överväganden som ligger bakom inskränkningarna. Denna skyldighet till transparens bör dock inte tolkas som att den påverkar bedömningen av sådana inskränkningars laglighet enligt annan unionslagstiftning eller medlemsstaters lagstiftning som är förenliga med unionslagstiftning, inklusive inom områdena konkurrens och otillbörliga affärsmetoder, eller tillämpningen av sådan lagstiftning.

⁽⁶⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG (allmän dataskyddsförordning) (EUT L 119, 4.5.2016, s. 1).

⁽⁷⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/680 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behöriga myndigheters behandling av personuppgifter för att förebygga, förhindra, utreda, avslöja eller lagföra brott eller verkställa straffrättsliga påföljder, och det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av rådets rambeslut 2008/977/RIF (EUT L 119, 4.5.2016, s. 89).

⁽⁸⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/58/EG av den 12 juli 2002 om behandling av personuppgifter och integritetsskydd inom sektorn för elektronisk kommunikation (direktiv om integritet och elektronisk kommunikation) (EGT L 201, 31.7.2002, s. 37).

- (37) Företagsanvändare, inklusive företagsanvändare vars användning av de berörda onlinebaserade förmedlingstjänsterna har begränsats, avbrutits eller avslutats, bör ha tillgång till omedelbara, lämpliga och effektiva möjligheter till prövning, och därför bör leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster tillhandahålla ett internt system för hantering av klagomål. Det interna systemet för hantering av klagomål bör bygga på principer om transparens och likabehandling i likvärdiga situationer och syfta till att säkerställa att en betydande andel av klagomålen kan lösas bilateralt av leverantören av onlinebaserade förmedlingstjänster och den berörda företagsanvändaren inom en rimlig tidsperiod. Leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster skulle kunna låta det beslut de har fattat fortsätta att gälla under tiden för klagomålet. Försök att nå en överenskommelse genom den interna processen för hantering av klagomål påverkar inte rättigheterna för leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster eller företagsanvändare att när som helst under eller efter den interna processen för hantering av klagomål inleda rättsliga förfaranden. Dessutom bör leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster offentliggöra och minst en gång per år kontrollera information om hur deras interna system för hantering av klagomål fungerar och hur effektiva de är, för att hjälpa företagsanvändare att förstå vilka huvudsakliga typer av frågor som kan uppstå i samband med tillhandahållandet av olika onlinebaserade förmedlingstjänster och få grepp om möjligheten att nå en snabb och effektiv bilateral lösning.
- (38) Denna förordnings krav avseende interna system för hantering av klagomål syftar till att ge leverantörerna av onlinebaserade förmedlingstjänster en rimlig grad av flexibilitet i driften av dessa system och hanteringen av enskilda klagomål, för att minska den administrativa bördan. De interna systemen för hantering av klagomål bör också ge leverantörerna av onlinebaserade förmedlingstjänster möjlighet att, vid behov, på ett proportionellt sätt hantera eventuella försök till missbruk av dessa system från vissa företagsanvändares sida. Mot bakgrund av kostnaderna för att inrätta och driva sådana system är det lämpligt att från dessa skyldigheter undanta alla leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster som är små företag, i linje med de tillämpliga bestämmelserna i kommissionens rekommendation 2003/361/EG⁽⁹⁾. De konsolideringsregler som fastställs i den rekommendationen säkerställer att kringgående förhindras. Det undantaget bör inte påverka sådana företags rätt att på frivillig basis upprätta ett internt system för hantering av klagomål som uppfyller de kriterier som anges i denna förordning.
- (39) Ordet *intern* (i dess respektive böjda former) bör inte tolkas som att det förhindrar en delegering av ett internt system för hantering av klagomål till en utomstående tjänsteleverantör eller annan företagsstruktur så länge den tjänsteleverantören eller andra företagsstrukturen har fullständig befogenhet och förmåga att säkerställa att det interna systemet för hantering av klagomål är i överensstämmelse med kraven i denna förordning.
- (40) Medling kan erbjuda en metod för leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster och deras företagsanvändare att lösa tvister på ett tillfredsställande sätt utan att behöva utnyttja rättsliga förfaranden som kan vara utdragna och kostsamma. Därför bör leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster främja medling genom att i synnerhet ange minst två offentliga eller privata medlare som de är villiga att använda. Syftet med att ange ett minimiantal medlare är att skydda medlarnas neutralitet. Medlare som tillhandahåller sina tjänster från en plats utanför unionen bör anges endast om det kan garanteras att användningen av deras tjänster inte på något sätt innebär att de berörda företagsanvändarna berövas något rättsligt skydd som de omfattas av enligt unionslagstiftning eller medlemsstaters lagstiftning, inklusive kraven i denna förordning och tillämplig lagstiftning om skydd av personuppgifter och företagshemligheter. För att vara så tillgängliga, rättvisa och snabba, effektiva och verkningsfulla som möjligt bör dessa medlare uppfylla vissa fastställda kriterier. Det bör dock fortfarande stå leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster och deras företagsanvändare fritt att gemensamt ange en valfri medlare när en tvist har uppstått mellan dem. I enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/52/EG⁽¹⁰⁾ bör den medling som föreskrivs i denna förordning vara frivillig i den meningen att parterna själva ansvarar för förandet och kan inleda och avsluta det när som helst. Utan att det påverkar den frivilliga arten bör leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster i god tro undersöka begäranden om medverkan i den medling som föreskrivs i denna förordning.
- (41) Leverantörerna av onlinebaserade förmedlingstjänster bör bära en rimlig andel av de totala kostnaderna för medlingen, med beaktande av alla relevanta aspekter av det aktuella fallet. Därför bör medlaren föreslå vilken andel som är rimlig i det enskilda fallet. Mot bakgrund av kostnaderna och den administrativa bördan i samband med kravet på att ange medlare i de allmänna villkoren är det lämpligt att man undantar alla leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster som är små företag från denna skyldighet, i linje med de tillämpliga bestämmelserna i rekommendation 2003/361/EG. De konsolideringsregler som fastställs i den rekommendationen säkerställer att kringgående av skyldigheten förhindras. Detta bör dock inte påverka dessa företags rätt att i sina allmänna villkor ange medlare som uppfyller de kriterier som fastställs i denna förordning.

⁽⁹⁾ Kommissionens rekommendation 2003/361/EG av den 6 maj 2003 om definitionen av mikroföretag samt små och medelstora företag (EUT L 124, 20.5.2003, s. 36).

⁽¹⁰⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/52/EG av den 21 maj 2008 om vissa aspekter på medling på privaträttens område (EUT L 136, 24.5.2008, s. 3).

- (42) Eftersom leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster alltid bör vara skyldiga att ange vilka medlare som de är villiga att använda, och eftersom de bör vara skyldiga att medverka i god tro genom varje förmedlingsförsök som görs i enlighet med den här förordningen, bör dessa skyldigheter utformas så att man undviker att företagsanvändare missbrukar systemet med medling. Företagsanvändare bör sålunda också vara skyldiga att medverka i medling i god tro. Leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster bör inte vara skyldiga att medverka i medling om en företagsanvändare väcker talan om en fråga för vilken denna företagsanvändare tidigare har inlett förfaranden för medling och medlaren i det fallet har fastställt att företagsanvändaren inte har handlat i god tro. Leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster bör inte heller vara skyldiga att medverka i medling med företagsanvändare som gjort flera misslyckade medlingsförsök. Dessa undantagssituationer bör inte begränsa företagsanvändarens möjlighet att lägga fram ett ärende för medling om medlaren fastställer att ärendet inte har någon koppling till de tidigare ärendena.
- (43) För att främja att tvister som rör tillhandahållandet av onlinebaserade förmedlingstjänster löses med hjälp av medling i unionen, bör kommissionen i nära samarbete med medlemsstaterna uppmuntra inrättandet av specialiserade medlingsorganisationer, som i dagsläget saknas. Användningen av medlare med specialkunskaper om onlinebaserade förmedlingstjänster samt om enskilda branscher där sådana tjänster tillhandahålls, bör öka båda parter förtroende för medlingsförfarandet liksom sannolikheten för att detta förfarande ska leda till ett snabbt, rättvist och tillfredsställande resultat.
- (44) Olika faktorer, som begränsade ekonomiska tillgångar, rädsla för repressalier och exklusiva bestämmelser om val av lagstiftning och forum i de allmänna villkoren, kan begränsa effektiviteten i de befintliga möjligheterna till rättslig prövning, i synnerhet de som föreskriver att företagsanvändarna eller företagsanvändarna av webbplatser ska agera individuellt och ska kunna identifieras. För att säkerställa en effektiv tillämpning av denna förordning bör organisationer, sammanslutningar som företräder företagsanvändare och företagsanvändare av webbplatser, liksom vissa offentliga organ som är inrättade i medlemsstater, ges möjlighet att vidta rättsliga åtgärder i nationell domstol i enlighet med nationell lagstiftning, inbegripet nationella förföreskrifter. Sådana åtgärder i nationell domstol bör syfta till att stoppa eller förhindra överträdelser av bestämmelserna i denna förordning och förebygga framtida skador som kan undergräva hållbara affärsförbindelser i den onlinebaserade plattformsekonomin. För att säkerställa att sådana organisationer eller sammanslutningar utövar den rätten på ett effektivt och ändamålsenligt sätt bör de uppfylla vissa kriterier. I synnerhet måste de ha inrättats på vederbörligt sätt i enlighet med lagen i en medlemsstat, vara av icke vinstdrivande art och eftersträva sina mål på ett varaktigt sätt. Dessa krav bör förhindra inrättande på ad-hoc basis av organisationer eller sammanslutningar för en specifik åtgärd eller specifika åtgärder, eller i vinstsyfte. Dessutom bör det säkerställas att tredjepartsfinansiärer inte på ett otillbörligt sätt påverkar dessa organisationers eller sammanslutningars beslutsprocesser.

För att undvika intressekonflikter bör man i synnerhet förhindra att organisationer eller sammanslutningar som företräder företagsanvändare eller företagsanvändare av webbplatser utsätts för otillbörlig påverkan från leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster eller sökmotorer. Offentliggörande av all information om medlemskap och finansieringskällor bör underlätta för nationella domstolar att bedöma om dessa kriterier för att kunna komma i fråga är uppfyllda. Med beaktande av den särskilda statusen för de berörda offentliga organen i de medlemsstater där sådana organ har inrättats, bör det endast krävas att dessa specifikt har fått i uppgift, i enlighet med tillämpliga bestämmelser i nationell lagstiftning, att väcka sådan talan antingen i de berörda parternas kollektiva intresse eller mot bakgrund av allmänintresse, utan att dessa kriterier behöver tillämpas på sådana offentliga organ. Denna typ av åtgärder bör dock inte på något sätt påverka företagsanvändares och företagsanvändare av webbplatserns rätt att vidta rättsliga åtgärder på individuell basis.

- (45) Kommissionen bör underrättas om vilka organisationer, sammanslutningar och offentliga organ som enligt medlemsstaterna bör vara behöriga att väcka talan enligt denna förordning. När medlemsstaterna lämnar en sådan underrättelse bör de särskilt hänvisa till de relevanta nationella bestämmelser i enlighet med vilka organisationen, sammanslutningen eller det offentliga organet inrättats och i tillämpliga fall hänvisa till det relevanta offentliga register i vilket organisationen eller sammanslutningen är registrerad. Detta ytterligare alternativ till utnämning för medlemsstaterna bör ge en viss nivå av rättssäkerhet och förutsebarhet som företagsanvändarna och företagsanvändarna av webbplatser kan förlita sig på. Samtidigt syftar det till att göra de rättsliga förfarandena effektivare och kortare, vilket förefaller lämpligt i detta sammanhang. Kommissionen bör säkerställa att det offentliggörs en förteckning över dessa organisationer, sammanslutningar och offentliga organ i *Europeiska unionens officiella tidning*. Uptagande på denna förteckning bör fungera som ett vederläggligt bevis på den rättskapacitet som den organisation, den sammanslutning eller det offentliga organ som väcker talan har. Om det föreligger några betänkligheter

angående en utnämning bör den medlemsstat som har utnämnt en organisation, en sammanslutning eller ett offentligt organ vidta en utredning. Organisationer, sammanslutningar och offentliga organ som inte har utnämnts av en medlemsstat bör ha möjlighet att väcka talan vid nationella domstolar, med förbehåll för en undersökning av rättskapaciteten i enlighet med de kriterier som anges i denna förordning.

- (46) Medlemsstaterna bör vara skyldiga att säkerställa adekvat och ändamålsenlig efterlevnad av denna förordning. Olika efterlevnadssystem finns redan i medlemsstaterna, och bör inte vara skyldiga att inrätta nya nationella efterlevnadsorgan. Medlemsstaterna bör kunna välja att anförtro uppgiften att se till att denna förordning efterlevs åt befintliga myndigheter, inbegripet domstolar. Denna förordning bör ej innebära en skyldighet för medlemsstaterna att sörja för efterlevnadsåtgärder ex officio eller att ålägga böter.
- (47) Kommissionen bör fortlöpande övervaka tillämpningen av denna förordning i nära samarbete med medlemsstaterna. I detta sammanhang bör kommissionen sträva efter att inrätta ett brett nätverk för informationsutbyte genom att fungera som hävstång för relevanta expertorgan, kompetenscentrum samt observationscentrumet för onlineplattformsekonomin. Medlemsstaterna bör på begäran lämna all relevant information som de har i detta sammanhang till kommissionen. Slutligen bör man i detta sammanhang kunna dra nytta av den allmänna ökade transparens i affärsförbindelserna mellan företagsanvändare och leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster och mellan företagsanvändare av webbplatser och sökmotorer som denna förordning syftar till att uppnå. För att fullgöra sin övervakning och översyn enligt denna förordning bör kommissionen sträva efter att samla in uppgifter från leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster. Leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster bör i god tro samarbeta för att, i tillämpliga fall, underlätta insamlingen av sådana uppgifter.
- (48) Uppförandekoder som utarbetas av antingen de berörda tjänstleverantörerna eller av organisationer eller sammanslutningar som företräder dem, kan bidra till en korrekt tillämpning av denna förordning och bör därför uppmuntras. Vid utarbetandet av sådana uppförandekoder, i samråd med alla berörda parter, bör hänsyn tas till de berörda sektorernas särdrag och de särskilda egenskaperna hos små och medelstora företag. Sådana uppförandekoder bör formuleras på ett objektivt och icke-diskriminerande sätt.
- (49) Kommissionen bör utvärdera denna förordning med jämna mellanrum och noggrant övervaka dess effekter på den onlinebaserade plattformsekonomin, främst i syfte att fastställa behovet av ändringar mot bakgrund av relevant teknisk eller kommersiell utveckling. Denna utvärdering bör omfatta effekter för företagsanvändare som skulle kunna vara ett resultat av den allmänna användningen av exklusiva bestämmelser om val av lagstiftning och forum i de allmänna villkoren som ensidigt fastställs av leverantören av onlinebaserade förmedlingstjänster. För att få en bred överblick över utvecklingen inom sektorn bör man inom ramen för utvärderingen ta hänsyn till medlemsstaternas och de berörda parternas erfarenheter. Den expertgrupp för observationscentrumet för onlineplattformsekonomin som inrättats i enlighet med kommissionens beslut C(2018)2393 har en nyckelroll när det gäller att tillhandahålla information inom ramen för kommissionens utvärdering av denna förordning. Kommissionen bör därför ta vederbörlig hänsyn till de yttranden och rapporter som den mottar från denna grupp. Till följd av utvärderingen bör kommissionen vidta lämpliga åtgärder. Ytterligare åtgärder, även av lagstiftningskaraktär, kan behövas om och när de bestämmelser som fastställs i denna förordning skulle visa sig vara otillräckliga för att på ett adekvat sätt åtgärda obalanser och otillbörliga affärsmetoder som fortfarande förekommer inom sektorn.
- (50) Vid tillhandahållandet av den information som krävs enligt denna förordning bör hänsyn i möjligaste mån tas till behoven för personer med funktionsnedsättning, i linje med målen för Förenta nationernas konvention om rättigheter för personer med funktionsnedsättning ⁽¹¹⁾.
- (51) Eftersom målet för denna förordning, nämligen att säkerställa rättvisa, förutsebara, hållbara och förtroendeskapande affärsvillkor online på den inre marknaden, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna utan snarare, på grund av åtgärdens omfattning och verkningar, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.
- (52) Denna förordning syftar till att säkerställa ett fullständigt iakttagande av rätten till ett effektivt rättsmedel och till en opartisk domstol enligt artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna och till att främja tillämpningen av näringsfriheten enligt artikel 16 i stadgan.

⁽¹¹⁾ Rådets beslut 2010/48/EG av den 26 november 2009 om ingående från Europeiska gemenskapens sida av Förenta nationernas konvention om rättigheter för personer med funktionsnedsättning (EUT L 23, 27.1.2010, s. 35).

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Syfte och tillämpningsområde

1. Syftet med denna förordning är att bidra till en väl fungerande inre marknad genom att fastställa regler för att säkerställa att företagsanvändare av onlinebaserade förmedlingstjänster och företagsanvändare av webbplatser, när det gäller sökmotorer, erbjuds ändamålsenlig transparens, rättvisa villkor och effektiva möjligheter till prövning.
2. Denna förordning ska tillämpas på onlinebaserade förmedlingstjänster och sökmotorer som tillhandahålls, eller som någon erbjuder sig att tillhandahålla, för företagsanvändare respektive företagsanvändare av webbplatser som har sin etablerings- eller bosättningsort i unionen och som, via dessa onlinebaserade förmedlingstjänster eller sökmotorer, erbjuder varor eller tjänster till konsumenter som befinner sig i unionen, utan hänsyn till vilken etablerings- eller bosättningsort leverantörerna av dessa tjänster har och oavsett vilken lag som annars skulle vara tillämplig.
3. Denna förordning ska inte tillämpas på betaltjänster online eller på onlineverktyg för annonsering eller annonsutbyten online som inte tillhandahålls i syfte att främja initierandet av direkttransaktioner och som inte innefattar ett avtalsförhållande med konsumenter.
4. Denna förordning ska inte påverka tillämpningen av nationella regler som, i enlighet med unionslagstiftningen, förbjuder eller bestraffar ensidigt uppträdande eller otillbörliga affärsmetoder i den utsträckning de relevanta aspekterna inte omfattas av denna förordning. Denna förordning ska inte påverka tillämpningen av nationell civilrätt, särskilt avtalsrätt, såsom regler om giltighet, upprättande, verkningar eller uppsägning av avtal, i den mån de nationella civilrättsliga reglerna överensstämmer med unionslagstiftningen och i den utsträckning de relevanta aspekterna inte omfattas av denna förordning.
5. Denna förordning ska inte påverka tillämpningen av unionslagstiftningen, i synnerhet unionslagstiftning som är tillämplig på områdena civilrättsligt samarbete, konkurrens, dataskydd, skydd av företagshemligheter, konsumentskydd, elektronisk handel och finansiella tjänster.

Artikel 2

Definitioner

I denna förordning gäller följande definitioner:

1. företagsanvändare: en privatperson som affärs- eller yrkesmässigt, eller en juridisk person som, via onlinebaserade förmedlingstjänster erbjuder konsumenter varor eller tjänster inom ramen för sin närings- eller yrkesverksamhet.
2. onlinebaserade förmedlingstjänster: tjänster som uppfyller samtliga följande krav:
 - a) De utgör informationssamhällets tjänster i den mening som avses i artikel 1.1 b i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/1535 ⁽¹²⁾.
 - b) De gör det möjligt för företagsanvändare att erbjuda konsumenter varor eller tjänster, i syfte att främja initieringen av direkttransaktioner mellan dessa företagsanvändare och konsumenter, oavsett var dessa transaktioner slutligen genomförs.
 - c) De tillhandahålls företagsanvändare genom ett avtalsförhållande mellan leverantören av dessa tjänster och företagsanvändare som erbjuder konsumenter varor eller tjänster.
3. leverantör av onlinebaserade förmedlingstjänster: en fysisk eller juridisk person som tillhandahåller, eller erbjuder sig att tillhandahålla, onlinebaserade förmedlingstjänster till företagsanvändare.

⁽¹²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/1535 av den 9 september 2015 om ett informationsförfarande beträffande tekniska föreskrifter och beträffande föreskrifter för informationssamhällets tjänster (EUT L 241, 17.9.2015, s. 1).

4. konsument: en fysisk person som agerar i syften som ligger utanför hans eller hennes närings- eller yrkesverksamhet.
5. sökmotor: en digital tjänst som gör det möjligt för användare att mata in sökfraser för att göra sökningar på i princip alla webbplatser eller alla webbplatser på ett visst språk på grundval av en fråga om vilket ämne som helst i form av ett nyckelord, en röstbegäran, en fras eller någon annan inmatning och som returnerar resultat i vilket format som helst som innehåller information om det begärda innehållet.
6. leverantör av sökmotor: en fysisk eller juridisk person som tillhandahåller, eller erbjuder sig att tillhandahålla, sökmotorer till konsumenter.
7. företagsanvändare av webbplatser: en fysisk eller juridisk person som använder ett onlinebaserat gränssnitt, det vill säga något slags mjukvara, inbegripet en webbplats eller en del av en sådan samt applikationer, även mobilapplikationer, för att erbjuda konsumenter varor eller tjänster inom ramen för sin närings- eller yrkesverksamhet.
8. rangordning: den relativa position som tilldelas de varor eller tjänster som erbjuds via onlinebaserade förmedlingstjänster, eller den relevans som sökresultat ges av sökmotorer, såsom dessa presenteras, organiseras eller vidarebefordras av leverantörerna av onlinebaserade förmedlingstjänster eller av leverantörer av sökmotorer, oberoende av vilka tekniska medel som används för sådan presentation, organisation eller vidarebefordran.
9. kontroll: äganderätt till eller förmåga att utöva avgörande inflytande på ett företag, i den mening som avses i artikel 3.2 i rådets förordning (EG) nr 139/2004 ⁽¹³⁾.
10. allmänna villkor: alla bestämmelser och villkor eller specifikationer, oavsett namn eller form, som reglerar avtalsförhållandet mellan leverantören av onlinebaserade förmedlingstjänster och deras företagsanvändare och som ensidigt fastställs av leverantören av onlinebaserade förmedlingstjänster, varvid det ensidiga fastställandet bedöms på grundval av en övergripande bedömning, där den relativa storleken på de berörda parterna eller det faktum att en förhandling ägt rum eller att vissa bestämmelser som ingår kan ha varit föremål för sådana förhandlingar och fastställts gemensamt av leverantören och företagsanvändaren i fråga i sig inte är avgörande.
11. kompletterande varor och tjänster: varor och tjänster som erbjuds konsumenten före slutförandet av en transaktion som initierats på de onlinebaserade förmedlingstjänsterna utöver och som ett komplement till den primära vara eller tjänst som företagsanvändaren erbjuder via de onlinebaserade förmedlingstjänsterna.
12. medling: varje strukturerat förfarande enligt definitionen i artikel 3 a i direktiv 2008/52/EG.
13. varaktigt medium: varje verktyg som gör det möjligt för företagsanvändare att lagra information som riktas till dem personligen på ett sätt som gör att den är tillgänglig för användning i framtiden och under en tid som är lämplig med hänsyn till vad som är avsikten med informationen och som möjliggör återgivning av den lagrade informationen i oförändrat skick.

Artikel 3

Allmänna villkor

1. Leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster ska säkerställa att deras allmänna villkor
 - a) har utformats med ett enkelt och begripligt språk,
 - b) är lättillgängliga för företagsanvändare i alla skeden av affärsförbindelsen med leverantören av onlinebaserade förmedlingstjänster, inklusive i skedet innan avtal ingås,

⁽¹³⁾ Rådets förordning (EG) nr 139/2004 av den 20 januari 2004 om kontroll av företagskoncentrationer ("EG:s koncentrationsförordning") (EUT L 24, 29.1.2004, s. 1).

- c) anger skälen för beslut att helt eller delvis tillfälligt avbryta eller avsluta, eller tillämpa någon annan typ av begränsning på, tillhandahållandet av onlinebaserade förmedlingstjänster till företagsanvändare,
- d) inbegriper information om eventuella ytterligare distributionskanaler och möjliga samverkande program genom vilka leverantören av onlinebaserade förmedlingstjänster kan saluföra varor och tjänster som erbjuds av företagsanvändare,
- e) inbegriper allmän information om effekterna av de allmänna villkoren på företagsanvändares innehav av och kontroll över immateriella rättigheter.

2. Leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster ska på ett varaktigt medium underrätta de berörda företagsanvändarna om alla föreslagna ändringar av sina allmänna villkor.

De föreslagna ändringarna ska inte genomföras före utgången av en varselperiod som är rimlig och står i proportion till arten och omfattningen av de planerade ändringarna och till deras konsekvenser för den berörda företagsanvändaren. Varselperioden ska vara minst 15 dagar från och med den dag då leverantören av onlinebaserade förmedlingstjänster underrättar den berörda företagsanvändaren om de föreslagna ändringarna. Leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster ska bevilja längre varselperioder när detta är nödvändigt för att företagsanvändare ska kunna göra tekniska eller kommersiella anpassningar för att följa ändringarna.

Den berörda företagsanvändaren ska ha rätt att säga upp avtalet med leverantören av onlinebaserade förmedlingstjänster innan varselperioden löper ut. En sådan uppsägning ska få verkan inom 15 dagar från mottagandet av underrättelsen enligt första stycket, såvida inte en kortare period är tillämplig på avtalet.

Den berörda företagsanvändaren får, antingen genom ett skriftligt uttalande eller en tydlig bekräftelse, avsäga sig rätten till den varselperiod som nämns i det andra stycket när som helst efter mottagandet av underrättelsen enligt första stycket.

Under varselperioden ska uppläggande av nya varor eller tjänster på den onlinebaserade förmedlingstjänsten anses utgöra en tydlig bekräftelse av att vederbörande avsäger sig rätten till varselperioden, utom i fall där den rimliga och proportionella varselperioden är längre än 15 dagar på grund av att ändringarna av de allmänna villkoren kräver att företagsanvändaren gör betydande tekniska anpassningar av sina varor eller tjänster. I sådana fall ska företagsanvändaren inte automatiskt anses ha avsagt sig rätten till varselperioden om vederbörande lämnar in nya varor och tjänster.

3. Allmänna villkor, eller specifika bestämmelser i dessa, som inte uppfyller kraven i punkt 1 och ändringar i de allmänna villkoren som genomförs av en leverantör av onlinebaserade förmedlingstjänster och som strider mot bestämmelserna i punkt 2 ska vara ogiltiga.

4. Den varselperiod som anges i punkt 2 ska inte tillämpas om en leverantör av onlinebaserade förmedlingstjänster

- a) omfattas av en skyldighet enligt lagar och andra författningar att ändra sina allmänna villkor på ett sätt som gör det omöjligt för den att iaktta den varselperiod som anges i punkt 2 andra stycket,
- b) undantagsvis måste ändra sina allmänna villkor för att hantera en oförutsedd och överhängande fara i syfte att skydda de onlinebaserade förmedlingstjänsterna, konsumenter eller företagsanvändare mot bedrägeri, sabotageprogram, skräppost, dataintrång eller andra it-säkerhetsrisker.

5. Leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster ska säkerställa att identiteten på den företagsanvändare som tillhandahåller varorna eller tjänsterna på de onlinebaserade förmedlingstjänsterna framgår klart och tydligt.

*Artikel 4***Begränsning, tillfälligt avbrytande eller avslutande**

1. Om en leverantör av onlinebaserade förmedlingstjänster beslutar att begränsa eller tillfälligt avbryta tillhandahållandet av sina onlinebaserade förmedlingstjänster till en viss företagsanvändare vad avser enskilda varor eller tjänster som erbjuds av den företagsanvändaren ska leverantören, innan – eller vid den tidpunkt då – begränsningen eller det tillfälliga avbrytandet får verkan, förse den berörda företagsanvändaren med en redogörelse för skälen till beslutet på ett varaktigt medium.
2. Om en leverantör av onlinebaserade förmedlingstjänster beslutar att avsluta tillhandahållandet av alla sina onlinebaserade förmedlingstjänster till en viss företagsanvändare ska leverantören minst 30 dagar innan avslutandet får verkan förse den berörda företagsanvändaren med en redogörelse för skälen till beslutet på ett varaktigt medium.
3. I fall av begränsning, tillfälligt avbrytande eller avslutande ska leverantören av onlinebaserade förmedlingstjänster ge företagsanvändaren möjlighet att klargöra fakta och omständigheter inom ramen för den interna klagomålsfunktion som avses i artikel 11. Om begränsningen, det tillfälliga avbrytandet eller avslutandet återkallas av leverantören av onlinebaserade förmedlingstjänster ska denne utan onödigt dröjsmål återetablera företagsanvändaren, inbegripet att ge företagsanvändaren eventuell tillgång till personuppgifter eller andra data, eller båda delarna, som var ett resultat av företagsanvändarens användning av de berörda onlinebaserade förmedlingstjänsterna innan begränsningen, det tillfälliga avbrytandet eller avslutandet fick verkan.
4. Varselperioden i punkt 2 ska inte tillämpas om en leverantör av onlinebaserade förmedlingstjänster
 - a) omfattas av en skyldighet enligt lagar och andra författningar att avsluta tillhandahållandet av alla sina onlinebaserade förmedlingstjänster till en viss företagsanvändare på ett sätt som gör det omöjligt för leverantören att iaktta den varselperioden, eller
 - b) utövar en rätt till avslutande av tvingande skäl enligt nationell lagstiftning som överensstämmer med unionslagstiftningen,
 - c) kan visa att den berörda företagsanvändaren vid upprepade tillfällen har överträtt de tillämpliga allmänna villkoren, vilket lett till att leverantören avslutat tillhandahållandet av alla sina onlinebaserade förmedlingstjänster.

I fall där varselperioden i punkt 2 inte är tillämplig ska leverantören av onlinebaserade förmedlingstjänster utan onödigt dröjsmål förse den berörda företagsanvändaren med en redogörelse för skälen till beslutet på ett varaktigt medium.

5. Den redogörelse för skälen som avses i punkterna 1 och 2 och i punkt 4 andra stycket ska innehålla en hänvisning till de specifika fakta eller omständigheter – inbegripet innehållet i anmälningar från tredje part – som lett till det beslut som fattats av leverantören av onlinebaserade förmedlingstjänster, samt en hänvisning till de tillämpliga skälen för det beslut som avses i artikel 3.1 c.

En leverantör av onlinebaserade förmedlingstjänster är inte skyldig att tillhandahålla en redogörelse för skälen om vederbörande omfattas av en skyldighet enligt lagar och andra författningar att inte tillhandahålla specifika fakta eller omständigheter eller hänvisningen till det eller de tillämpliga skälen, eller om en leverantör av onlinebaserade förmedlingstjänster kan visa att den berörda företagsanvändaren vid upprepade tillfällen har överträtt de tillämpliga allmänna villkoren, vilket lett till att alla de onlinebaserade förmedlingstjänsterna i fråga avslutats.

*Artikel 5***Rangordning**

1. Leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster ska i sina allmänna villkor ange de huvudparametrar som bestämmer rangordningen samt skälen för dessa huvudparametrars relativa betydelse jämfört med andra parametrar.
2. Leverantörer av sökmotorer ska ange huvudparametrarna, vilka som enskilt eller tillsammans är mest betydelsefulla vid bestämmandet av rangordningen samt dessa huvudparametrars relativa betydelse, genom att tillhandahålla en lätt-tillgänglig och allmänt tillgänglig beskrivning, som är enkelt och begripligt formulerad, på sina sökmotorer. De ska hålla denna beskrivning uppdaterad.

3. Om huvudparametrarna inbegriper möjligheten att påverka rangordningen mot någon form av direkt eller indirekt ersättning som betalas av företagsanvändare eller företagsanvändare av webbplatser till respektive leverantör ska leverantören även beskriva dessa möjligheter och effekterna av en sådan ersättning på rangordningen i enlighet med kraven i punkterna 1 och 2.

4. Om en leverantör av en sökmotor har ändrat rangordningen i ett visst fall eller tagit bort en viss webbplats från sökresultaten efter en anmälan från tredje part, ska leverantören göra det möjligt för företagsanvändaren av webbplatser att ta del av innehållet i anmälan.

5. De beskrivningar som avses i punkterna 1, 2 och 3 ska vara tillräckliga för att företagsanvändarna eller företagsanvändarna av webbplatser ska kunna inhämta adekvat kunskap om huruvida, och om så är fallet i vilken utsträckning, rangordningsmekanismen tar hänsyn till följande:

a) Särdragen hos de varor och tjänster som erbjuds konsumenterna via de onlinebaserade förmedlingstjänsterna eller sökmotorn.

b) Dessa egenskapers relevans för dessa konsumenter.

c) När det gäller sökmotorer: utformningen av den webbplats som används av företagsanvändare av webbplatser.

6. Leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster och leverantörer av sökmotorer ska, när de uppfyller kraven i denna artikel, inte vara skyldiga att avslöja algoritmer eller annan information som med rimlig säkerhet skulle leda till möjligheter till vilseledande av konsumenterna eller skada för konsumenterna genom manipulering av sökresultat. Denna artikel ska inte påverka tillämpningen av direktiv (EU) 2016/943.

7. För att göra det lättare att uppfylla kraven i denna artikel för leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster och leverantörer av sökmotorer samt att upprätthålla dessa krav ska kommissionen låta de krav på transparens som anges i denna artikel åtföljas av riktlinjer.

Artikel 6

Kompletterande varor och tjänster

Om kompletterande varor och tjänster, inbegripet finansiella produkter, erbjuds konsumenter via onlinebaserade förmedlingstjänster, antingen av leverantören av onlinebaserade förmedlingstjänster eller av tredje parter, ska leverantören av onlinebaserade förmedlingstjänster i sina allmänna villkor ge en beskrivning av typen av kompletterande varor och tjänster som erbjuds och en beskrivning av om och på vilka villkor företagsanvändaren även tillåts att erbjuda sina egna kompletterande varor och tjänster via de onlinebaserade förmedlingstjänsterna.

Artikel 7

Differentierade behandling

1. Leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster ska i sina allmänna villkor inkludera en beskrivning av all differentierade behandling som de gör, eller skulle kunna göra, avseende varor eller tjänster som erbjuds konsumenter via dessa onlinebaserade förmedlingstjänster mellan, å ena sidan, antingen den leverantören själv eller av någon företagsanvändare som den leverantören kontrollerar och, å andra sidan, andra företagsanvändare. Denna beskrivning ska innehålla hänvisningar till de viktigaste ekonomiska, kommersiella eller rättsliga överväganden som ligger bakom denna differentierade behandling.

2. Leverantörer av sökmotorer ska ge en beskrivning av all differentierade behandling som de gör, eller skulle kunna göra, avseende varor eller tjänster som erbjuds konsumenter via dessa sökmotorer av, å ena sidan, leverantören själv eller av någon företagsanvändare av webbplatser som leverantören kontrollerar och, å andra sidan, andra företagsanvändare av webbplatser.

3. De beskrivningar som avses i punkterna 1 och 2 ska omfatta i synnerhet, i tillämpliga fall, all differentierade behandling genom särskilda åtgärder som vidtas av, eller genom handlingar som utförs av, leverantören av onlinebaserade förmedlingstjänster eller leverantören av sökmotorn när behandlingen avser något av följande:

- a) Tillgång som leverantören, eller de företagsanvändare eller de företagsanvändare av webbplatser som den leverantören kontrollerar, kan ha till alla personuppgifter och/eller andra data som företagsanvändare, företagsanvändare av webbplatser eller konsumenter tillhandahåller för att användas av de berörda onlinebaserade förmedlingstjänsterna eller sökmotorerna eller som genereras genom tillhandahållandet av sådana tjänster.
- b) Rangordning eller andra inställningar som tillämpas av leverantören och som påverkar konsumenternas tillgång till varor eller tjänster som erbjuds via dessa onlinebaserade förmedlingstjänster av andra företagsanvändare eller genom dessa sökmotorer av andra företagsanvändare av webbplatser.
- c) All direkt eller indirekt ersättning som tas ut för användningen av de berörda onlinebaserade förmedlingstjänsterna eller sökmotorerna.
- d) Tillgång till, villkor för eller all direkt eller indirekt ersättning som tas ut för användningen av tjänster, funktioner eller tekniska gränssnitt som är relevanta för företagsanvändaren eller företagsanvändaren av webbplatser och som är direkt kopplade eller stödtjänster till utnyttjande av de berörda onlinebaserade förmedlingstjänsterna eller sökmotorerna.

Artikel 8

Särskilda avtalsvillkor

För att säkerställa att avtalsförhållandena mellan leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster och företagsanvändare genomförs i god tro och heder ska leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster

- a) avstå från att införa retroaktiva ändringar av de allmänna villkoren, utom när sådana krävs för att iakttä en skyldighet enligt lagar och andra författningar eller när de retroaktiva ändringarna gagnar företagsanvändarna,
- b) säkerställa att deras allmänna villkor omfattar information om de villkor på vilka företagsanvändarna kan säga upp avtalsförhållandet med leverantören av onlinebaserade förmedlingstjänster, och
- c) i sina allmänna villkor inkludera en beskrivning av den tekniska eller kontraktssenliga tillgång, eller avsaknad av sådan, till information som tillhandahållits eller genererats av företagsanvändaren, som de har efter utgången av löptiden för avtalet mellan leverantören av onlinebaserade förmedlingstjänster och företagsanvändaren till.

Artikel 9

Tillgång till data

1. Leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster ska i sina allmänna villkor inkludera en beskrivning av den tekniska eller kontraktssenliga tillgång, eller avsaknad av sådan, som företagsanvändare har till alla personuppgifter eller andra data, eller båda delarna, som företagsanvändare eller konsumenter tillhandahåller för användning av de berörda onlinebaserade förmedlingstjänsterna eller som genereras genom tillhandahållandet av sådana tjänster.

2. Genom den beskrivning som avses i punkt 1 ska leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster på ett tillfredsställande sätt informera företagsanvändare om i synnerhet följande:

- a) Huruvida leverantören av onlinebaserade förmedlingstjänster har tillgång till personuppgifter och/eller andra data som företagsanvändare eller konsumenter tillhandahåller för användning av dessa tjänster eller som genereras genom tillhandahållandet av dessa tjänster och, om så är fallet, till vilka kategorier av sådana data och på vilka villkor.
- b) Huruvida en företagsanvändare har tillgång till personuppgifter och/eller andra data som tillhandahålls av den företagsanvändaren i samband med företagsanvändarens användning av de berörda onlinebaserade förmedlingstjänsterna eller som generas genom tillhandahållandet av dessa tjänster till den företagsanvändaren och konsumenterna av företagsanvändarens varor eller tjänster och, om så är fallet, till vilka kategorier av sådana data och på vilka villkor.

- c) Huruvida, utöver led b, en företagsanvändare har tillgång till personuppgifter och/eller andra data, även i aggregerad form, som tillhandahålls av eller genereras genom tillhandahållandet av de onlinebaserade förmedlingstjänsterna till alla företagsanvändare och deras konsumenter och, om så är fallet, till vilka kategorier av sådana data och på vilka villkor.
- d) Huruvida sådana data som avses i led a tillhandahålls tredje parter, tillsammans med, om tillhandahållandet av sådana data till tredje parter inte är nödvändigt för att de onlinebaserade förmedlingstjänsterna ska fungera korrekt, information som anger syftet med sådan datadelning, samt möjligheter för företagsanvändare att välja bort den datadelningen.
3. Denna artikel ska inte påverka tillämpningen av förordning (EU) 2016/679, direktiv (EU) 2016/680 och direktiv 2002/58/EG.

Artikel 10

Inskränkningar i fråga om möjlighet att erbjuda olika villkor på andra sätt

1. Om leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster, vid tillhandahållandet av sina tjänster, inskränker företagsanvändares möjlighet att erbjuda samma varor och tjänster till konsumenter med differentierad behandling vid andra försäljningssätt genom dessa tjänster, ska de inkludera skälen för denna inskränkning i sina allmänna villkor och göra dessa skäl lättillgängliga för allmänheten. Dessa skäl ska inbegripa de viktigaste ekonomiska, kommersiella eller rättsliga överväganden som ligger bakom dessa inskränkningar.
2. Den skyldighet som anges i punkt 1 ska inte påverka några förbud eller begränsningar med avseende på införandet av sådana inskränkningar som är resultatet av tillämpningen av annan unionslagstiftning eller medlemsstaters lagstiftning som är förenliga med unionslagstiftning och som leverantörerna av onlinebaserade förmedlingstjänster omfattas av.

Artikel 11

Internt system för hantering av klagomål

1. Leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster ska tillhandahålla ett internt system för hantering av klagomål från företagsanvändare.

Det interna systemet för hantering av klagomål ska vara lättillgängligt och kostnadsfritt för företagsanvändare och ska säkerställa hantering inom rimlig tid. Det ska bygga på principerna om transparens och likabehandling i likvärdiga situationer, och ska behandla klagomål på ett sätt som står i proportion till deras betydelse och komplexitet. Det ska göra det möjligt för företagsanvändare att lämna in klagomål direkt till den berörda leverantören i fråga om följande problem:

- a) Påstådd bristande uppfyllelse, från den leverantörens sida, av en skyldighet som fastställs i denna förordning, varvid denna bristande uppfyllelse påverkar den företagsanvändare som lämnar in klagomålet (nedan kallad *klaganden*).
- b) Tekniska problem som direkt rör tillhandahållandet av onlinebaserade förmedlingstjänster och som påverkar klaganden.
- c) Åtgärder som vidtas av, eller beteende av, den leverantören när åtgärderna eller beteendet direkt rör tillhandahållandet av de onlinebaserade förmedlingstjänsterna och påverkar klaganden.

2. Som en del av sina interna system för hantering av klagomål ska leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster

- a) ta vederbörlig hänsyn till inlämnade klagomål och den uppföljning av klagomålet som kan behövas för att på lämpligt sätt åtgärda det problem som tas upp,
- b) behandla klagomål snabbt och effektivt, med beaktande av betydelsen av och komplexiteten hos det aktuella problemet,

c) underrätta klaganden om resultatet av det interna förfarandet för hantering av klagomål, på ett individualiserat sätt och enkelt och begripligt formulerat.

3. Leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster ska i sina allmänna villkor tillhandahålla all relevant information om tillträdet till och funktionen hos sina interna system för hantering av klagomål.

4. Leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster ska sammanställa information om funktionen hos och effektiviteten i sitt interna system för hantering av klagomål och sörja för att denna information är lättillgänglig för allmänheten. De ska minst en gång per år verifiera informationen och de ska, i fall där betydande ändringar krävs, uppdatera informationen i fråga.

Denna information ska inbegripa det sammanlagda antalet inlämnade klagomål, huvudtyperna för klagomålen, den genomsnittliga tidsperiod som behövs för att behandla klagomålen och aggregerade uppgifter om resultatet av klagomålen.

5. Bestämmelserna i denna artikel ska inte gälla för leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster som är små företag i den mening som avses i bilagan till rekommendation 2003/361/EG.

Artikel 12

Medling

1. Leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster ska i sina allmänna villkor ange två eller flera medlare som de är villiga att använda för att försöka nå en överenskommelse med företagsanvändare om lösning, utanför domstol, av eventuella tvister som uppstår mellan leverantören och företagsanvändaren i samband med tillhandahållandet av de berörda onlinebaserade förmedlingstjänsterna, inbegripet klagomål där ingen lösning uppnåtts med hjälp av det interna system för hantering av klagomål som avses i artikel 11.

Leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster får ange medlare som tillhandahåller sina medlingstjänster från en plats utanför unionen endast om det säkerställs att de berörda företagsanvändarna inte i praktiken berövas möjligheten att dra nytta av rättsliga garantier som fastställs i unionslagstiftning eller lagstiftning i medlemsstater som en följd av att medlarna tillhandahåller dessa tjänster från en plats utanför unionen.

2. De medlare som avses i punkt 1 ska uppfylla följande krav:

a) De är opartiska och oberoende.

b) Deras medlingstjänster tillhandahålls till ett pris som är överkomligt för företagsanvändare som använder de berörda onlinebaserade förmedlingstjänsterna.

c) De kan tillhandahålla sina medlingstjänster på det språk som används i de allmänna villkoren, som reglerar avtalsförhållandet mellan leverantören av onlinebaserade förmedlingstjänster och den berörda företagsanvändaren.

d) De är lättillgängliga antingen fysiskt på företagsanvändarens etablerings- eller bosättningsort eller på annan plats med hjälp av kommunikationsteknik.

e) De kan tillhandahålla sina medlingstjänster utan onödigt dröjsmål.

f) De har en tillräcklig förståelse av allmänna affärsförbindelser mellan företag, så att de kan bidra effektivt till försöket att lösa tvisterna.

3. Utan att det påverkar medlingens frivilliga art ska leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster och företagsanvändare i god tro medverka i alla medlingsförsök som görs i enlighet med denna artikel.
4. Leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster ska stå för en rimlig andel av de totala kostnaderna för medling i varje enskilt fall. En rimlig andel av dessa totala kostnader ska bestämmas, på grundval av ett förslag från medlaren, med beaktande av alla relevanta aspekter i det aktuella fallet, i synnerhet de grunder som var och en av parterna i tvisten har åberopat, parternas uppträdande samt storleken av och den finansiella styrkan hos parterna i förhållande till varandra.
5. Ett försök att nå en överenskommelse genom medling för tvistlösning i enlighet med denna artikel får inte påverka rättigheterna för leverantörerna av onlinebaserade förmedlingstjänster och för de berörda företagsanvändarna att inleda rättsliga förfaranden närsomhelst före, under eller efter medlingsprocessen.
6. Om en företagsanvändare så begär ska leverantören av onlinebaserade förmedlingstjänster, före eller under medlingsförfarandet, för företagsanvändaren tillgängliggöra information om funktionen hos och effektiviteten i medling som rör dess verksamhet.
7. Den skyldighet som fastställs i punkt 1 ska inte gälla för leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster som är små företag i den mening som avses i bilagan till rekommendation 2003/361/EG.

Artikel 13

Specialiserade medlare

Kommissionen ska i nära samarbete med medlemsstaterna uppmuntra leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster samt organisationer och sammanslutningar som företräder dem att individuellt eller gemensamt inrätta en eller flera organisationer som tillhandahåller medlingstjänster och som uppfyller de krav som specificeras i artikel 12.2, för det särskilda ändamålet att underlätta lösning, utanför domstol, av tvister med företagsanvändare som uppstår i samband med tillhandahållandet av dessa tjänster, med särskilt beaktande av den gränsöverskridande karaktären hos onlinebaserade förmedlingstjänster.

Artikel 14

Rättsliga förfaranden som inleds av representativa organisationer eller sammanslutningar och av offentliga organ

1. Organisationer och sammanslutningar som har ett legitimt intresse av att företräda företagsanvändare eller av att företräda företagsanvändare av webbplatser, samt offentliga organ som inrättats i medlemsstater, ska ha rätt att vidta rättsliga åtgärder vid behöriga nationella domstolar i unionen, i enlighet med lagen i den medlemsstat där talan väcks, för att stoppa eller förbjuda eventuell bristande överensstämmelse med de relevanta kraven i denna förordning som leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster eller leverantörer av sökmotorer gör sig skyldiga till.
2. Kommissionen ska uppmuntra medlemsstaterna att utbyta bästa praxis och information med andra medlemsstater på grundval av register över olagliga handlingar som har blivit föremål för förelägganden vid nationella domstolar, när sådana register har upprättats av relevanta offentliga organ eller myndigheter.
3. Organisationer eller sammanslutningar ska ha den rätt som avses i punkt 1 endast om de uppfyller samtliga följande krav:
 - a) De har inrättats på vederbörligt sätt i enlighet med lagen i en medlemsstat.
 - b) De eftersträvar mål som är av kollektivt intresse för den grupp av företagsanvändare eller företagsanvändare av webbplatser som de företräder varaktigt.

c) De är av icke vinstdrivande art.

d) Deras beslutsprocesser påverkas inte på otillbörligt sätt av tredjepartsfinansiärer, i synnerhet inte av leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster eller sökmotorer.

I detta syfte ska organisationer eller sammanslutningar fullständigt och offentligt uppge information om medlemskap och finansieringskällor.

4. I medlemsstater där offentliga organ har inrättats ska dessa offentliga organ ha den rätt som avses i punkt 1, om de har fått i uppdrag att försvara de kollektiva intressena hos företagsanvändare eller företagsanvändare av webbplatser eller att säkerställa överensstämmelse med de krav som fastställs i denna förordning, i enlighet med den nationella lagstiftningen i den berörda medlemsstaten.

5. Medlemsstaterna får utse

a) organisationer eller sammanslutningar som är etablerade i respektive medlemsstat och som åtminstone uppfyller kraven i punkt 3, på begäran av dessa organisationer eller sammanslutningar,

b) offentliga organ som har inrättats i respektive medlemsstat och som uppfyller kraven i punkt 4,

vilka har beviljats den rätt som avses i punkt 1. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om namn och uppdrag för sådana utsedda organisationer, sammanslutningar eller offentliga organ.

6. Kommissionen ska upprätta en förteckning över de organisationer, sammanslutningar och offentliga organ som utsetts enligt punkt 5. Den förteckningen ska ange dessa organisationers, sammanslutningars och offentliga organs uppdrag. Förteckningen ska offentliggöras i *Europeiska unionens officiella tidning*. Ändringar av förteckningen ska offentliggöras utan dröjsmål, och i alla händelser, ska en uppdaterad förteckning upprättas och offentliggöras var sjätte månad.

7. Domstolarna ska acceptera den förteckning som avses i punkt 6 som ett bevis för rättskapaciteten för en organisation, sammanslutning eller ett offentligt organ, utan att det inskränker domstolens behörighet att pröva huruvida kändens uppdrag motiverar att den väcker talan i det enskilda fallet.

8. Om en medlemsstat eller kommissionen uttrycker betänkligheter om huruvida en organisation eller en sammanslutning uppfyller de kriterier som fastställs i punkt 3 eller om huruvida ett offentligt organ uppfyller de kriterier som fastställs i punkt 4, ska den medlemsstat som utsett organisationen, sammanslutningen eller det offentliga organet i enlighet med punkt 5 utreda saken och vid behov återkalla utnämningen om ett eller flera av kriterierna inte är uppfyllda.

9. Den rätt som avses i punkt 1 ska inte påverka företagsanvändares och företagsanvändare av webbplatser rätt att inleda åtgärder vid behöriga nationella domstolar, i enlighet med lagen i den medlemsstat där talan väcks, vilka grundar sig på enskilda rättigheter och syftar till att motverka eventuell bristande överensstämmelse med de relevanta kraven i denna förordning som leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster eller leverantörer av sökmotorer gör sig skyldiga till.

*Artikel 15***Efterlevnad**

1. Varje medlemsstat ska säkerställa att denna förordning efterlevs på ett adekvat och ändamålsenligt sätt.
2. Medlemsstaterna ska fastställa regler om tillämpliga åtgärder vid överträdelse av denna förordning och säkerställa att de genomförs. Åtgärderna ska vara effektiva, proportionella och avskräckande.

*Artikel 16***Övervakning**

Kommissionen ska i nära samarbete med medlemsstaterna noggrant övervaka denna förordnings inverkan på förhållandena mellan onlinebaserade förmedlingstjänster och deras företagsanvändare och mellan sökmotorer och företagsanvändare av webbplatser. I detta syfte ska kommissionen samla in relevanta data för att övervaka förändringar i dessa förhållanden, bland annat genom att genomföra relevanta studier. Medlemsstaterna ska bistå kommissionen genom att på begäran tillhandahålla alla relevanta data som samlats in, också om specifika fall. Kommissionen får vid tillämpningen av denna artikel och artikel 18 försöka samla in data från leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster.

*Artikel 17***Uppförandekoder**

1. Kommissionen ska uppmuntra leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster samt organisationer och sammanslutningar som företräder dem, jämte företagsanvändare, inbegripet små och medelstora företag och de organisationer som företräder dem, att utarbeta uppförandekoder som är avsedda att bidra till en korrekt tillämpning av denna förordning, med beaktande av särdragen hos de olika sektorer där onlinebaserade förmedlingstjänster tillhandahålls, samt de specifika egenskaperna hos små och medelstora företag.
2. Kommissionen ska uppmuntra leverantörer av sökmotorer samt organisationer och sammanslutningar som företräder dem att utarbeta uppförandekoder som specifikt är avsedda att bidra till en korrekt tillämpning av artikel 5.
3. Kommissionen ska uppmuntra leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster att anta och genomföra sektors-specifika uppförandekoder, om sådana sektorsspecifika uppförandekoder föreligger och används i stor utsträckning.

*Artikel 18***Översyn**

1. Senast den 13 januari 2022, och därefter vart tredje år, ska kommissionen utvärdera denna förordning och rapportera till Europaparlamentet, rådet och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén.
2. Den första utvärderingen av denna förordning ska genomföras i synnerhet i syfte att
 - a) bedöma efterlevnaden, och effekterna på den onlinebaserade plattformsekonomin, av de skyldigheter som fastställs i artiklarna 3–10,
 - b) bedöma verkan av och effektiviteten hos fastställda uppförandekoder när det gäller att bidra till rättvisa villkor och transparens,
 - c) ytterligare undersöka de problem som beror på företagsanvändarnas beroende av onlinebaserade förmedlingstjänster och problem som uppstår på grund av att leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster använder orättvisa affärsmetoder, och närmare fastställa i vilken utsträckning dessa metoder fortfarande är utspridda,
 - d) undersöka huruvida varor och tjänster som erbjuds av en företagsanvändare och varor och tjänster som erbjuds eller kontrolleras av en leverantör av onlinebaserade förmedlingstjänster konkurrerar på sunda villkor och huruvida leverantörer av onlinebaserade förmedlingstjänster missbrukar data som de erhållit i detta avseende,

- e) bedöma effekten av denna förordning på eventuell obalans i förhållandet mellan leverantörer av operativsystem och deras företagsanvändare,
- f) bedöma huruvida förordningens tillämpningsområde, särskilt vad gäller definitionen av *företagsanvändare*, är ändamålsenligt utformat så att det inte uppmuntrar till falskt egenföretagande.

De första och följande utvärderingarna ska fastställa huruvida ytterligare regler, också om efterlevnad, kan krävas för att säkerställa ett rättvist, förutsebart, hållbart och förtroendeskapande företagsklimat online på den inre marknaden. Till följd av utvärderingarna ska kommissionen vidta ändamålsenliga åtgärder, som kan inbegripa lagstiftningsförslag.

3. Medlemsstaterna ska tillhandahålla all relevant information som de har och som kommissionen kan komma att behöva för att utarbeta den rapport som avses i punkt 1.

4. Kommissionen ska när den utvärderar denna förordning bland annat beakta de yttranden och rapporter som lagts fram av expertgruppen för observatoriet för den onlinebaserade plattformsekonomin. Den ska också i tillämpliga fall ta hänsyn till innehållet i och funktionen hos eventuella uppförandekoder som avses i artikel 17.

Artikel 19

Ikraftträdande och tillämpning

- 1. Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.
- 2. Den ska tillämpas från och med den 12 juli 2020.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 20 juni 2019

På Europaparlamentets vägnar

A. TAJANI

Ordförande

På rådets vägnar

G. CIAMBA

Ordförande

DIREKTIV

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV (EU) 2019/1151

av den 20 juni 2019

om ändring av direktiv (EU) 2017/1132 vad gäller användningen av digitala verktyg och förfaranden inom bolagsrätt

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 50.1 och 50.2 b, c, f och g,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽¹⁾,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽²⁾, och

av följande skäl:

- (1) I Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2017/1132 ⁽³⁾ fastställs bland annat regler för offentlighet och sammankoppling av centrala register, handelsregister och företagsregister i medlemsstaterna.
- (2) Användningen av digitala verktyg och processer för att lättare, snabbare och mera tids- och kostnadseffektivt inleda ekonomisk verksamhet genom att starta ett företag eller öppna en filial till detta företag i en annan medlemsstat, och för att tillhandahålla utförlig och tillgänglig information om företag, är en av förutsättningarna för en effektivt fungerande, moderniserad, administrativt förenklad och konkurrenskraftig inre marknad och för att säkerställa företagets konkurrenskraft och förtroendet för företagen.
- (3) Säkerställandet av att det finns en rättslig och administrativ miljö som är anpassad till de nya samhälleliga och ekonomiska utmaningar som uppstår i en globaliserad och digitaliserad värld är avgörande för att dels ge nödvändigt skydd mot missbruk och bedrägeri, dels uppnå mål såsom att främja ekonomisk tillväxt, skapa arbetstillfällen och locka till sig investeringar i unionen, vilka alla skulle öka de ekonomiska och sociala fördelarna för samhället som helhet.
- (4) Det råder för närvarande stora skillnader mellan medlemsstater när det gäller tillgången till onlineverktyg som möjliggör företagens och företags kommunikation med myndigheter i bolagsrättsliga frågor. E-förvaltningstjänster skiljer sig åt mellan medlemsstater. Vissa medlemsstater tillhandahåller omfattande och användarvänliga tjänster helt och hållet online, medan andra inte kan tillhandahålla onlinelösningar i vissa viktiga skeden av ett företags livscykel. Vissa medlemsstater tillåter exempelvis endast att bildande av bolag och ingivande av handlingar och information till registret sker genom personlig inställelse, medan det i andra medlemsstater är tillåtet att göra det antingen genom personlig inställelse eller online, och i vissa medlemsstater kan det endast ske online.

⁽¹⁾ EUT C 62, 15.2.2019, s. 24.

⁽²⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 18 april 2019 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 13 juni 2019.

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2017/1132 av den 14 juni 2017 om vissa aspekter av bolagsrätt (EUT L 169, 30.6.2017, s. 46).

- (5) När det gäller tillgången till företagsinformation föreskriver unionsrätten en minimiuppsättning data som under alla omständigheter ska tillhandahållas kostnadsfritt. Denna information har dock begränsad omfattning. Tillgången till sådan information varierar, då vissa medlemsstater tillhandahåller mer kostnadsfri information än andra, vilket skapar en obalans inom unionen.
- (6) I sitt meddelande *En strategi för en inre digital marknad i Europa* och i sitt meddelande *EU:s handlingsplan för e-förvaltning 2016–2020: snabbare digital omvandling av förvaltningar* betonade kommissionen den roll som den offentliga förvaltningen har när det gäller att underlätta för företag att starta verksamhet, bedriva nätverksamhet och expandera över gränserna. I EU:s handlingsplan för e-förvaltning erkändes uttryckligen vikten av att förbättra möjligheterna att använda digitala verktyg när företagen fullgör bolagsrättsliga krav. I *Tallinndeclarationen om e-förvaltning* av den 6 oktober 2017 uttryckte medlemsstaterna vidare ett mycket starkt önskemål om ökade ansträngningar för att tillhandahålla effektiva, användarinriktade elektroniska förfaranden inom unionen.
- (7) I juni 2017 blev sammankopplingen av medlemsstaternas centrala register, handelsregister och företagsregister driftklar, något som verkligen underlättar gränsöverskridande tillträde till företagsinformation i unionen och möjliggör för register i medlemsstaterna att kommunicera med varandra elektroniskt i samband med vissa gränsöverskridande transaktioner som påverkar företagen.
- (8) För att underlätta bildandet av bolag och registreringen av filialer och för att minska kostnader, tidsåtgång och administrativa bördor i samband med dessa processer, i synnerhet för mikroföretag och små och medelstora företag enligt definitionen i kommissionens rekommendation 2003/361/EG ⁽⁴⁾, bör det införas förfaranden som innebär att bildandet av bolag och registreringen av filialer helt och hållet kan ske online. Detta direktiv bör inte tvinga företag att använda sådana förfaranden. Medlemsstater bör emellertid kunna besluta att göra vissa eller alla onlineförfaranden obligatoriska. De aktuella kostnader och bördor som förfarandena för bildande och registrering är förenade med är inte enbart en följd av de administrativa avgifter som tas ut i samband med bildandet av ett bolag eller registreringen av en filial, utan de uppstår även till följd av andra krav som förlänger hela processen, i synnerhet när det krävs att den sökande inställer sig personligen. Information om dessa förfaranden bör dessutom finnas tillgänglig online och vara kostnadsfri.
- (9) I Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1724 ⁽⁵⁾, genom vilken det inrättas en gemensam digital ingång, föreskrivs allmänna regler för tillhandahållande av information online, förfaranden samt hjälp- och problemlösningstjänster som är relevanta för den inre marknadens funktion. I detta direktiv fastställs särskilda regler som den förordningen inte innehåller när det gäller bildande av bolag med begränsat ansvar online, registrering av filialer online samt bolags och filialers ingivande av handlingar och information online (nedan kallade *online-förfaranden*). Medlemsstaterna bör särskilt tillhandahålla specifik information om onlineförfaranden som fastställs i detta direktiv och modeller av stiftelseurkunder (nedan kallade *mallar*) på de webbplatser som är tillgängliga via den gemensamma digitala ingången.
- (10) Om bildande av bolag och registrering av filialer samt ingivande av handlingar och information kan ske helt och hållet online blir det möjligt för företagen att använda digitala verktyg i sina kontakter med medlemsstaternas behöriga myndigheter. För att öka förtroendet bör medlemsstaterna säkerställa att säker elektronisk identifiering och användning av betrodda tjänster finns att tillgå för både nationella och gränsöverskridande användare i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 910/2014 ⁽⁶⁾. För att möjliggöra gränsöverskridande elektronisk identifiering bör medlemsstaterna också införa elektroniska identifieringssystem som tillhandahåller godkända medel för elektronisk identifiering. Sådana nationella system skulle sedan användas som grundval för erkännande av medel för elektronisk identifiering som utfärdas i en annan medlemsstat. För att säkerställa en hög nivå av förtroende i gränsöverskridande situationer, bör endast medel för elektronisk identifiering som uppfyller kraven i artikel 6 i förordning (EU) nr 910/2014 erkännas. Detta direktiv bör under alla omständigheter endast innebära en skyldighet för medlemsstaterna att möjliggöra bildande av bolag, registrering av filialer och ingivande av handlingar och information online för sökande som är unionsmedborgare genom erkännande av de medel för elektronisk identifiering som de använder. Medlemsstaterna bör besluta om det sätt på vilket de informerar allmänheten om de identifieringsmetoder som de erkänner, inklusive dem som omfattas av förordning (EU) nr 910/2014.

⁽⁴⁾ Kommissionens rekommendation 2003/361/EG av den 6 maj 2003 om definitionen av mikroföretag samt små och medelstora företag (EUT L 124, 20.5.2003, s. 36).

⁽⁵⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1724 av den 2 oktober 2018 om inrättande av en gemensam digital ingång för tillhandahållande av information, förfaranden samt hjälp- och problemlösningstjänster och om ändring av förordning (EU) nr 1024/2012 (EUT L 295, 21.11.2018, s. 1).

⁽⁶⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 910/2014 av den 23 juli 2014 om elektronisk identifiering och betrodda tjänster för elektroniska transaktioner på den inre marknaden och om upphävande av direktiv 1999/93/EG (EUT L 257, 28.8.2014, s. 73).

- (11) Medlemsstaterna bör förbli fria att besluta vilken eller vilka personer som enligt nationell rätt ska anses som sökande med avseende på onlineförfaranden, under förutsättning att detta inte innebär en begränsning i förhållande till detta direktivs tillämpningsområde och mål.
- (12) För att underlätta onlineförfaranden för företag, bör medlemsstaternas register säkerställa att de regler om avgifter som gäller för de onlineförfaranden som fastställs i detta direktiv är transparenta och tillämpas på ett icke-diskriminerande sätt. Kravet på transparens beträffande regler om avgifter bör emellertid inte inskränka avtalsfriheten, i förekommande fall, mellan sökande och personer som assisterar dessa i någon del av förfarandet, inklusive friheten att förhandla om ett lämpligt pris för sådana tjänster.
- (13) De avgifter som register tar ut för onlineförfaranden bör beräknas på grundval av kostnaderna för tjänsterna i fråga. Sådana avgifter kan även täcka bland annat kostnaderna för mindre tjänster som utförs avgiftsfritt. Vid beräkningen av beloppen bör medlemsstaterna ha rätt att ta hänsyn till alla kostnader som genomförandet av onlineförfarandena är förenat med, inklusive den andel fasta kostnader som kan hänföras till detta. Vidare bör medlemsstaterna kunna införa avgifter i form av schablonbelopp och fastställa beloppet för sådana avgifter för en obegränsad period, förutsatt att de regelbundet kontrollerar att sådana avgifter fortsatt inte överstiger genomsnittskostnaden för tjänsterna i fråga. Eventuella avgifter för onlineförfaranden som tas ut av registret i medlemsstaterna bör inte överstiga vad som krävs för att täcka kostnaderna för att tillhandahålla sådana tjänster. Om slutförandet av förfarandet kräver betalning, bör det vara möjligt att göra betalningen genom allmänt tillgängliga gränsöverskridande betaltjänster, såsom kreditkort och banköverföringar.
- (14) Medlemsstaterna bör bistå de personer som avser att bilda ett bolag eller registrera en filial genom att tillhandahålla viss information genom den gemensamma digitala ingången och, när det är tillämpligt, på e-juridikportalen, på ett koncist och användarvänligt sätt, om de förfaranden och krav som gäller bildande av bolag med begränsat ansvar, registrering av filialer, och ingivande av handlingar och information, regler som gäller diskvalificering av styrelseledamöter och en beskrivning av befogenheterna och skyldigheterna för företags förvaltnings-, lednings- och tillsynsorgan.
- (15) Det bör vara möjligt att bilda bolag helt online. Medlemsstaterna bör dock kunna begränsa bildande online till att omfatta enbart vissa typer av bolag med begränsat ansvar, såsom specificeras i detta direktiv, på grund av komplexiteten vid bildandet av andra typer av företag i nationell rätt. Medlemsstaterna bör under alla omständigheter fastställa utförliga regler för bildande online. Det bör vara möjligt att bilda bolag online genom att lämna in handlingar eller information i elektronisk form, utan att det påverkar medlemsstaternas materiella och förfarandemässiga krav, inklusive dem som gäller de rättsliga förfarandena för att upprätta stiftelseurkunder samt i fråga om äkthet, riktighet, tillförlitlighet, trovärdighet och lämplig rättslig form för handlingar eller information som ges in. Dessa materiella och förfarandemässiga krav bör dock inte omöjliggöra onlineförfaranden, särskilt bildande av ett bolag online och registrering av en filial online. När det inte är tekniskt möjligt att erhålla elektroniska kopior av handlingar som tillfredsställer medlemsstaternas krav, kan handlingar i pappersformat i undantagsfall krävas.
- (16) Där alla formaliteter som krävs för bildande av ett bolag online har följts, inklusive kravet på att alla handlingar och all information har tillhandahållits korrekt av företaget, bör bildande online vid myndigheter eller hos personer eller organ som bemyndigats enligt nationell rätt att hantera någon aspekt av onlineförfarandena ske snabbt. I de fall där det råder tvivel om huruvida nödvändiga formaliteter har uppfyllts, inklusive i fråga om den sökandes identitet, företagsnamnets laglighet, diskvalificeringen av en styrelseledamot eller huruvida övrig information eller övriga handlingar är förenliga med de rättsliga krav som gäller, eller i fall av misstanke om bedrägeri eller missbruk, kan dock bildandet online ta längre tid och tidsfristen för myndigheterna bör då inte inledas förrän sådana formaliteter har uppfyllts. Där det inte är möjligt att slutföra förfarandet inom tidsfristen bör medlemsstaterna i alla händelser säkerställa att den sökande informeras om skälen till eventuella dröjsmål.
- (17) För att säkerställa att bildandet av ett bolag online eller registreringen av en filial online sker inom rimliga tidsramar bör medlemsstaterna inte ställa som villkor för bildandet eller registreringen att eventuella licenser eller tillstånd måste ha erhållits innan bildandet eller registreringen kan slutföras, såvida inte nationell rätt föreskriver detta för att säkerställa tillfredsställande tillsyn över vissa verksamheter. Efter bildandet eller registreringen bör nationell rätt gälla med avseende på situationer i vilka bolag eller filialer inte får utföra en viss verksamhet utan att först erhålla en licens eller ett tillstånd.

- (18) För att underlätta för företag, och i synnerhet för mikroföretag samt små och medelstora företag, att starta sin verksamhet bör det vara möjligt att bilda ett privat aktiebolag med hjälp av mallar som bör finnas tillgängliga online. Medlemsstaterna bör se till att sådana mallar kan användas för bildande online, och bör vara fria att fastställa vad deras rättsliga värde är. Sådana mallar skulle kunna innehålla i förväg fastställda alternativ i enlighet med nationell rätt. De sökande bör ha möjlighet att välja mellan att använda mallar eller att bilda ett bolag med en specialanpassad stiftelseurkund, och medlemsstaterna bör ha möjlighet att tillhandahålla mallar även för andra bolagsformer.
- (19) För att respektera medlemsstaternas nationella rättsliga traditioner på bolagsrättens område är det viktigt att tillåta flexibilitet vad gäller det sätt på vilket de tillhandahåller ett system för bildande av bolag, registrering av filialer och ingivande av handlingar och information som sker helt och hållet online, även när det gäller notariers eller juristers roll i någon del av sådana onlineförfaranden. Frågor rörande onlineförfaranden som inte regleras i detta direktiv bör fortsätta att regleras genom nationell rätt.
- (20) I syfte att bekämpa bedrägeri och företagskapning och för att säkerställa tillförlitlighet och trovärdighet vad gäller de handlingar och den information som finns i de nationella registren, bör bestämmelser rörande onlineförfaranden som föreskrivs i detta direktiv även omfatta kontroller av identitet och rättskapacitet avseende personer som önskar bilda ett bolag eller registrera en filial eller ge in handlingar och information. Dessa kontroller kan utgöra en del av den laglighetskontroll som krävs av vissa medlemsstater. De medel och metoder som ska användas för att utföra dessa kontroller bör medlemsstaterna själva utarbeta och anta. Medlemsstaterna bör i detta avseende ha möjlighet att begära att notaries eller jurister deltar i någon del av onlineförfarandena. Detta deltagande bör dock inte förhindra att hela förfarandet genomförs uteslutande online.
- (21) Där det är berättigat utifrån skäl som rör allmänintresset, för att förhindra missbruk eller ändring av identitet, eller för att säkerställa efterlevnad av reglerna om rättskapacitet och sökandes rätt att företräda ett företag, bör medlemsstaterna kunna vidta åtgärder i enlighet med nationell rätt som skulle kunna kräva att den sökande inställer sig personligen vid någon myndighet eller hos någon person eller något organ som bemyndigats enligt nationell rätt att hantera någon aspekt av onlineförfaranden i den medlemsstat där företaget ska bildas eller en filial registreras. Sådan personlig inställelse bör dock inte krävas systematiskt utan endast från fall till fall, där det finns skäl att misstänka identitetsförfälskning, eller bristande efterlevnad av reglerna om rättskapacitet och sökandes rätt att företräda ett företag. Sådan misstanke bör baseras på information som finns tillgänglig för myndigheter eller personer eller organ som bemyndigats enligt nationell rätt att genomföra den typen av kontroller. Om personlig inställelse krävs bör medlemsstaterna säkerställa att alla andra steg i förfarandet kan slutföras online. Begreppet rättskapacitet bör förstås så att det inkluderar rättslig handlingsförmåga.
- (22) Medlemsstaterna bör även kunna ge sina behöriga myndigheter, personer eller organ möjlighet att kontrollera, genom kompletterande elektroniska kontroller av identitet, rättskapacitet och lagenlighet, huruvida alla villkor som krävs för bildandet av företag är uppfyllda. Sådana kontroller kan bland annat inkludera videokonferenser eller andra onlinemetoder som ger en audiovisuell förbindelse i realtid.
- (23) För att säkerställa att alla de personer som interagerar med bolag skyddas bör medlemsstaterna ha möjlighet att förebygga bedrägligt eller annat otillbörligt beteende genom att vägra att en person utnämns till styrelseledamot i ett bolag, inte endast med beaktande av denna persons tidigare beteende på deras eget territorium utan även, om detta föreskrivs enligt nationell rätt, information som tillhandahålls av andra medlemsstater. Medlemsstaterna bör därför kunna begära information från andra medlemsstater. Svaret kan bestå antingen av information om en diskvalificering som är i kraft eller av annan information som är relevant för diskvalificering i den medlemsstat som tog emot ansökan. Sådana begäranden om information bör möjliggöras genom systemet för sammankoppling av register. I detta avseende bör medlemsstaterna kunna välja hur de bäst samlar in denna information, till exempel genom att samla in den relevanta informationen från register eller andra platser där den lagras i enlighet med deras nationella rätt eller genom att skapa särskilda register eller särskilda delar av företagsregister. Där ytterligare information, såsom perioden och skälen för diskvalificering, behövs bör medlemsstaterna kunna tillhandahålla denna genom alla tillgängliga system för informationsutbyte, i enlighet med nationell lagstiftning. Detta direktiv bör emellertid inte skapa någon skyldighet att begära sådan information i varje enskilt fall. Möjligheten att beakta information om diskvalificering i en annan medlemsstat bör vidare inte innebära en skyldighet för medlemsstaterna att erkänna diskvalificeringar som är gällande i andra medlemsstater.

- (24) För att säkerställa att alla personer som interagerar med bolag eller filialer skyddas och att bedrägligt eller annat otillbörligt beteende förhindras, är det viktigt att behöriga myndigheter i medlemsstaterna kan verifiera huruvida den person som utses till styrelseledamot inte är föremål för ett förbud mot att agera som styrelseledamot. I detta syfte bör behöriga myndigheter även veta huruvida personen i fråga registrerats i något av de register som är relevanta för diskvalificeringen av styrelseledamöter i andra medlemsstater genom systemet för sammankoppling av företagsregister. Registren, myndigheterna eller personerna eller organen som bemyndigats enligt nationell rätt att hantera någon aspekt av onlineförfaranden bör inte lagra sådana personuppgifter längre än vad som behövs för att bedöma behörigheten för den person som ska utses till styrelseledamot. Sådana enheter kan emellertid behöva lagra sådan information under en längre tidsperiod med anledning av en eventuell prövning av ett negativt beslut. I alla händelser bör lagringsperioden inte överstiga den period som fastställts i nationella regler om lagring av personuppgifter som gäller bildandet av ett bolag eller registreringen av en filial eller ingivande av handlingar eller information i samband med detta.
- (25) De skyldigheter som följer av detta direktiv med avseende på bildande av bolag och registrering av filialer bör inte påverka några andra formaliteter som inte har någon koppling till bolagsrätten och som ett företag måste uppfylla för att inleda verksamhet i enlighet med unionsrätten eller nationell rätt.
- (26) I likhet med bildande av bolag online och registrering av filialer online bör det, i syfte att minska kostnader och administrativ börda för företagen, vara möjligt att under hela bolagets livscykel ge in handlingar och information till de nationella registren uteslutande online. Samtidigt bör medlemsstaterna kunna tillåta ingivande av handlingar och information på annat sätt, inklusive i pappersform. Företagsinformation bör lämnas ut när informationen väl har gjorts offentligt tillgänglig i de nationella registren, eftersom dessa nu är sammankopplade och utgör en omfattande referenspunkt för användare. För att undvika störningar i de befintliga systemen för offentliggörande bör medlemsstaterna ha möjlighet att helt eller delvis publicera företagsinformation i en nationell officiell tidning, samtidigt som de säkerställer att informationen skickas elektroniskt via registret till den officiella tidningen. Detta direktiv bör inte påverka nationella regler som gäller registrets rättsliga värde och rollen för den nationella officiella tidningen.
- (27) För att göra det lättare att söka i den information som lagras av nationella register och att utbyta den med andra system bör medlemsstaterna säkerställa att, efter det att den relevanta införlivandeperioden har löpt ut, alla handlingar och all information som tillhandahålls någon myndighet eller person eller organ som bemyndigats enligt nationell rätt att hantera någon aspekt av onlineförfarandena, som ett led i de onlineförfaranden som föreskrivs i detta direktiv, lagras av registren i maskinläsbart och sökbart format eller som strukturerade data. Detta innebär att filformatet bör vara strukturerat på sådant sätt att programvara lätt kan identifiera, känna igen och hämta specifika uppgifter och deras interna struktur. Kravet på att säkerställa att formatet för handlingar och information är sökbart bör inte omfatta skannade underskrifter eller andra uppgifter som inte är lämpade för maskinläsning. Eftersom detta kan kräva ändringar av medlemsstaternas befintliga informationssystem bör perioden för införlivande av det kravet vara längre.
- (28) För att minska bolagens kostnader och administrativa bördor samt förfarandenas längd bör medlemsstaterna tillämpa engångsprincipen inom bolagsrätten, som är etablerad inom unionen, såsom bland annat visas av förordning (EU) 2018/1724, Europeiska kommissionens handlingsplan för e-förvaltning eller *Tallinnförklaringen om e-förvaltning*. Tillämpningen av engångsprincipen medför att företag inte uppmannas lämna in samma information till myndigheter mer än en gång. Företag bör till exempel inte tvingas att lämna in samma information både till nationella register och till den officiella tidningen. Istället bör registret lämna den information som lämnats in direkt till den nationella officiella tidningen. När ett bolag har bildats i en medlemsstat och vill registrera en filial i en annan medlemsstat bör bolaget ha möjlighet att använda de handlingar eller den information som redan tidigare lämnats in till ett register. När ett bolag har bildats i en medlemsstat men har en filial i en annan medlemsstat bör det vidare ha möjlighet att lämna anmälan av vissa ändringar av företagsinformationen enbart till det register där bolaget är registrerat, utan att behöva lämna in samma information till det register där filialen är registrerad. Information som exempelvis ändrat företagsnamn eller ändring av bolagets registrerade säte bör utbytas elektroniskt mellan det register där bolaget är registrerat och det register där filialen är registrerad med användning av systemet för sammankoppling av register.

- (29) För att säkerställa att det finns tillgång till konsekvent och aktuell information om företag i unionen och ytterligare öka öppenheten bör det vara möjligt att använda sammankopplingen av registren för att utbyta information om alla typer av företag som är registrerade i medlemsstaternas register i enlighet med nationell rätt. Medlemsstaterna bör kunna välja att även göra elektroniska kopior av handlingar och information från dessa andra typer av företag tillgängliga genom nämnda system för sammankoppling av register.
- (30) Av öppenhetsskäl och för att skydda arbetstagares, borgenärs och minoritetsaktieägares intressen samt för att främja förtroendet för affärstransaktioner, inbegripet sådana av gränsöverskridande slag på den inre marknaden, är det viktigt att investerare, intressenter, affärspartner och myndigheter lätt kan få tillgång till företagsinformation. För att förbättra tillgången till sådan information är det viktigt att mer information blir tillgänglig kostnadsfritt i alla medlemsstater. Sådan information bör omfatta bolagets ställning och information om dess filialer i andra medlemsstater, samt information rörande de personer som, antingen som ett organ eller som medlemmar av ett sådant organ, har rätt att företräda bolaget. Priset för att erhålla en fullständig eller partiell kopia av sådana handlingar och sådan information som lämnas av ett bolag i pappersform eller elektroniskt bör inte överstiga den administrativa kostnaden för detta, inbegripet kostnaderna för utveckling och underhåll av register, under förutsättning att priset inte är oproportionerligt med avseende på den information som söks.
- (31) Medlemsstaterna har för närvarande möjlighet att inrätta valfria ingångar till systemet för sammankoppling av register. Kommissionen kan emellertid inte koppla andra intressenter till systemet för sammankoppling av register. För att andra intressenter ska kunna dra nytta av registersammankopplingen och säkerställa att deras system innehåller korrekt, aktuell och tillförlitlig information om företag, bör kommissionen ges möjlighet att inrätta ytterligare ingångar. Sådana ingångar bör referera till system som tagits fram och drivs av kommissionen eller andra unionsinstitutioner, unionsorgan eller unionsbyråer för att de ska kunna utöva sina administrativa funktioner eller för att följa bestämmelser i unionsrätten.
- (32) För att underlätta för bolag som är etablerade på den inre marknaden att expandera sin affärsverksamhet över gränserna bör de ha möjlighet att öppna och registrera en filial i en annan medlemsstat online. Därför bör medlemsstaterna möjliggöra onlineregistrering av filialer och ingivande online av handlingar och information på ett liknande sätt som för bolag, och därigenom bidra till att minska kostnaderna, de administrativa bördorna och tidsåtgången för formaliteter i samband med gränsöverskridande expansion.
- (33) När de registrerar en filial till ett bolag som är registrerat i en annan medlemsstat bör medlemsstater också ha möjlighet att verifiera viss information om bolaget genom systemet för sammankoppling av register. När en filial stängs i en medlemsstat bör registret i den medlemsstaten sålunda också informera den medlemsstat där bolaget är registrerat om en sådan stängning genom systemet för sammankoppling av register, och båda registren bör registrera denna information.
- (34) För att säkerställa enhetlighet mellan unionsrätten och nationell rätt är det nödvändigt att stryka bestämmelsen om kontaktkommittén som har upphört att existera, samt att uppdatera de bolagsformer som anges i bilagorna I och II till direktiv (EU) 2017/1132.
- (35) I syfte att skapa utrymme för framtida ändringar i medlemsstaternas lagar eller unionslagstiftningen med avseende på bolagsformer bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt delegeras till kommissionen med avseende på att uppdatera förteckningen över bolagsformer i bilagorna I, II och IIA till direktiv (EU) 2017/1132. Det är särskilt viktigt att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå, och att dessa samråd genomförs i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning⁽⁷⁾. För att säkerställa lika stor delaktighet i förberedelsen av delegerade akter erhåller Europaparlamentet och rådet alla handlingar samtidigt som medlemsstaternas experter, och deras experter ges systematiskt tillträde till möten i kommissionens expertgrupper som arbetar med förberedelse av delegerade akter.
- (36) Bestämmelserna i detta direktiv, inbegripet skyldigheten att registrera företag, påverkar inte nationell rätt som rör medlemsstaternas skatteåtgärder eller deras territoriella eller administrativa enheter.

⁽⁷⁾ EUT L 123, 12.5.2016, s. 1.

- (37) Medlemsstaternas befogenhet att vägra ansökningar om bildande av bolag och registrering av filialer i fall av bedrägeri eller missbruk, samt medlemsstaternas utrednings- och brottsbekämpningsåtgärder, inklusive från polisens eller andra behöriga myndigheters sida, bör inte påverkas av detta direktiv. Andra skyldigheter enligt unionsrätten och nationell rätt, inklusive sådana som härrör från regler beträffande bekämpning av penningtvätt och finansiering av terrorism och regler om verkligt huvudmannaskap, bör inte heller påverkas. Detta direktiv påverkar inte bestämmelserna i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/849 ⁽⁸⁾ angående risker för penningtvätt och finansiering av terrorism, särskilt skyldigheterna att genomföra lämpliga riskbaserade åtgärder för kundkännedom och identifiera och registrera de verkliga huvudmännen för alla nyskapade enheter i de medlemsstater där ett företag bildats.
- (38) Detta direktiv bör tillämpas i överensstämmelse med unionens dataskyddslagstiftning och integritetsskyddet och skyddet av personuppgifter som fastslås i artiklarna 7 och 8 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. All behandling av fysiska personers personuppgifter enligt detta direktiv måste ske i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 ⁽⁹⁾.
- (39) Europeiska datatillsynsmannen har hörts i enlighet med artikel 28.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 ⁽¹⁰⁾ och avgav ett yttrande den 26 juli 2018.
- (40) Eftersom målet för detta direktiv, nämligen att tillhandahålla fler digitala lösningar för företag på den inre marknaden, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna utan snarare, på grund av åtgärdens omfattning och verkningar, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.
- (41) I enlighet med den gemensamma politiska förklaringen av den 28 september 2011 från medlemsstaterna och kommissionen om förklarande dokument ⁽¹¹⁾ har medlemsstaterna åtagit sig att, när det är berättigat, låta anmälan av införlivandeåtgärder åtföljas av ett eller flera dokument som förklarar förhållandet mellan de olika delarna i direktivet och motsvarande delar i de nationella instrumenten för införlivande. När det gäller detta direktiv anser lagstiftaren att det är berättigat att sådana dokument översänds.
- (42) Med tanke på de komplexa förändringar som måste göras i nationella system för att efterleva bestämmelserna i detta direktiv, och de betydande skillnader som för närvarande finns mellan medlemsstater med avseende på användningen av digitala verktyg och förfaranden på bolagsrättens område, är det lämpligt att föreskriva att medlemsstater som får särskilda svårigheter med införlivandet av vissa bestämmelser i detta direktiv kan meddela kommissionen sitt behov av att få en förlängning av den relevanta genomförandeperioden på upp till ett år. Medlemsstaterna bör ange sina objektiva skäl till att ansöka om en sådan förlängning.
- (43) Kommissionen bör göra en utvärdering av detta direktiv. I enlighet med punkt 22 i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning bör denna utvärdering baseras på de fem kriterierna effektivitet, ändamålsenlighet, relevans, konsekvens och mervärde, vilka också bör ligga till grund för konsekvensbedömningar av olika alternativ för vidare åtgärder. Medlemsstaterna bör bidra till genomförandet av denna utvärdering genom att tillhandahålla kommissionen de uppgifter som finns tillgängliga för dem om hur bildande av bolag online fungerar i praktiken, till exempel uppgifter om antalet fall av bildande online, antalet fall där mallar använts eller där personlig inställelse krävts och den genomsnittliga längden och kostnaderna för bildande online.

⁽⁸⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/849 av den 20 maj 2015 om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för penningtvätt eller finansiering av terrorism, om ändring av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 och om upphävande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/60/EG och kommissionens direktiv 2006/70/EG (EUT L 141, 5.6.2015, s. 73).

⁽⁹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG (allmän dataskyddsförordning) (EUT L 119, 4.5.2016, s. 1).

⁽¹⁰⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 av den 18 december 2000 om skydd för enskilda då gemenskapsinstitutionerna och gemenskapsorganen behandlar personuppgifter och om den fria rörligheten för sådana uppgifter (EGT L 8, 12.1.2001, s. 1).

⁽¹¹⁾ EUT C 369, 17.12.2011, s. 14.

- (44) Information bör samlas in i syfte att göra en bedömning av resultatet av detta direktiv i förhållande till dess eftersträlvade mål och i syfte att göra en utvärdering i enlighet med punkt 22 i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning.
- (45) Direktiv (EU) 2017/1132 bör därför ändras i enlighet med detta.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Ändringar av direktiv (EU) 2017/1132

Direktiv (EU) 2017/1132 ska ändras på följande sätt:

1. I artikel 1 ska följande strecksats införas efter andra strecksatsen:

”— regler om bildandet av bolag online, om registrering av filialer online och om bolags och filialers ingivande av handlingar och information online,”.

2. I avdelning I ska rubriken till kapitel III ersättas med följande:

”Onlineförfaranden (bildande, registrering och ingivande), offentlighet och register”.

3. Artikel 13 ska ersättas med följande:

”Artikel 13

Tillämpningsområde

De samordningsåtgärder som föreskrivs i detta avsnitt och i avsnitt 1A ska tillämpas på de bestämmelser i medlemsstaternas lagar eller andra författningar om bolagsformer som förtecknas i bilaga II och, i de fall där så anges, på de bolagsformer som förtecknas i bilagorna I och IIA.”

4. Följande artiklar ska införas:

”Artikel 13a

Definitioner

I detta kapitel avses med

1. medel för elektronisk identifiering: ett medel för elektronisk identifiering enligt definitionen i artikel 3.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 910/2014 (*),
2. system för elektronisk identifiering: ett system för elektronisk identifiering enligt definitionen i artikel 3.4 i förordning (EU) nr 910/2014,
3. i elektronisk form: elektronisk utrustning som används för behandling, inbegripet digital signalkomprimering, och lagring av uppgifter, och genom vilken informationen sänds vid utgångspunkten och tas emot vid slutpunkten och där denna information i sin helhet sänds, befordras och tas emot i enlighet med medlemsstaternas bestämmelser,

4. bildande: hela förfarandet att etablera ett bolag i enlighet med nationell rätt, inklusive upprättande av företagets stiftelseurkund och alla nödvändiga steg för införande av bolaget i registret,
5. registrering av en filial: en process som leder fram till offentliggörande av handlingar och information rörande en nyöppnad filial i en medlemsstat,
6. mall: förlaga till stiftelseurkunden för ett bolag, vilken upprättas av medlemsstaterna i enlighet med nationell rätt och används för bildande av ett bolag online i enlighet med artikel 13g.

Artikel 13b

Erkännande av medel för elektronisk identifiering i samband med onlineförfaranden

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att följande medel för elektronisk identifiering kan användas av sökande som är unionsmedborgare i de onlineförfaranden som avses i detta kapitel:

- a) Ett medel för elektronisk identifiering som utfärdats inom ramen för ett system för elektronisk identifiering som godkänts av deras egen medlemsstat.
- b) Ett medel för elektronisk identifiering som utfärdats i en annan medlemsstat och som erkänts för gränsöverskridande autentisering i enlighet med artikel 6 i förordning (EU) nr 910/2014.

2. Medlemsstaterna får vägra att erkänna medel för elektronisk identifiering där tillitsnivåerna för dessa medel för elektronisk identifiering inte uppfyller de villkor som anges i artikel 6.1 i förordning (EU) nr 910/2014.

3. Allmänheten ska informeras om alla identifieringsmedel som erkänns av medlemsstater.

4. Om det är berättigat utifrån skäl som rör allmänintresset, för att förhindra missbruk eller ändring av identitet, får medlemsstaterna i syfte att kontrollera en sökandes identitet vidta åtgärder som skulle kunna kräva att sökanden inställer sig personligen vid en myndighet eller hos en person eller ett organ som bemyndigats enligt nationell rätt att hantera någon aspekt av de onlineförfaranden som avses i detta kapitel, inklusive upprättandet av ett bolags stiftelseurkund. Medlemsstaterna ska se till att sökandens personliga inställelse endast krävs från fall till fall där det finns skäl att misstänka identitetsförfalskning, och att alla andra steg i förfarandet kan slutföras online.

Artikel 13c

Allmänna bestämmelser för onlineförfaranden

1. Detta direktiv ska inte påverka tillämpningen av nationell lagstiftning som i enlighet med medlemsstaternas rättssystem och rättsliga traditioner utser myndigheter, personer eller organ som bemyndigats enligt nationell rätt att hantera alla aspekter av bildande av bolag online, registrering av filialer online och ingivande av handlingar och information online.

2. Detta direktiv ska inte heller påverka de förfaranden och krav som fastställs i nationell rätt, inklusive dem som rör rättsliga förfaranden för upprättande av stiftelseurkunder, förutsatt att bildande av bolag online, som avses i artikel 13g, och registrering av en filial online, som avses i artikel 28a, samt ingivande online av handlingar och information, som avses i artiklarna 13j och 28b, är möjligt.

3. Kraven i tillämplig nationell rätt beträffande äkthet, korrekthet, tillförlitlighet, trovärdighet och lämplig rättslig form för handlingar eller information som ges in ska förbli opåverkade av detta direktiv, förutsatt att bildande online, som avses i artikel 13g, och registrering av en filial online, som avses i artikel 28a, samt ingivande online av handlingar och information, som avses i artiklarna 13j och 28b, är möjligt.

Artikel 13d

Avgifter för onlineförfaranden

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att de regler om avgifter som gäller för de förfaranden som avses i detta kapitel är transparenta och tillämpas på ett icke-diskriminerande sätt.
2. Inga avgifter för onlineförfaranden som tas ut av de register som avses i artikel 16 får överskrida vad som krävs för att täcka kostnaderna för att tillhandahålla sådana tjänster.

Artikel 13e

Betalningar

När fullgörandet av ett förfarande som föreskrivs i detta kapitel kräver betalning ska medlemsstaterna säkerställa att betalningen kan göras med hjälp av en allmänt tillgänglig onlinebetaltjänst som kan användas för gränsöverskridande betalningar, som gör det möjligt att identifiera den person som utför betalningen och som tillhandahålls av ett finansiellt institut eller en betaltjänstleverantör som är etablerad i en medlemsstat.

Artikel 13f

Informationskrav

Medlemsstaterna ska säkerställa att koncis och användarvänlig information, som tillhandahålls avgiftsfritt och åtminstone på ett språk som i huvudsak förstås av största möjliga antal gränsöverskridande användare, görs tillgänglig på registreringsportaler eller webbplatser som är tillgängliga via den gemensamma digitala ingången för att bistå vid bildandet av bolag och registreringen av filialer. Denna information ska omfatta åtminstone följande:

- a) Regler om bildande av bolag, inklusive onlineförfaranden som avses i artiklarna 13g och 13j, och krav avseende användningen av mallar och andra handlingar för bildande, identifiering av personer, språkanvändning och tillämpliga avgifter.
- b) Regler om registrering av filialer, inklusive onlineförfaranden som avses i artiklarna 28a och 28b och krav avseende registreringshandlingar, identifiering av personer och språkanvändning.
- c) En beskrivning av de regler som gäller för att bli medlem av förvaltningsorganet, ledningsorganet eller tillsynsorganet för ett bolag, inklusive reglerna beträffande diskvalificering av styrelseledamöter och beträffande myndigheter eller organ med ansvar för att bevara information om diskvalificerade styrelseledamöter.
- d) En beskrivning av de befogenheter och det ansvar som ett bolags förvaltningsorgan, ledningsorgan och tillsynsorgan har, inklusive rätten att företräda ett bolag i kontakter med tredjeparter.

(*) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 910/2014 av den 23 juli 2014 om elektronisk identifiering och betrodda tjänster för elektroniska transaktioner på den inre marknaden och om upphävande av direktiv 1999/93/EG (EUT L 257, 28.8.2014, s. 73)."

5. I avdelning I kapitel III ska följande avsnitt införas:

”Avsnitt 1 A

Bildande online, ingivande online och offentlighet

Artikel 13g

Bildande av bolag online

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att bildandet av bolag online kan göras helt online utan att sökande behöver inställa sig personligen vid en myndighet eller hos någon person eller något organ som bemyndigats enligt nationell rätt att hantera någon aspekt av bildandet av bolag online, inklusive upprättandet av ett bolags stiftelseurkund, med förbehåll för bestämmelserna i artikel 13b.4 och punkt 8 i den här artikeln.

Medlemsstaterna får dock besluta att inte tillåta förfaranden för bildande online för andra bolagsformer än dem som förtecknas i bilaga IIA.

2. Medlemsstaterna ska fastställa närmare regler för bildande av bolag online, inklusive regler om användningen av mallar, som avses i artikel 13h och om vilka handlingar och vilken information som krävs för bildandet av ett bolag. Inom ramen för dessa regler ska medlemsstaterna säkerställa att sådant bildande online kan göras genom att handlingar eller information ges in i elektronisk form, inbegripet elektroniska kopior av de handlingar och information som avses i artikel 16a.4.

3. I de regler som avses i punkt 2 ska minst följande föreskrivas:

- a) Förfaranden för att säkerställa att de sökande har nödvändig rättskapacitet och att de har rätt att företräda bolaget.
- b) Medel att kontrollera identiteten på de sökande i enlighet med artikel 13b.
- c) De krav som ställs på att de sökande använder betrodda tjänster enligt förordning (EU) nr 910/2014.
- d) Förfaranden för att kontrollera lagenligheten vad gäller föremålet för bolagets verksamhet, i den mån sådana kontroller föreskrivs i nationell rätt.
- e) Förfaranden för att kontrollera företagsnamnets lagenlighet, i den mån sådana kontroller föreskrivs i nationell rätt.
- f) Förfaranden för att kontrollera utnämningen av styrelseledamöter.

4. I de regler som avses i punkt 2 får även, särskilt, följande föreskrivas:

- a) Förfaranden för att säkerställa bolagsstiftelseurkundens lagenlighet, inbegripet kontroll av att mallarna använts korrekt.
- b) Konsekvenserna av en diskvalificering av en styrelseledamot utfärdad av behörig myndighet i någon medlemsstat.
- c) Rollen för en notarie eller annan person eller ett organ som bemyndigats enligt nationell rätt att hantera någon aspekt av bildandet av ett bolag online.
- d) Uteslutande av bildande online i fall där aktiekapitalet i bolaget betalas som apportegendom.

5. Medlemsstaterna får inte ställa som villkor för bildande av ett bolag online att detta ska ha erhållit en licens eller ett tillstånd innan det registreras, utom när ett sådant villkor är nödvändigt för en tillfredsställande tillsyn av vissa verksamheter enligt nationell rätt.

6. Medlemsstaterna ska säkerställa att när betalning av aktiekapital ingår som ett krav i förfarandet för att bilda ett bolag, sådan betalning kan göras online, i enlighet med artikel 13e, till ett bankkonto i en bank som är verksam i unionen. Medlemsstaterna ska även säkerställa att bevis för att betalningen har gjorts kan lämnas online.

7. Medlemsstaterna ska säkerställa att bildandet online avslutas inom fem arbetsdagar i de fall där företaget bildas uteslutande av fysiska personer som använder de mallar som avses i artikel 13h, eller inom tio arbetsdagar i annat fall, från det senare av följande:

a) Datumet då alla formaliteter som krävs för bildandet online är fullgjorda, inklusive mottagandet av alla handlingar och all information, som överensstämmer med nationell rätt, av en myndighet eller av en person eller ett organ som bemyndigats enligt nationell rätt att hantera någon aspekt av bildandet av ett bolag.

b) Datumet för betalningen av en registreringsavgift, kontantbetalningen för aktiekapital eller betalningen för aktiekapital genom apportegendom, i enlighet med nationell rätt.

När det inte är möjligt att slutföra förfarandet inom de tidsfrister som avses i denna punkt, ska medlemsstaterna säkerställa att sökanden underrättas om orsakerna till förseningen.

8. När det är berättigat utifrån skäl som rör allmänintresset, för att säkerställa efterlevnad av reglerna om rättskapacitet och om sökandes rätt att företräda ett bolag, får en myndighet eller en person eller ett organ som bemyndigats enligt nationell rätt att hantera någon aspekt av bildandet av ett bolag online, inklusive upprättandet av stiftelseurkunden, begära att den sökande inställer sig personligen. Medlemsstaterna ska säkerställa att en sökandes personliga inställelse i sådana fall får krävas endast från fall till fall där det finns skäl att misstänka bristande efterlevnad av de regler som avses i punkt 3 a. Medlemsstaterna ska säkerställa att alla andra steg i förfarandet fortfarande kan slutföras online.

Artikel 13h

Mallar för bildande av bolag online

1. Medlemsstaterna ska, för de bolagstyper som förtecknas i bilaga IIA, göra mallar tillgängliga på registreringsportaler eller webbplatser som är tillgängliga via den gemensamma digitala ingången. Medlemsstaterna får även göra mallarna tillgängliga online för bildandet av andra bolagstyper.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att de mallar som avses punkt 1 kan användas av sökande som ett led i det förfarande för bildande av bolag online som avses i artikel 13g. När dessa mallar används av de sökande i överensstämmelse med de regler som avses i artikel 13g.4 a ska kravet att ha fått stiftelseurkunden och bolagsordningen utfärdade i form av officiellt bestyrkta handlingar när en förebyggande kontroll av en förvaltningsmyndighet eller en domstol inte föreskrivs, enligt artikel 10, anses vara uppfyllt.

Detta direktiv påverkar inte krav enligt nationell rätt på att stiftelseurkunder ska upprättas i form av officiellt bestyrkta handlingar, under förutsättning att bildandet online enligt artikel 13g är möjligt.

3. Medlemsstaterna ska göra mallarna tillgängliga på minst ett officiellt unionsspråk som i huvudsak förstås av största möjliga antal gränsöverskridande användare. Tillgången till mallar på andra språk än det eller de officiella språken i den berörda medlemsstaten ska endast finnas i informationssyfte, om inte den medlemsstaten beslutar att det är också möjligt att bilda ett bolag med mallar på ett sådant annat språk.

4. Mallarnas innehåll ska regleras av nationell rätt.

Artikel 13i

Diskvalificerade styrelseledamöter

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att de har regler om diskvalificering av styrelseledamöter. Dessa regler ska bland annat föreskriva möjligheten att ta hänsyn till en diskvalificering som är i kraft, eller information som är relevant för diskvalificering, i en annan medlemsstat. Vid tillämpning av denna artikel ska styrelseledamöter minst omfatta de personer som avses i artikel 14 d i.

2. Medlemsstaterna får kräva att personer som ansöker om att bli styrelseledamöter avger en försäkran om huruvida de är medvetna om eventuella omständigheter som skulle kunna leda till diskvalificering i den medlemsstaten.

En medlemsstat får vägra att en person utnämns till styrelseledamot i ett bolag om denna person för närvarande är diskvalificerad från att inneha ett styrelseuppdrag i en annan medlemsstat.

3. Medlemsstaterna ska säkerställa att de kan besvara en annan medlemsstats begäran om information som är relevant för diskvalificering av styrelseledamöter enligt lagstiftningen i den medlemsstat som besvarar begäran.

4. För att besvara en begäran som avses i punkt 3 i denna artikel ska medlemsstaterna, genom det system som avses i artikel 22, åtminstone vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att de utan dröjsmål kan lämna information om huruvida en viss person har diskvalificerats eller är upptagen i något av deras register som innehåller information som är relevant för diskvalificering av styrelseledamöter. Medlemsstaterna får också utbyta ytterligare information om t.ex. varaktigheten och grunderna för diskvalificeringen. Sådant utbyte ska regleras av nationell rätt.

5. Kommissionens ska fastställa de närmare villkoren och de tekniska detaljerna för utbytet av den information som avses i punkt 4 i denna artikel genom de genomförandeakter som avses i artikel 24.

6. Punkterna 1–5 i denna artikel ska gälla i tillämpliga delar på fall där ett bolag ger in information beträffande utnämningen av en ny styrelseledamot i det register som avses i artikel 16.

7. Personuppgifter för personer som avses i denna artikel ska behandlas i enlighet med förordning (EU) 2016/679 och nationell rätt, för att göra det möjligt för den myndighet eller den person eller det organ som bemyndigats enligt nationell rätt att bedöma nödvändig information rörande diskvalificeringen av en person som styrelseledamot, i syfte att förhindra bedrägerier eller annat otillbörligt beteende och säkerställa att alla personer som interagerar med bolag eller filialer skyddas.

Medlemsstaterna ska säkerställa att de register som avses i artikel 16, myndigheter eller personer eller organ som bemyndigats enligt nationell rätt att hantera någon aspekt av onlineförfaranden inte lagrar personuppgifter som överförs vid tillämpningen av den här artikeln längre än vad som är nödvändigt, och i varje fall inte längre än alla personuppgifter som gäller bildandet av ett bolag, registreringen av en filial eller ingivande (ev. av handlingar eller information) från ett bolag eller en filial lagras.

Artikel 13j

Ingivande av bolagshandlingar och bolagsinformation online

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att handlingar och information, som avses i artikel 14, inbegripet eventuella ändringar av dem, kan ges in online till registret inom den tidsfrist som föreskrivs i lagstiftningen i de medlemsstater där bolaget är registrerat. Medlemsstaterna ska säkerställa att sådant ingivande kan ske helt online utan att en sökande behöver inställa sig personligen vid en myndighet eller hos någon person eller något organ som bemyndigats enligt nationell rätt att hantera ingivande online, med förbehåll för bestämmelserna i artikel 13b.4 och, i tillämpliga fall, artikel 13g.8.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att ursprung och integritet med avseende på handlingar som getts in online kan kontrolleras elektroniskt.
 3. Medlemsstaterna får kräva att vissa bolag eller att alla bolag ger in vissa handlingar och viss information eller alla handlingar och all information som avses i punkt 1 online.
 4. Artikel 13g.2–13g.5 ska gälla i tillämpliga delar på ingivande av handlingar och information online.
 5. Medlemsstaterna får fortsätta att tillåta andra former för ingivande än de som avses i punkt 1, inklusive på elektronisk väg eller i pappersform, för bolag, notarier eller andra personer eller organ, som bemyndigats enligt nationell rätt att hantera sådana former för ingivande.”
6. Artikel 16 ska ersättas med följande:

”Artikel 16

Offentliggörande i registret

1. I varje medlemsstat ska en akt läggas upp för varje bolag i det centrala register, handels- eller företagsregister (nedan kallat *registret*) där bolaget är registrerat.

Medlemsstaterna ska säkerställa att företag har en europeisk unik identifieringskod (nedan kallad *EUID*), enligt punkt 8 i bilagan till kommissionens genomförandeförordning (EU) 2015/884 (*), som gör det möjligt att entydigt identifiera dem inom ramen för kommunikation mellan register genom det system för sammankoppling av register som inrättats i enlighet med artikel 22 (nedan kallat *systemet för sammankoppling av register*). Denna unika identifieringskod ska åtminstone bestå av de delar som gör det möjligt att identifiera registermedlemsstaten, det nationella ursprungsregistret, företagets nummer i registret och, om lämpligt, specifikationer för att undvika identifieringsfel.

2. Alla handlingar och all information som är offentliga enligt artikel 14 ska förvaras i akten enligt punkt 1 i denna artikel, eller föras in direkt i registret, och innehållet i uppgifterna i registret ska registreras i akten.

Alla handlingar och all information som avses i artikel 14 ska, oberoende av det sätt på vilket de getts in, förvaras i akten i registret eller föras in direkt i registret i elektronisk form. Medlemsstaterna ska säkerställa att alla handlingar och all information som lämnas in i pappersform omvandlas till elektronisk form av registret så snart som möjligt.

Medlemsstaterna ska säkerställa att handlingar och information som avses i artikel 14 och som lämnats in i pappersform före den 31 december 2006 omvandlas till elektronisk form av registret efter mottagande av en ansökan om offentliggörande i elektronisk form.

3. Medlemsstaterna ska säkerställa att offentliggörandet av handlingar och information som avses i artikel 14 sker genom att de görs offentligt tillgängliga i registret. Medlemsstaterna får också kräva att vissa eller alla handlingar och viss eller all information offentliggörs i en nationell officiell tidning som utsetts för detta ändamål, eller på ett lika effektivt sätt. Detta ska åtminstone innebära användningen av ett system varigenom de dokument eller den information som offentliggörs är tillgänglig i kronologisk ordning via en central elektronisk plattform. I sådana fall ska registret säkerställa att handlingarna och informationen överförs elektroniskt från registret till den nationella tidningen eller till en central elektronisk plattform.

4. Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som är nödvändiga för att hindra bristande överensstämmelse mellan det som framgår av registret och akten.

Medlemsstater som kräver att handlingar och information offentliggörs i en nationell tidning eller på en central elektronisk plattform ska vidta de åtgärder som är nödvändiga för att hindra bristande överensstämmelse mellan det som offentliggörs i enlighet med punkt 3 och det som offentliggörs i tidningen eller på plattformen.

I fall av bristande överensstämmelse enligt denna artikel ska de handlingar och den information som finns i registret gälla.

5. Bolaget får återropa handlingar och information som avses i artikel 14 mot tredje man först sedan de har offentliggjorts enligt punkt 3 i den här artikeln, om inte bolaget visar att tredje man kände till handlingen eller uppgiften.

När det gäller åtgärder som vidtas före den sextonde dagen efter offentliggörandet får handlingar och information dock inte återopas mot en tredje man som visar att det var omöjligt för honom att känna till handlingen eller informationen.

Tredje man får alltid återropa sådana handlingar och sådan information i fråga om vilka formaliteterna för offentliggörandet ännu inte har fullföljts, om inte handlingarna eller informationen saknar rättsverkan på grund av det ofullständiga offentliggörandet.

6. Medlemsstaterna ska säkerställa att alla handlingar och all information som inges som en del av bildandet av ett bolag, registreringen av en filial eller ingivandet från ett bolag eller en filial, lagras av registren i maskinläsbart och sökbart format eller som strukturerade data.”

(*) Kommissionens genomförandeförordning (EU) 2015/884 av den 8 juni 2015 om antagande av tekniska specifikationer och förfaranden som krävs för systemet för sammankoppling av register som inrättats genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/101/EG (EUT L 144, 10.6.2015, s. 1).

7. Följande artikel ska införas:

”Artikel 16a

Tillgång till offentliggjord information

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att en fullständig eller partiell kopia av de handlingar eller den information som avses i artikel 14 kan erhållas från registret på begäran och att en sådan begäran kan ställas till registret antingen i pappersform eller elektroniskt.

Medlemsstaterna får dock besluta att vissa typer av handlingar och information som lämnats in i pappersform den 31 december 2006 eller före den dagen, eller delar av sådana handlingar eller sådan information, inte kan erhållas elektroniskt, när en viss angiven period har förflutit mellan dagen för ingivande och dagen för begäran. Denna period får inte vara mindre än tio år.

2. Priset för att få en fullständig eller partiell kopia av sådana handlingar och sådan information som avses i artikel 14 i pappersform eller elektroniskt får inte överstiga den administrativa kostnaden, inbegripet kostnaderna för utveckling och underhåll av register.

3. Elektroniska kopior och kopior i pappersform som tillhandahålls en beställare ska vara bestyrkta om inte beställaren avstår från det.

4. Medlemsstaterna ska säkerställa att elektroniska kopior och utdrag ur handlingar och information från registret har autentiserats genom betrodda tjänster enligt förordning (EU) nr 910/2014, i syfte att garantera att de elektroniska utdragen kommer från registret och att deras innehåll är en bestyrkt kopia av den handling som finns i registret eller att det överensstämmer med den information som förvaras i registret.”

8. Artikel 17.1 ska ersättas med följande:

”1. Medlemsstaterna ska säkerställa att uppdaterad information finns tillgänglig med en förklaring av de bestämmelser i nationell rätt som medför att tredje man, i enlighet med artikel 16.3, 16.4 och 16.5, kan förlita sig på den information och alla typer av handlingar som avses i artikel 14.”

9. Artikel 18 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 1 ska ersättas med följande:

”1. Elektroniska kopior av handlingar och information som avses i artikel 14 ska också offentliggöras genom systemet för sammankoppling av register. Medlemsstaterna får även göra handlingar och information som avses i artikel 14 tillgängliga för andra bolagsformer än de som förtecknas i bilaga II.”

b) I punkt 3 ska led a ersättas med följande:

”a) handlingar och information som avses i artikel 14, inbegripet för andra bolagstyper än de som förtecknas i bilaga II, när sådana handlingar görs tillgängliga av medlemsstaterna,”.

10. Artikel 19 ska ersättas med följande:

”Artikel 19

Avgifter för handlingar och information

1. De avgifter som tas ut för tillgången till handlingar och information som avses i artikel 14 genom systemet för sammankoppling av register får inte överskrida de administrativa kostnaderna för att få tillgång, inbegripet kostnaderna för utveckling och underhåll av register.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att minst följande information och handlingar är kostnadsfritt tillgängliga genom systemet för sammankoppling av register:

a) Bolagets namn och rättsliga form.

b) Bolagets registrerade säte och den medlemsstat där det är registrerat.

c) Bolagets registreringsnummer och EUID-kod.

d) Uppgifter om bolagets webbplats, om sådana uppgifter finns i det nationella registret.

e) Bolagets status, dvs. huruvida det är nedlagt, har avförts från registret, är under avveckling, är upplöst, ekonomiskt verksamt eller inaktivt enligt definitionen i nationell rätt, när uppgift om detta förts in i de nationella registren.

f) Föremålet för bolagets verksamhet, när uppgift om detta förts in i det nationella registret.

g) Uppgifter om alla personer som, i egenskap av bolagsorgan eller som medlemmar i ett sådant organ, för närvarande är behöriga att företräda bolaget gentemot tredje man och i rättsliga förfaranden, och information om de personer som är behöriga att företräda bolaget kan göra detta på egen hand eller är skyldiga att agera gemensamt.

h) Information om filialer som startats av bolaget i en annan medlemsstat inklusive namn, registreringsnummer, EUID-kod och den medlemsstat där filialen är registrerad.

3. Utbytet av all information genom systemet för sammankoppling av register ska vara kostnadsfritt för registren.
4. Medlemsstaterna får besluta att den information som avses i leden d och f endast ska vara tillgänglig kostnadsfritt för myndigheter i andra medlemsstater.”

11. Artikel 20.3 ska utgå.

12. Artikel 22 ska ändras på följande sätt:

a) I punkt 4 ska följande stycke läggas till:

”Kommissionen får också inrätta valfria ingångar till systemet för sammankoppling av register. Sådana ingångar ska utgöras av system som tagits fram och drivs av kommissionen eller andra unionsinstitutioner, unionsorgan, eller unionsbyråer för att de ska kunna utöva sina administrativa funktioner eller efterleva bestämmelserna i unionsrätten. Kommissionen ska utan onödigt dröjsmål informera medlemsstaterna om inrättandet av sådana ingångar och om alla viktigare ändringar av ingångarnas funktion.”

b) Punkt 5 ska ersättas med följande:

”5. Tillgången till information från systemet för sammankoppling av register ska säkerställas genom portalen och genom valfria ingångar som inrättas av medlemsstaterna och kommissionen.”

13. Artikel 24 ska ändras på följande sätt:

a) Led d ska ersättas med följande:

”d) Den tekniska specifikation som definierar metoderna för informationsutbyte mellan det företagsregister och det filialregister som avses i artiklarna 20, 28a, 28c, 30a och 34.”

b) Led e ska ersättas med följande:

”e) Den detaljerade förteckningen över uppgifter som ska överföras för informationsutbyte mellan register enligt artiklarna 20, 28a, 28c, 30a, 34 och 130.”

c) Led n ska ersättas med följande:

”n) Förfarandet och de tekniska kraven för sammankopplingen av de valfria ingångarna till plattformen enligt vad som avses i artikel 22.”

d) Följande led ska läggas till:

”o) De närmare villkoren och de tekniska detaljerna för utbyte mellan register av den information som avses i artikel 13i.”

e) I slutet av artikeln ska följande stycke läggas till:

”Kommissionen ska senast den 1 februari 2021 anta genomförandeakterna enligt leden d, e, n och o.”

14. I avdelning I kapitel III ska rubriken till avsnitt 2 ersättas med följande:

"Regler om registrering och offentlighet som gäller för filialer till bolag från andra medlemsstater".

15. I avdelning I kapitel III avsnitt 2 ska följande artiklar införas:

"Artikel 28a

Registrering av filialer online

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att registreringen i en medlemsstat av en filial, som regleras av lagstiftningen i en annan medlemsstat, kan göras helt online utan att de sökande behöver inställa sig personligen vid en myndighet eller hos någon annan person eller vid något annat organ som bemyndigats enligt nationell rätt att hantera någon aspekt av ansökan om registrering av filialer, med förbehåll för artikel 13b.4 och i tillämpliga delar artikel 13g.8.

2. Medlemsstaterna ska fastställa närmare bestämmelser för registrering av filialer online, inklusive regler om vilka handlingar och vilken information som ska lämnas in till en behörig myndighet. Inom ramen för dessa regler ska medlemsstaterna säkerställa att registrering online kan göras genom att information eller handlingar lämnas i elektronisk form, inbegripet elektroniska kopior av handlingar och information som avses i artikel 16a.4, eller genom användning av information eller handlingar som lämnats in till ett register vid ett tidigare tillfälle.

3. I de regler som avses i punkt 2 ska minst följande föreskrivas:

- a) Förfaranden för att säkerställa att de sökande har nödvändig rättskapacitet och att de har rätt att företräda bolaget.
- b) Medel för att kontrollera identiteten på den eller de personer som registrerar filialen, eller deras företrädare.
- c) De krav som ställs på att de sökande använder de betrodda tjänster som avses i förordning (EU) nr 910/2014.

4. I de regler som avses i punkt 2 får det även föreskrivas förfaranden för att göra följande:

- a) Kontrollera lagenligheten vad gäller föremålet för filialens verksamhet.
- b) Kontrollera filialnamnets lagenlighet.
- c) Kontrollera lagenligheten vad gäller de handlingar och den information som lämnats in för registrering av filialen.
- d) Utse en notarie eller annan person eller ett organ som involveras i processen med att registrera filialen i enlighet med tillämpliga nationella bestämmelser.

5. När de registrerar en filial till ett bolag som är registrerat i en annan medlemsstat får medlemsstaterna kontrollera informationen om bolaget genom systemet för sammankoppling av register.

Medlemsstaterna får inte ställa som villkor för registrering av en filial online att denna ska ha erhållit eventuella licenser eller tillstånd innan den registreras, utom när ett sådant villkor är nödvändigt för en tillfredsställande tillsyn av vissa verksamheter enligt nationell rätt.

6. Medlemsstaterna ska säkerställa att registreringen av en filial online slutförs inom tio arbetsdagar från det att alla formaliteter har fullgjorts, däribland att alla nödvändiga handlingar och all nödvändig information, som överensstämmer med nationell rätt, inkommit till en myndighet eller, till en person eller ett organ som bemyndigats enligt nationell rätt att hantera någon aspekt av registrering av en filial.

Om det inte är möjligt att registrera en filial inom de tidsfrister som anges i denna punkt ska medlemsstaterna säkerställa att sökanden underrättas om orsakerna till förseningen.

7. Efter registreringen av en filial till ett bolag som är etablerat enligt lagstiftningen i en annan medlemsstat, ska registret i den medlemsstat där filialen är registrerad, genom systemet för sammankoppling av register, underrätta den medlemsstat där bolaget är registrerat om att filialen har registrerats. Den medlemsstat där bolaget är registrerat ska bekräfta mottagandet av en sådan underrättelse och utan dröjsmål registrera informationen i sitt register.

Artikel 28b

Ingivande av handlingar och information online för filialer

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att handlingar och information, som avses i artikel 30, eller eventuella ändringar av dem, kan ges in online inom den tidsfrist som föreskrivs i lagstiftningen i den medlemsstat där filialen är etablerad. Medlemsstaterna ska säkerställa att sådant ingivande kan ske helt online utan att de sökande behöver inställa sig personligen vid en myndighet eller person eller organ som bemyndigats enligt nationell rätt att hantera ingivandet online, med förbehåll för bestämmelserna i artikel 13b.4 och i tillämpliga delar i artikel 13g.8.

2. Artikel 28a.2–28a.5 gäller i tillämpliga delar för ingivande online för filialer.

3. Medlemsstaterna får kräva att vissa eller alla handlingar och viss eller all information som avses i punkt 1 endast ges in online.

Artikel 28c

Nedläggning av filialer

Efter mottagande av de handlingar och den information som avses i artikel 30.1 h ska medlemsstaterna säkerställa att registret i den medlemsstat där filialen till ett bolag är registrerat, genom systemet för sammankoppling av register, underrättar registret i den medlemsstat där bolaget är registrerat om att filialen har stängts och avförts från registret. Registret i den medlemsstat där bolaget är registrerat ska bekräfta mottagandet av en sådan underrättelse, också genom det systemet, och ska utan dröjsmål registrera informationen.”

16. Följande artikel ska införas:

”Artikel 30a

Ändringar av bolagshandlingar och bolagsinformation

Den medlemsstat i vilken ett bolag är registrerat ska, genom systemet för sammankoppling av register, utan dröjsmål underrätta den medlemsstat där en filial till bolaget är registrerad, när en ändring har lämnats in med avseende på något av följande:

- a) Bolagets namn.
- b) Bolagets registrerade säte.
- c) Bolagets registreringsnummer i registret.
- d) Bolagets rättsliga form.
- e) De handlingar och den information som avses i artikel 14 d och 14 f.

Efter mottagande av den underrättelse som avses i första stycket i denna artikel ska det register där filialen är registrerad, genom systemet för sammankoppling av register, bekräfta mottagandet av en sådan underrättelse och säkerställa att handlingar och information som avses i artikel 30.1 uppdateras utan dröjsmål.”

17. I artikel 31 ska följande stycke läggas till:

”Medlemsstaterna får föreskriva att det obligatoriska offentliggörande som gäller för räkenskapshandlingar som avses i artikel 30.1 g får anses vara uppfyllt i och med offentliggörandet i registret i den medlemsstat där bolaget är registrerat i enlighet med artikel 14 f.”

18. Artikel 43 ska utgå.

19. Artikel 161 ska ersättas med följande:

”Artikel 161

Dataskydd

All behandling av personuppgifter inom ramen för detta direktiv ska omfattas av förordning (EU) 2016/679.”

20. Följande artikel ska införas:

”Artikel 162a

Ändringar av bilagorna

Medlemsstaterna ska utan dröjsmål underrätta kommissionen om alla ändringar av de former för bolag med begränsat ansvar som föreskrivs i deras nationella rätt och som skulle kunna påverka innehållet i bilagorna I, II och IIA.

Om en medlemsstat underrättar kommissionen i enlighet med första stycket i denna artikel, ska kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 163 i syfte att anpassa förteckningen över bolagsformer i bilagorna I, II och IIA i linje med den information som avses i första stycket i den här artikeln.”

21. Artikel 163 ska ersättas med följande:

”Artikel 163

Utövande av delegeringen

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.

2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artiklarna 25.3 och 162a ska ges till kommissionen tills vidare från och med 31 juli 2019.

3. Den delegering av befogenhet som avses i artiklarna 25.3 och 162a får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.

4. Innan kommissionen antar en delegerad akt ska den samråda med experter som utsetts av varje medlemsstat i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning.

5. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.

6. En delegerad akt som antas enligt artikel 25.3 eller artikel 162a ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period på tre månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med tre månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.”

22. I bilaga I ska den tjugosjunde strecksatsen ersättas med följande:

”— Sverige:

publikt aktiebolag.”

23. I bilaga II ska den tjugosjunde strecksatsen ersättas med följande:

”— Sverige:

privat aktiebolag,

publikt aktiebolag.”

24. Bilaga IIA, i enlighet med vad som anges i bilagan till detta direktiv, ska införas.

Artikel 2

Införlivande

1. Medlemsstaterna ska senast den 1 augusti 2021 sätta i kraft de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De ska omedelbart överlämna texten till dessa bestämmelser till kommissionen.

2. Utan hinder av punkt 1 i denna artikel ska medlemsstaterna senast den 1 augusti 2023 sätta i kraft de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa artikel 1.5 i detta direktiv, vad gäller artiklarna 13i och 13j.2 i direktiv (EU) 2017/1132, och artikel 1.6 i detta direktiv, vad gäller artikel 16.6 i direktiv (EU) 2017/1132.

3. Genom undantag från punkt 1 ska medlemsstater som stöter på särskilda svårigheter vid införlivandet av detta direktiv ha rätt att få en förlängning på upp till ett år av den införlivandeperiod som föreskrivs i punkt 1. De ska ange objektiva skäl för behovet av en sådan förlängning. Medlemsstaterna ska senast den 1 februari 2021 underrätta kommissionen om sin avsikt att utnyttja en sådan förlängning.

4. När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.

5. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell rätt som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 3

Rapportering, översyn och insamling av uppgifter

1. Kommissionen ska senast den 1 augusti 2024, eller om någon medlemsstat använder sig av det undantag som föreskrivs i artikel 2.3 senast den 1 augusti 2025, göra en utvärdering av de bestämmelser som genom detta direktiv har införts i direktiv (EU) 2017/1132 och lägga fram en rapport om sina slutsatser till Europaparlamentet, rådet och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén, förutom beträffande de bestämmelser som avses i artikel 2.2, för vilka utvärderingen ska göras och rapporten läggas fram senast den 1 augusti 2026.

Medlemsstaterna ska tillhandahålla kommissionen de uppgifter som krävs för utarbetandet av rapporterna, nämligen uppgifter om antalet registreringar online och relaterade kostnader.

2. I kommissionens rapport ska bland annat följande utvärderas:
- a) Genomförbarheten när det gäller att tillhandahålla full registrering online för andra bolagsformer än de som förtecknas i bilaga IIA.
 - b) Genomförbarheten när det gäller att medlemsstaterna tillhandahåller mallar för alla former av bolag med begränsat ansvar, och behovet av att tillhandahålla en harmoniserad mall för hela unionen som ska användas i alla medlemsstater för de bolagsformer som förtecknas i bilaga IIA.
 - c) Praktiska erfarenheter av tillämpningen av bestämmelserna om diskvalificering av styrelseledamöter enligt artikel 13i.
 - d) Metoderna för ingivande och tillgång online, inbegripet användningen av programmeringsgränssnitt.
 - e) Behovet av att göra mer information kostnadsfritt tillgänglig än vad som krävs enligt artikel 19.2 och att säkerställa obehindrad tillgång till sådan information, samt genomförbarheten när det gäller detta.
 - f) Behovet av en mer långtgående tillämpning av engångsprincipen och genomförbarheten när det gäller detta.
3. Rapporten ska, om tillämpligt, åtföljas av förslag till ändring av direktiv (EU) 2017/1132.
4. För att tillhandahålla en tillförlitlig utvärdering av de bestämmelser som genom detta direktiv har införts i direktiv (EU) 2017/1132 ska medlemsstaterna samla in uppgifter om hur bildandet online fungerar i praktiken. Normalt bör denna information inbegripa antalet bolag som bildats online, antalet fall där mallar användes eller där personlig inställelse krävdes och den genomsnittliga varaktigheten och kostnaderna för bildandet online. De ska anmäla dessa uppgifter till kommissionen två gånger, senast två år efter införlivandedatumet.

Artikel 4

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 5

Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den 20 juni 2019

På Europaparlamentets vägnar

A. TAJANI

Ordförande

På rådets vägnar

G. CIAMBA

Ordförande

BILAGA

”BILAGA IIA

BOLAGSFORMER

SOM AVSES I ARTIKLARNÄ 13, 13f, 13g, 13h och 162a

— Belgien:

société privée à responsabilité limitée/besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid,

société privée à responsabilité limitée unipersonnelle/Eenpersoons besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid.

— Bulgarien:

дружество с ограничена отговорност,

еднолично дружество с ограничена отговорност.

— Tjeckien:

společnost s ručením omezeným.

— Danmark:

Anpartsselskab.

— Tyskland:

Gesellschaft mit beschränkter Haftung.

— Estland:

osäühing.

— Irland:

private company limited by shares or by guarantee/cuideachta phríobháideach faoi theorainn scaireanna nó ráthaíochta,

designated activity company/cuideachta ghníomhaíochta ainmnithe.

— Grekland:

εταιρεία περιορισμένης ευθύνης,

ιδιωτική κεφαλαιουχική εταιρεία.

— Spanien:

sociedad de responsabilidad limitada.

— Frankrike:

société à responsabilité limitée,

entreprise unipersonnelle à responsabilité limitée,

société par actions simplifiée,

société par actions simplifiée unipersonnelle.

— Kroatien:

društvo s ograničenom odgovornošću,

jednostavno društvo s ograničenom odgovornošću.

— Italien:

società a responsabilità limitata,

società a responsabilità limitata semplificata.

— Cypern:

ιδιωτική εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με μετοχές ή/και με εγγύηση.

— Lettland:

sabiedrība ar ierobežotu atbildību.

— Litauen:

uždaroji akcinė bendrovė.

— Luxemburg:

société à responsabilité limitée.

— Ungern:

korlátolt felelősségű társaság.

— Malta:

private limited liability company/kumpanija privata.

— Nederländerna:

besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid.

— Österrike:

Gesellschaft mit beschränkter Haftung.

— Polen:

spółka z ograniczoną odpowiedzialnością.

— Portugal:

sociedade por quotas.

— Rumänien:

societate cu răspundere limitată.

- Slovenien:
družba z omejeno odgovornostjo.
 - Slovakien:
spoločnosť s ručením obmedzeným.
 - Finland:
yksityinen osakeyhtiö/privat aktiebolag.
 - Sverige:
privat aktiebolag.
 - Förenade kungariket:
private company limited by shares or guarantee.”
-

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV (EU) 2019/1152**av den 20 juni 2019****om tydliga och förutsägbara arbetsvillkor i Europeiska unionen**

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 153.2 b jämförd med artikel 153.1 b,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽¹⁾,

med beaktande av Regionkommitténs yttrande ⁽²⁾,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽³⁾, och

av följande skäl:

- (1) I artikel 31 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna föreskrivs att varje arbetstagare har rätt till hälsosamma, säkra och värdiga arbetsförhållanden, till en begränsning av den maximala arbetstiden samt till dygns- och veckovila och årlig betald semester.
- (2) Enligt princip 5 i den europeiska pelaren för sociala rättigheter, som proklamerades i Göteborg den 17 november 2017, har arbetstagare, oberoende av anställningens form och varaktighet, rätt till rättvis och lika behandling när det gäller arbetsvillkor, tillgång till social trygghet och utbildning, och vidare sägs att övergång till olika tillsvidareanställningar ska främjas. I överensstämmelse med lagstiftning och kollektivavtal ska arbetsgivare få den flexibilitet de behöver för att snabbt anpassa sig till ändrade ekonomiska förutsättningar. Dessutom anges att innovativa arbetsformer som säkerställer goda arbetsvillkor ska främjas, att entreprenörskap och egenföretagande ska uppmuntras och att yrkesrörlighet ska underlättas. Slutligen innebär principen att anställningsförhållanden som leder till otrygga arbetsvillkor ska förhindras, bl.a. genom förbud mot missbruk av atypiska anställningsformer, och att eventuella provanställningar ska ha rimlig varaktighet.
- (3) Enligt princip 7 i den europeiska pelaren för sociala rättigheter har arbetstagare när anställningen börjar rätt till skriftlig information om sina rättigheter och skyldigheter enligt anställningsförhållandet, inbegripet eventuell provanställning. Före eventuell uppsägning har de rätt till information om skälen och till en rimlig uppsägningstid; och de har rätt till ändamålsenlig och opartisk tvistlösning samt vid uppsägning utan saklig grund rätt till prövning och lämplig kompensation.

⁽¹⁾ EUT C 283, 10.8.2018, s. 39.

⁽²⁾ EUT C 387, 25.10.2018, s. 53.

⁽³⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 16 april 2019 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 13 juni 2019.

- (4) Sedan rådets direktiv 91/533/EEG⁽⁴⁾ antogs har arbetsmarknaderna genomgått omfattande förändringar till följd av befolkningsutvecklingen och digitaliseringen, då nya anställningsformer uppkommit och bidragit till innovation, nya arbetstillfällen och tillväxt på arbetsmarknaden. Vissa nya anställningsformer skiljer sig avsevärt från traditionella anställningsförhållanden i fråga om förutsägbarhet, vilket leder till osäkerhet om gällande rättigheter och social trygghet för de berörda arbetstagarna. På en föränderlig arbetsmarknad finns det därför ett ökat behov av att arbetstagarna får fullständig information om sina grundläggande arbetsvillkor, helst i god tid och skriftligt, i en för arbetstagarna lättillgänglig form. För att ha en adekvat ram för de nya anställningsformernas utveckling bör arbetstagare i unionen också ges ett antal nya minimirättigheter som syftar till att främja tryggheten och förutsägbarheten i anställningsförhållanden och samtidigt uppnå konvergens uppåt bland medlemsstaterna och bevara anpassningsförmågan på arbetsmarknaden.
- (5) Enligt direktiv 91/533/EEG har de flesta av arbetstagarna i unionen rätt att få skriftlig information om sina arbetsvillkor. Direktiv 91/533/EEG omfattar dock inte alla arbetstagare i unionen. Dessutom har luckor uppstått i skyddet för nya anställningsformer som uppkommit till följd av utvecklingen på arbetsmarknaderna sedan 1991.
- (6) Minimikrav på information om de väsentliga dragen i anställningsförhållandet och om arbetsvillkoren som gäller för alla arbetstagare bör därför fastställas på unionsnivå för att garantera alla arbetstagare i unionen en lämplig grad av tydlighet och förutsägbarhet i fråga om arbetsvillkor, samtidigt som man bibehåller en rimlig flexibilitet för atypiska anställningsformer och därmed bevarar deras fördelar för arbetstagare och arbetsgivare.
- (7) Kommissionen har genomfört ett samråd i två steg med arbetsmarknadens parter i enlighet med artikel 154 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, om förbättring av tillämpningsområdet och ändamålsenligheten hos direktiv 91/533/EEG och utvidgningen av målen för det direktivet i syfte att fastställa nya rättigheter för arbetstagare. Detta ledde inte till att arbetsmarknadens parter enades om att inleda förhandlingar i dessa frågor. Emellertid framgick det av det öppna offentliga samrådet med de berörda parterna och allmänheten att det är viktigt att vidta åtgärder på unionsnivå på detta område genom att modernisera och anpassa den nuvarande rättsliga ramen till ny utveckling.
- (8) I sin rättspraxis har Europeiska unionens domstol (domstolen) fastställt kriterier för att bestämma statusen för arbetstagare⁽⁵⁾. Domstolens tolkning av dessa kriterier bör beaktas vid genomförandet av detta direktiv. Under förutsättning att de uppfyller dessa kriterier kan hushållsarbetare, behovsarbetstagare, intermittenta arbetstagare, voucher-baserade arbetstagare, arbetstagare på digitala plattformar, praktikanter och lärlingar omfattas av detta direktivs tillämpningsområde. Äkta egenföretagare bör inte omfattas av detta direktivs tillämpningsområde eftersom de inte uppfyller dessa kriterier. Missbruk av ställningen som egenföretagare, enligt definitionen i nationell rätt, antingen inom det egna landet eller över gränserna, är en form av falskdeklarerat arbete som ofta förknippas med odeklarerat arbete. Det är fråga om falskt egenföretagande när en person deklarerar som egenföretagare men i själva verket uppfyller villkor som är typiska för ett anställningsförhållande, i syfte att undvika vissa rättsliga skyldigheter eller skyldigheter att betala skatter och avgifter. Sådana personer bör omfattas av detta direktivs tillämpningsområde. Fastställandet av förekomsten av ett anställningsförhållande bör ske på grundval av fakta om arbetets faktiska utförande, inte utifrån parternas beskrivning av förhållandet.

⁽⁴⁾ Rådets direktiv 91/533/EEG av den 14 oktober 1991 om arbetsgivares skyldighet att upplysa arbetstagarna om de regler som är tillämpliga på anställningsavtalet eller anställningsförhållandet (EGT L 288, 18.10.1991, s. 32).

⁽⁵⁾ Domstolens domar av den 3 juli 1986, *Deborah Lawrie-Blum/Land Baden-Württemberg*, C-66/85, ECLI:EU:C:1986:284; den 14 oktober 2010, *Union Syndicale Solidaires Isère/Premier ministre m.fl.*, C-428/09, ECLI:EU:C:2010:612; den 9 juli 2015, *Ender Balkaya/Kiesel Abbruch- und Recycling Technik GmbH*, C-229/14, ECLI:EU:C:2015:455; den 4 december 2014, *FNV Kunsten Informatie en Media/Staat der Nederlanden*, C-413/13, ECLI:EU:C:2014:2411; och den 17 november 2016, *Betriebsrat der Ruhrlandklinik gGmbH/Ruhrlandklinik gGmbH*, C-216/15, ECLI:EU:C:2016:883.

- (9) När det är objektivt motiverat bör medlemsstaterna kunna föreskriva att vissa bestämmelser i detta direktiv inte ska tillämpas på vissa kategorier av offentliganställda, offentliga räddningstjänster, försvarsmakten, polismyndigheter, domarkåren, åklagarmyndigheter, utredande myndigheter eller andra brottsbekämpande myndigheter, med tanke på den särskilda karaktären hos de uppgifter de har att utföra eller hos deras anställningsvillkor.
- (10) När det gäller sjömän och fiskare bör, med tanke på särdragen i deras anställningsvillkor, de krav som fastställs i detta direktiv beträffande följande inte tillämpas på dem: Parallell anställning, om de är oförenliga med det arbete som utförs ombord på fartyg eller fiskefartyg, minsta förutsägbarhet i arbetet, sändandet av arbetstagare till en annan medlemsstat eller ett tredjeland, övergång till en annan anställningsform och tillhandahållandet av information om vilka socialförsäkringsinstitutioner som tar emot de sociala avgifterna. Vid tillämpning av detta direktiv bör sjömän och fiskare, såsom de definieras i rådets direktiv 2009/13/EG⁽⁶⁾ respektive (EU) 2017/159⁽⁷⁾, anses arbeta i unionen när de arbetar ombord på fartyg och fiskefartyg som är registrerade i en medlemsstat eller för en medlemsstats flagg.
- (11) Mot bakgrund av det ökande antalet arbetstagare som inte omfattas av direktiv 91/533/EEG enligt undantag som medlemsstaterna har gjort med stöd av artikel 1 i det direktivet, behöver dessa undantag ersättas med en möjlighet för medlemsstaterna att inte tillämpa bestämmelserna i det här direktivet på ett anställningsförhållande med en fastställd och faktisk arbetstid som uppgår till i genomsnitt tre timmar eller mindre per vecka under en referensperiod på fyra på varandra följande veckor. Beräkningen av timantalet bör omfatta all den tid då arbete för en arbetsgivare faktiskt utförs, såsom övertid eller arbete utöver det som garanteras eller förutses i anställningsavtalet eller anställningsförhållandet. Från den tidpunkt då en arbetstagare passerar denna gräns gäller bestämmelserna i detta direktiv för honom eller henne, oavsett hur många arbetstimmar som arbetstagaren senare utför eller vilken arbetstid som anges i anställningsavtalet.
- (12) Arbetstagare utan garanterad arbetstid, exempelvis de med nolltimmesavtal eller vissa behovsavtal, befinner sig i en särskilt utsatt situation. Därför bör bestämmelserna i detta direktiv gälla dem oavsett hur många arbetstimmar de faktiskt utför.
- (13) Flera olika fysiska eller juridiska personer eller andra enheter kan i praktiken åta sig arbetsgivarens uppgifter och ansvar. Det bör stå medlemsstaterna fritt att fastställa mer exakt vilka personer som är helt eller delvis ansvariga för fullgörandet av de skyldigheter som i detta direktiv fastställs för arbetsgivare, så länge som alla dessa skyldigheter fullgörs. Medlemsstaterna bör också kunna besluta att några eller alla av dessa skyldigheter ska anförtros en fysisk eller juridisk person som inte är part i anställningsavtalet eller anställningsförhållandet.
- (14) Medlemsstaterna bör kunna fastställa särskilda regler för att undanta personer som fungerar som arbetsgivare för hushållsarbetare från kraven i detta direktiv, med avseende på följande: för att behandla och besvara en begäran om olika typer av anställning, för att erbjuda kostnadsfri obligatorisk utbildning och för att tillhandahålla gottgörelsemekanismer som baseras på en gynnsam presumtion när det gäller de uppgifter som saknas i den information som ska tillhandahållas arbetstagaren i enlighet med detta direktiv.
- (15) Genom direktiv 91/533/EEG infördes en förteckning över väsentliga drag i anställningsavtalet eller anställningsförhållandet som arbetstagarna ska informeras om skriftligen. Förteckningen, som medlemsstaterna kan utöka, behöver anpassas för att ta hänsyn till utvecklingen på arbetsmarknaden, särskilt ökningen av atypiska anställningsformer.
- (16) Om arbetstagaren inte har någon fast eller huvudsaklig arbetsplats bör vederbörande få information om eventuella bestämmelser om resor mellan arbetsplatserna.

⁽⁶⁾ Rådets direktiv 2009/13/EG av den 16 februari 2009 om genomförande av det avtal som ingåtts av European Community Shipowners' Associations (ECSA) och European Transport Workers' Federation (ETF) om 2006 års konvention om arbete till sjöss och om ändring av direktiv 1999/63/EG (EUT L 124, 20.5.2009, s. 30).

⁽⁷⁾ Rådets direktiv (EU) 2017/159 av den 19 december 2016 om genomförande av avtalet om genomförande av Internationella arbetsorganisationens konvention om arbete ombord på fiskefartyg från 2007 som ingicks den 21 maj 2012 mellan Organisationen för lantbrukskooperativ i Europeiska unionen (Cogeca), Europeiska transportarbetarfederationen (ETF) och Sammanslutningen för de nationella fiskeriföretagsorganisationerna inom Europeiska unionen (Europêche) (EUT L 25, 31.1.2017, s. 12).

- (17) Informationen om rätt till utbildning som tillhandahålls av arbetsgivaren bör kunna bestå i information som i förekommande fall omfattar antal utbildningsdagar per år som arbetstagaren har rätt till och information om arbetsgivarens allmänna utbildningspolicy.
- (18) Informationen om de regler som arbetsgivare och arbetstagare måste iaktta vid upphörande av anställningsförhållandet bör kunna omfatta tidsfristen för att väcka ogiltighetstalan mot uppsägning.
- (19) Informationen om arbetstiden bör vara förenlig med Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/88/EG⁽⁸⁾, och bör innehålla uppgifter om raster, dygnsvila, veckovila och längden på den betalda semestern för att på så sätt säkerställa skydd av arbetstagarnas säkerhet och hälsa.
- (20) Informationen om ersättning bör omfatta alla lönekomponenter, separat angivna, av den ersättning, i förekommande fall inklusive bidrag i kontanter eller in natura, övertidsersättning, bonusar och andra förmåner, som arbetstagaren direkt eller indirekt mottar för sitt arbete. Tillhandahållandet av sådan information påverkar inte arbetsgivarnas frihet att tillhandahålla ytterligare lönekomponenter, såsom engångsutbetalningar. Det faktum att lönekomponenter som föreskrivs i lag eller kollektivavtal inte tagits med i denna information bör inte utgöra ett skäl för att inte tillhandahålla dem till arbetstagaren.
- (21) Om det inte är möjligt att ange ett fast arbetsschema på grund av anställningens art, såsom vid behovsavtal, bör arbetsgivarna informera arbetstagarna om hur deras arbetstid kommer att fastställas, inbegripet de tidsperioder då de kan komma att kallas in för att arbeta och det kortaste varsel de bör få innan arbetspasset börjar.
- (22) Informationen om de sociala trygghetssystemen bör innefatta information om vilka socialförsäkringsinstitutioner som mottar de sociala avgifterna, i förekommande fall, i fråga om förmåner vid sjukdom, moderskaps-, faderskaps- och föräldraförmåner, förmåner vid arbetsolyckor och yrkessjukdomar, ålderdom, invaliditet, arbetslöshet och förtidspensionering samt förmåner till efterlevande och familjer. Arbetsgivarna bör inte åläggas att tillhandahålla sådan information om valet av socialförsäkringsinstitution görs av arbetstagaren. Information om det sociala skydd som arbetsgivaren tillhandahåller bör i förekommande fall omfatta det faktum att det finns kompletterande pensionssystem i den bemärkelse som avses i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/50/EU⁽⁹⁾ och rådets direktiv 98/49/EG⁽¹⁰⁾.
- (23) Arbetstagarna bör ha rätt att få skriftlig information om sina rättigheter och skyldigheter till följd av anställningsförhållandet vid anställningens början. Den grundläggande informationen bör därför nå dem så snart som möjligt och senast inom en kalendervecka från den första arbetsdagen. Resten av informationen bör nå dem inom en månad från den första arbetsdagen. Den första arbetsdagen bör tolkas som den dag då arbetstagaren faktiskt börjar utföra det arbete som anställningsförhållandet omfattar. Medlemsstaterna bör eftersträva att relevant information om anställningsförhållandet tillhandahålls av arbetsgivaren före utgången av avtalets ursprungligen överenskomna varaktighet.
- (24) Mot bakgrund av den ökande användningen av digitala kommunikationsverktyg kan den skriftliga information som ska lämnas i enlighet med detta direktiv lämnas med elektroniska medel.
- (25) För att hjälpa arbetsgivarna att tillhandahålla information i tid bör medlemsstaterna kunna tillhandahålla mallar på nationell nivå med relevant och tillräckligt omfattande information om de gällande reglerna. Dessa mallar skulle kunna utvecklas ytterligare på branschnivå och lokal nivå av nationella myndigheter och arbetsmarknadens parter. Kommissionen kommer att stödja medlemsstaterna i att utarbeta mallar och förlagor, och göra dem allmänt tillgängliga på lämpligt sätt.

⁽⁸⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/88/EG av den 4 november 2003 om arbetstidens förläggning i vissa avseenden (EUT L 299, 18.11.2003, s. 9).

⁽⁹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/50/EU av den 16 april 2014 om minimikrav för ökad rörlighet mellan medlemsstaterna för arbetstagare genom förbättrade villkor för intjänande och bevarande av kompletterande pensionsrättigheter (EUT L 128, 30.4.2014, s. 1).

⁽¹⁰⁾ Rådets direktiv 98/49/EG av den 29 juni 1998 om skydd av kompletterande pensionsrättigheter för anställda och egenföretagare som flyttar inom gemenskapen (EGT L 209, 25.7.1998, s. 46).

- (26) Arbetstagare som sänds utomlands bör få ytterligare information som är specifik för deras situation. För på varandra följande arbetsuppgifter i flera medlemsstater eller tredjeländer bör informationen kunna grupperas för flera uppgifter före den första avresan, och därefter ändras vid förändringar. Om arbetstagarna räknas som utstationerade arbetstagare enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 96/71/EG ⁽¹¹⁾ bör de också underrättas om den enda officiella nationella webbplats som utarbetats av värdmedlemsstaten där de hittar relevant information om arbetsvillkor för deras situation. Om inte medlemsstaterna föreskriver något annat gäller denna skyldighet om arbetet utomlands varar i mer än fyra på varandra följande veckor.
- (27) Provanställning ger parterna i anställningsförhållandet möjlighet att kontrollera att arbetstagarna och de befattningar som de anställts för är kompatibla, samtidigt som arbetstagarna får kompletterande stöd. Ett inträde på arbetsmarknaden eller en övergång till en ny befattning bör inte vara förenat med långvarig otrygghet. I enlighet med vad som fastställs i den europeiska pelaren för sociala rättigheter bör därför provanställningar ha rimlig varaktighet.
- (28) Ett betydande antal medlemsstater har föreskrivit en generell längsta tillåtna varaktighet på provanställningar på mellan tre och sex månader, vilket bör betraktas som rimligt. Provanställning bör i undantagsfall kunna vara längre än sex månader om detta är motiverat med hänsyn till anställningens art, t.ex. en post i ledande eller verkställande ställning eller inom offentlig sektor eller om det ligger i arbetstagarens intresse, t.ex. i samband med särskilda åtgärder för att främja fasta anställningar, i synnerhet för unga arbetstagare. Provanställningar bör också kunna förlängas med en period som motsvarar frånvaron om arbetstagaren har varit borta från arbetet under provanställningen, t.ex. på grund av sjukdom eller ledighet, så att arbetsgivaren kan bedöma huruvida arbetstagaren är lämplig för uppgiften i fråga. I fråga om visstidsanställningar som är kortare än 12 månader bör medlemsstaterna säkerställa att provanställningens längd är tillräcklig och står i proportion till avtalets förväntade varaktighet och arbetets karaktär. I enlighet med nationell rätt eller praxis bör arbetstagare kunna tjäna in anställningsrättigheter under provanställningen.
- (29) En arbetsgivare bör varken hindra arbetstagare från att ta anställning hos andra arbetsgivare, utanför det arbetschema som den arbetsgivaren har fastställt, eller utsätta arbetstagare för ogynnsam behandling i sådana fall. Medlemsstaterna bör kunna fastställa villkor för tillämpning av exklusivitetsrestriktioner, i bemärkelsen restriktioner mot att arbeta för andra arbetsgivare av objektiva skäl, såsom skydd av hälsa och säkerhet för arbetstagare genom bland annat begränsad arbetstid, skydd av företagshemligheter, integriteten i den offentliga förvaltningen eller undvikande av intressekonflikter.
- (30) Arbetstagare vars arbetsmönster är helt eller mestadels oförutsägbart bör ges en miniminivå av förutsägbarhet där arbetsschemat bestäms huvudsakligen av arbetsgivaren, antingen direkt, t.ex. genom fördelning av arbetsuppgifter, eller indirekt, t.ex. genom arbetsgivaren kräver att arbetstagaren tillgodoser kunders önskemål.
- (31) Referenstimmar och referensdagar, i bemärkelsen tidsintervall under vilka arbetet kan äga rum på begäran av arbetsgivaren, bör fastställas skriftligen när anställningsförhållandet inleds.
- (32) En rimlig minsta varselperiod, i bemärkelsen perioden mellan den tidpunkt då en arbetstagare informeras om ett nytt arbetspass och den tidpunkt då arbetspasset börjar, utgör ett annat nödvändigt inslag av förutsägbarhet för anställningsförhållanden med arbetsmönster som är helt eller mestadels oförutsägbara. Varselperiodens längd kan variera utifrån behoven i den berörda sektorn, samtidigt som det säkerställs att arbetstagarna får tillräckligt skydd. Den minsta varselperioden påverkar inte tillämpningen av Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/15/EG ⁽¹²⁾.
- (33) Arbetstagare bör ha möjlighet att tacka nej till ett arbetspass, om det infaller utanför referenstimmar och referensdagarna eller om arbetstagaren inte har underrättats om arbetspasset i enlighet med den minsta varselperioden, utan att drabbas av negativa konsekvenser för detta avböjande. Arbetstagare bör också ha möjlighet att acceptera arbetspasset, om de så önskar.

⁽¹¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 96/71/EG av den 16 december 1996 om utstationering av arbetstagare i samband med tillhandahållande av tjänster (EGT L 18, 21.1.1997, s. 1).

⁽¹²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/15/EG av den 11 mars 2002 om arbetstidens förläggning för personer som utför mobilt arbete avseende vägtransporter (EGT L 80, 23.3.2002, s. 35).

- (34) Om en arbetstagare vars arbetsmönster är helt eller mestadels oförutsägbart har kommit överens med sin arbetsgivare om att ta ett visst arbetspass, bör arbetstagaren kunna planera för detta. Arbetstagaren bör skyddas mot inkomstbortfall som beror på att det överenskomna arbetspasset ställs in med kort varsel, genom att få lämplig kompensation.
- (35) Behovsavtal eller liknande anställningsavtal, inbegripet nolltimmesavtal, där arbetsgivaren på ett flexibelt sätt kan kalla in arbetstagaren vid behov, är särskilt oförutsägbara för arbetstagaren. Medlemsstater som tillåter sådana avtal bör säkerställa att ändamålsenliga åtgärder vidtas för att förhindra missbruk. Sådana åtgärder skulle kunna vara en begränsad användning av eller varaktighet när det gäller sådana avtal, en presumtion, som går att motbevisa, att det föreligger ett anställningsavtal eller anställningsförhållande med ett garanterat antal avlönade timmar som grundar sig på antalet arbetstimmar under en föregående referensperiod, eller andra likvärdiga åtgärder som säkerställer ett ändamålsenligt förebyggande av otillbörliga metoder.
- (36) Om arbetsgivarna har möjlighet att erbjuda heltidsanställning eller tillsvidareanställning till arbetstagare i atypiska anställningsformer, bör en övergång till tryggare anställningsformer främjas i enlighet med principerna i den europeiska pelaren för sociala rättigheter. Arbetstagarna bör också kunna begära en annan, mer förutsägbart och tryggare anställningsform, om en sådan finns tillgänglig, och få ett motiverat skriftligt svar från arbetsgivaren som tar hänsyn till arbetsgivarens och arbetstagarens behov. Medlemsstaterna bör kunna begränsa hur ofta sådana begäranden görs. När det gäller poster inom offentlig sektor för vilka tillträde sker genom uttagningsprov, bör detta direktiv inte hindra medlemsstaterna från att fastställa att dessa poster inte ska anses vara tillgängliga på enkel begäran från arbetstagaren; dessa poster omfattas således inte av rätten att begära mer förutsägbara och trygga arbetsvillkor.
- (37) Om arbetsgivarna enligt unionsrätten, nationell rätt eller kollektivavtal är skyldiga att tillhandahålla utbildning för arbetstagarna så att de kan utföra det arbete de är anställda för, är det viktigt att säkerställa att sådan utbildning ges på lika villkor till alla arbetstagare, även till dem med atypiska anställningsformer. Kostnaderna för sådan utbildning bör inte betalas av arbetstagaren eller innehållas eller dras av från arbetstagarens lön. Sådan utbildning bör räknas som arbetstid och bör om möjligt ske under arbetstid. Denna skyldighet omfattar inte yrkesutbildning eller utbildning som arbetstagare behöver för att erhålla, upprätthålla eller förnya en yrkeskvalifikation så länge arbetsgivaren inte är skyldig enligt unionsrätten, nationell rätt eller kollektivavtal att tillhandahålla den till arbetstagaren. Medlemsstaterna bör vidta nödvändiga åtgärder för att skydda arbetstagare mot otillbörliga metoder när det gäller utbildning.
- (38) Arbetsmarknadsparternas autonomi och deras ställning som företrädare för arbetstagarna och arbetsgivarna bör respekteras. Därför bör det vara upp till arbetsmarknadens parter att kunna bedöma att andra bestämmelser är lämpligare inom specifika sektorer eller situationer för att uppnå syftet med detta direktiv, än sådana miniminormer som fastställts i detta direktiv. Medlemsstaterna bör därför kunna låta arbetsmarknadens parter upprätthålla, förhandla, ingå och genomföra kollektivavtal som avviker från vissa bestämmelser i detta direktiv, förutsatt att den allmänna skyddsnivån för arbetstagarna inte sänks.
- (39) Det offentliga samrådet om den europeiska pelaren för sociala rättigheter visade att det finns ett behov av att stärka efterlevnaden av unionens arbetsrätt för att säkerställa dess ändamålsenlighet. Utvärderingen av direktiv 91/533/EEG, som genomförts inom ramen för kommissionens program om lagstiftningens ändamålsenlighet och resultat, visade att förstärkta verkställighetsmekanismer kan göra unionens arbetsrätt mer ändamålsenlig. Samrådet visade också att system för gottgörelse som endast bygger på skadestånd är mindre ändamålsenliga än system som också omfattar sanktioner, t.ex. engångssummor eller indragna tillstånd, för arbetsgivare som underlåtit att lämna skriftlig information. Det visade även att anställda sällan söker gottgörelse under anställningsförhållandet, och det motverkar syftet med kravet att lämna skriftlig information, dvs. att säkerställa att arbetstagarna informeras om de väsentliga dragen i anställningsförhållandet. Det är därför nödvändigt att införa verkställighetsbestämmelser som säkerställer användningen av en gynnsam presumtion utifrån information om anställningsförhållandet inte tillhandahålls eller av ett förfarande där arbetsgivaren får åläggas att lämna den information som saknas och kan påföras sanktioner om så inte sker. Det bör vara möjligt att låta sådana gynnsamma presumtioner omfatta en presumtion att arbetstagaren har ett stadigvarande anställningsförhållande, att det inte finns någon provanställning eller att arbetstagaren har en heltidstjänst, om relevant information saknas. Gottgörelsen skulle kunna vara föremål för ett förfarande där arbetsgivaren underrättas av arbetstagaren eller av en tredje part, såsom en arbetstages företrädare eller en annan behörig myndighet eller annat behörigt organ, om att information saknas och att fullständig och riktig information ska lämnas i god tid.

- (40) Ett omfattande system av bestämmelser om verkställighet av unionens sociala regelverk har införts sedan direktiv 91/533/EEG, i synnerhet när det gäller likabehandling, och de bör tillämpas på det här direktivet i syfte att säkerställa att arbetstagarna har tillgång till ändamålsenlig och opartisk tvistlösning, såsom en tvistemålsdomstol eller arbetsdomstol, samt rätt till gottgörelse, vilket kan inbegripa lämplig kompensation, i överensstämmelse med princip 7 i den europeiska pelaren för sociala rättigheter.
- (41) Med tanke på att rätten till ett ändamålsenligt rättsligt skydd har grundläggande betydelse, bör arbetstagarna fortsätta att åtnjuta ett sådant skydd även efter slutet på det anställningsförhållande som gav upphov till en påstådd överträdelse av arbetstagarens rättigheter enligt detta direktiv.
- (42) Ett ändamålsenligt genomförande av detta direktiv förutsätter ett lämpligt rättsligt och administrativt skydd mot all ogynnsam behandling som sker till följd av ett försök att utöva de rättigheter som föreskrivs i detta direktiv, eventuella klagomål till arbetsgivaren eller andra rättsliga eller administrativa förfaranden som syftar till att åstadkomma efterlevnad av detta direktiv.
- (43) Arbetstagare som utövar de rättigheter som föreskrivs i detta direktiv bör åtnjuta skydd mot uppsägning eller åtgärder med motsvarande verkan, t.ex. att behovsarbetstagare inte längre tilldelas arbetsuppgifter, eller förberedelser för en eventuell uppsägning på grund av att de försökt utöva sådana rättigheter. Om arbetstagare anser att de har sagts upp eller har drabbats av någon åtgärd med motsvarande verkan på dessa grunder, bör arbetstagarna och behöriga myndigheter eller organ kunna kräva att arbetsgivaren lämnar vederbörligen motiverade skäl till uppsägningen eller den motsvarande åtgärden.
- (44) När arbetstagare som anser att de sagts upp, eller blivit föremål för åtgärder med motsvarande verkan, på grund av att de har utövat sina rättigheter enligt detta direktiv, för en domstol eller annan behörig myndighet eller annat behörigt organ visat på omständigheter av vilka man kan dra slutsatsen att en uppsägning eller motsvarande åtgärd på sådana grunder har ägt rum, ska det åligga arbetsgivaren att bevisa att så inte skett. Medlemsstaterna bör kunna välja att inte tillämpa denna regel i förfaranden där det är upp till en domstol eller annan behörig myndighet eller annat behörigt organ att undersöka de faktiska omständigheterna, framför allt i system där uppsägning måste godkännas på förhand av en sådan myndighet eller ett sådant organ.
- (45) Medlemsstaterna bör fastställa ändamålsenliga, proportionella och avskräckande sanktioner för åsidosättande av skyldigheterna i detta direktiv. Sanktionerna kan vara administrativa och finansiella, t.ex. i form av sanktionsavgifter eller betalning av ersättning, liksom andra typer av sanktioner.
- (46) Eftersom målet för detta direktiv, nämligen att förbättra arbetsvillkoren genom att främja tydligare och mer förutsägbara anställningar och samtidigt säkerställa flexibiliteten på arbetsmarknaden, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna själva utan snarare, på grund av behovet att fastställa gemensamma minimikrav, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.
- (47) I detta direktiv fastställs minimikrav, vilket innebär att medlemsstaterna har kvar sin möjlighet att införa och behålla mer förmånliga bestämmelser. Rättigheter som förvärvats enligt den befintliga rättsliga ramen bör fortsätta att gälla, om inte fördelaktigare bestämmelser införs med detta direktiv. Genomförandet av detta direktiv kan inte användas för att minska befintliga rättigheter enligt befintlig unionsrätt eller nationell rätt på detta område och kan inte heller utgöra ett giltigt skäl för att sänka den allmänna skyddsnivå som arbetstagare har tilldelats på det område som omfattas av detta direktiv. Framför allt bör det inte utgöra en grund för att införa nolltimmesavtal eller liknande typer av anställningsavtal.
- (48) Vid genomförandet av detta direktiv bör medlemsstaterna undvika sådana administrativa, finansiella och rättsliga åligganden som motverkar etableringen och utvecklingen av mikroföretag samt små och medelstora företag. Medlemsstaterna uppmannas därför att utvärdera hur deras införlivandeakt påverkar små och medelstora företag för att säkerställa att dessa inte blir oproportionerligt drabbade, och då vara särskilt uppmärksamma på mikroföretag och den administrativa bördan, och offentliggöra resultaten av sådana utvärderingar.

- (49) Medlemsstaterna får överlåta åt arbetsmarknadens parter att genomföra detta direktiv om arbetsmarknadens parter gemensamt begär detta och förutsatt att medlemsstaterna vidtar alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att de alltid kan garantera att detta direktiv får avsedda resultat. Medlemsstaterna bör också, i enlighet med nationell rätt och praxis, vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa en faktisk medverkan av arbetsmarknadens parter och verka för en stärkt social dialog i syfte att genomföra bestämmelserna i detta direktiv.
- (50) Medlemsstaterna bör vidta alla lämpliga åtgärder för att säkerställa fullgörandet av de skyldigheter som följer av detta direktiv, till exempel genom att utföra inspektioner, på lämpligt sätt.
- (51) Mot bakgrund av de betydande ändringar som införs genom detta direktiv i fråga om syftet med, tillämpningsområdet för och innehållet i direktiv 91/533/EEG, är det inte lämpligt att ändra det direktivet. Direktiv 91/533/EEG bör därför upphävas.
- (52) I enlighet med den gemensamma politiska förklaringen av den 28 september 2011 från medlemsstaterna och kommissionen om förklarande dokument ⁽¹³⁾, har medlemsstaterna åtagit sig att, när det är berättigat, låta anmälan av införlivandeåtgärder åtföljas av ett eller flera dokument som förklarar förhållandet mellan de olika delarna i direktivet och motsvarande delar i de nationella instrumenten för införlivande. Lagstiftaren anser att det är motiverat att sådana dokument översänds avseende detta direktiv.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1

Syfte, räckvidd och tillämpningsområde

1. Syftet med detta direktiv är att förbättra arbetsvillkoren genom att främja tydligare och mer förutsägbara anställningar och samtidigt säkerställa anpassningsförmågan på arbetsmarknaden.
2. I detta direktiv fastställs miniminormer för rättigheter som gäller för varje arbetstagare i unionen som har ett anställningsavtal eller ett anställningsförhållande enligt definitionen i lagstiftning, kollektivavtal eller praxis som gäller i varje medlemsstat, med beaktande av domstolens rättspraxis.
3. Medlemsstaterna får besluta att inte tillämpa detta direktiv på arbetstagare som har ett anställningsförhållande där den på förhand fastställda och faktiska arbetstiden uppgår till i genomsnitt tre timmar eller mindre per vecka under en referensperiod på fyra på varandra följande veckor. Arbetstid med alla arbetsgivare som utgör eller tillhör samma företag, grupp eller enhet ska räknas in i detta genomsnitt på tre timmar.
4. Punkt 3 ska inte tillämpas på ett anställningsförhållande där ingen garanterad mängd avlönat arbete är bestämd innan anställningen börjar.

⁽¹³⁾ EUT C 369, 17.12.2011, s. 14.

5. Medlemsstaterna får avgöra vilka personer som är ansvariga för verkställandet av de arbetsgivarskyldigheter som föreskrivs i detta direktiv, förutsatt att alla sådana skyldigheter uppfylls. De får också besluta att samtliga eller vissa av dessa skyldigheter ska anförtros en fysisk eller juridisk person som inte är part i anställningsförhållandet.

Denna punkt ska inte påverka tillämpningen av Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/104/EG ⁽¹⁴⁾.

6. Medlemsstaterna får på objektiva grunder föreskriva att bestämmelserna i kapitel III inte ska tillämpas på offentlig-anställda, offentliga räddningstjänster, försvarsmakten, polismyndigheter, domarkåren, åklagarmyndigheter, utredande myndigheter eller andra brottsbekämpande myndigheter.

7. Medlemsstaterna får besluta att inte tillämpa de skyldigheter som anges i artiklarna 12, 13 och 15.1 a på fysiska personer i hushåll som fungerar som arbetsgivare där arbetet utförs för dessa hushåll.

8. Kapitel II i detta direktiv ska tillämpas på sjömän och fiskare utan att det påverkar tillämpningen av direktiv 2009/13/EG respektive direktiv (EU) 2017/159. Skyldigheterna enligt artikel 4.2 m och o samt artiklarna 7, 9, 10 och 12 ska inte tillämpas på sjömän och fiskare.

Artikel 2

Definitioner

I detta direktiv avses med

- a) arbetsschema: ett schema där det anges vilka klockslag och dagar arbetet börjar och slutar,
- b) referenstimmar och referensdagar: tidsintervall under angivna dagar då arbetet kan äga rum på begäran av arbetsgivaren,
- c) arbetsmönster: formen för arbetstidens förläggning och arbetstidens fördelning enligt ett visst mönster som bestäms av arbetsgivaren.

Artikel 3

Tillhandahållande av information

Arbetsgivaren ska tillhandahålla varje arbetstagare den information som krävs enligt detta direktiv skriftligen. Informationen ska tillhandahållas och översändas på papper eller i elektronisk form, under förutsättning att arbetstagaren har tillgång till detta, att informationen kan lagras och skrivas ut samt att arbetsgivaren sparar bevis på översändandet eller mottagandet.

⁽¹⁴⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/104/EG av den 19 november 2008 om arbetstagare som hyrs ut av bemanningsföretag (EUT L 327, 5.12.2008, s. 9).

KAPITEL II

INFORMATION OM ANSTÄLLNINGSFÖRHÅLLET

Artikel 4

Skyldighet att lämna information

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att arbetsgivarna är skyldiga att informera arbetstagarna om de väsentliga dragen i anställningsförhållandet.
2. Den information som avses i punkt 1 ska omfatta åtminstone följande:
 - a) Identitet på parterna i anställningsförhållandet.
 - b) Arbetsplats. Finns det ingen fast eller huvudsaklig arbetsplats, ska det anges att arbetstagaren ska utföra arbete på olika platser eller själv får bestämma sin arbetsplats, och dessutom ska arbetsgivarens säte eller, i förekommande fall, hemvist anges.
 - c) Antingen:
 - i) befattning, nivå, beskaffenhet eller kategori av arbete som anställningen avser, eller
 - ii) en kort specifikation eller beskrivning av arbetet.
 - d) Den dag då anställningsförhållandet börjar gälla.
 - e) Vid tidsbegränsade anställningar, slutdag eller den förväntade varaktigheten.
 - f) För arbetstagare som hyrs ut av bemanningsföretag, identitet för kundföretag, när och så snart detta är känt.
 - g) Varaktighet och villkor för en eventuell provanställningsperiod.
 - h) Eventuell rätt till utbildning som tillhandahålls av arbetsgivaren.
 - i) Antal dagar betald semester som arbetstagaren har rätt till eller, om detta inte är känt när informationen ges, vilka regler som gäller för rätten till och längden på sådan semester.
 - j) Det förfarande som arbetsgivare och arbetstagare ska iakttä, inklusive formella krav och uppsägningstider, vid upphörande av anställningsförhållandet, eller om uppsägningstiden inte kan anges vid den tidpunkt då informationen lämnas, de regler som gäller för att bestämma uppsägningstiden.
 - k) Ersättning, inbegripet inledande grundlön och, i förekommande fall, alla andra lönekomponenter som arbetstagaren har rätt till, separat angivna, och hur ofta och på vilket sätt utbetalning ska ske.
 - l) Om arbetsmönstret är helt eller mestadels förutsägbart, längden på arbetstagarens normala arbetsdag eller arbetsvecka och eventuella regler för övertid och övertidsersättning och, i förekommande fall, eventuella regler för skiftbyten.

- m) Om arbetsmönstret är helt eller mestadels oförutsägbart ska arbetsgivaren informera arbetstagaren om
- i) principen att arbetsschemat är varierande, antalet garanterade avlönade arbetstimmar och lönen för det arbete som utförts utöver de garanterade timmarna,
 - ii) de referenstimmar och referensdagar som arbetstagaren kan komma att behöva arbeta,
 - iii) den minsta underrättelsefrist som arbetstagaren har rätt till innan arbetspasset börjar och i tillämpliga fall den tidsfrist för inställande som avses i artikel 10.3.
- n) Alla kollektivavtal som reglerar arbetstagarens arbetsvillkor eller, vid kollektivavtal slutna av särskilda gemensamma organ eller institutioner utanför företaget, namnet på det behöriga organ eller den gemensamma institution med vilket kollektivavtal slutits.
- o) Om det hör till arbetsgivarens ansvar, identiteten för den eller de socialförsäkringsinstitutioner som tar emot de sociala avgifter som är knutna till anställningsförhållandet och allt skydd avseende social trygghet som tillhandahålls av arbetsgivaren.
3. Den information som avses i punkt 2 g–l och o får i lämpliga fall lämnas i form av hänvisningar till de lagar, andra författningar eller kollektivavtal som reglerar dessa frågor.

Artikel 5

Tidpunkt och metod för lämnande av information

1. Om den inte redan tillhandahållits ska den information som avses i artikel 4.2 a–e, g, k, l och m tillhandahållas individuellt till arbetstagaren i form av ett eller flera dokument under en period mellan den första arbetsdagen och senast den sjunde kalenderdagen. Övrig information som avses i artikel 4.2 ska tillhandahållas individuellt till arbetstagaren i form av ett dokument inom en månad från den första arbetsdagen.
2. Medlemsstaterna får utarbeta mallar och förlagor för de dokument som avses i punkt 1 och göra dem tillgängliga för arbetstagare och arbetsgivare, inbegripet genom att tillgängliggöra dem på en enda officiell nationell webbplats eller på andra lämpliga sätt.
3. Medlemsstaterna ska säkerställa att den information om tillämplig rätt enligt lagar, andra författningar eller allmängiltigförklarade kollektivavtal som ska lämnas av arbetsgivarna görs allmänt tillgänglig utan kostnad på ett klart, tydligt, fullständigt och lättillgängligt sätt på distans och på elektronisk väg, inbegripet genom befintliga nätportaler.

Artikel 6

Ändring av anställningsförhållandet

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att varje ändring av de aspekter av anställningsförhållandet som avses i artikel 4.2 och varje ändring av den ytterligare information till arbetstagare som sänds till en annan medlemsstat eller ett tredjeland enligt artikel 7 tillhandahålls i form av ett dokument från arbetsgivaren till arbetstagaren snarast möjligt och senast den dag då ändringen träder i kraft.

2. Det dokument som avses i punkt 1 ska inte gälla för ändringar som enbart återspeglar en ändring av de lagar, andra författningar eller kollektivavtal som det hänvisas till i de dokument som avses i artikel 5.1 och, i förekommande fall, artikel 7.

Artikel 7

Ytterligare information för arbetstagare som sänds till en annan medlemsstat eller ett tredjeland

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att en arbetstagare som beordras att arbeta i en annan medlemsstat eller ett annat tredjeland än där arbetet vanligtvis utförs, av arbetsgivaren förses med de dokument som avses i artikel 5.1 före arbetstagarens avresa, och dokumenten ska innehålla åtminstone följande ytterligare information:

- a) Det land eller de länder där utlandsarbetet ska utföras och dess förväntade varaktighet.
- b) Den valuta som lönen kommer att utbetalas i.
- c) I förekommande fall, de kontantersättningar och naturaförmåner som arbetet medför.
- d) Information om huruvida ersättning för hemresan utgår, och om så är fallet, villkoren för arbetstagarens hemresa.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att en utstationerad arbetstagare som omfattas av direktiv 96/71/EG dessutom informeras om följande:

- a) Den ersättning som arbetstagaren har rätt till i enlighet med gällande lagstiftning i värdmedlemsstaten.
- b) I förekommande fall eventuella bidrag som hör ihop med utstationeringen och eventuella regler för ersättning av utgifter för resa, kost och logi.
- c) En länk till värdmedlemsstatens enda officiella nationella webbplats i enlighet med artikel 5.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/67/EU ⁽¹⁵⁾.

3. Den information som avses i punkterna 1 b och 2 a får när så är lämpligt lämnas i form av hänvisningar till specifika bestämmelser i de lagar, andra författningar eller kollektivavtal som reglerar den informationen.

4. Om inte medlemsstaterna bestämmer annat ska punkterna 1 och 2 inte gälla om varaktigheten av varje arbetsperiod utanför den medlemsstat där arbetstagaren vanligen arbetar är högst fyra på varandra följande veckor.

KAPITEL III

MINIMIKRAV I FRÅGA OM ARBETSVILLKOR

Artikel 8

Längsta varaktighet för provanställning

1. Om ett anställningsförhållande är förenat med en provanställningsperiod enligt definitionen i nationell rätt eller praxis ska medlemsstaterna säkerställa att den perioden inte överskrider sex månader.

2. I fråga om visstidsanställningar ska medlemsstaterna säkerställa att provanställningens längd står i proportion till avtalets förväntade varaktighet och arbetets karaktär. Om avtalet förnyas för samma befattning och arbetsuppgifter får anställningsförhållandet inte omfattas av en ny provanställning.

⁽¹⁵⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/67/EU av den 15 maj 2014 om tillämpning av direktiv 96/71/EG om utstationering av arbetstagare i samband med tillhandahållande av tjänster och om ändring av förordning (EU) nr 1024/2012 om administrativt samarbete genom informationssystemet för den inre marknaden (IMI-förordningen) (EUT L 159, 28.5.2014, s. 11).

3. Medlemsstaterna får i undantagsfall föreskriva längre provanställningar om det är motiverat med hänsyn till anställningens karaktär eller om det ligger i arbetstagarens intresse. Om arbetstagaren har varit borta från arbetet under provanställningen får medlemsstaterna föreskriva att provanställningen kan förlängas med en period som motsvarar frånvaron.

Artikel 9

Parallell anställning

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att arbetsgivare inte vare sig förbjuder arbetstagare att ta anställning hos andra arbetsgivare, utanför det arbetsschema som upprättats med den arbetsgivaren, eller utsätter arbetstagare för ogynnsam behandling i sådana fall.

2. Medlemsstaterna får fastställa villkor för när arbetsgivarna kan använda exklusivitetsrestriktioner på objektiva grunder, såsom hälsa och säkerhet, skydd av företagshemligheter, integriteten i den offentliga förvaltningen eller undvikande av intressekonflikter.

Artikel 10

Minsta förutsägbarhet i arbetet

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att en arbetstagare, vars arbetsmönster är helt eller mestadels oförutsägbart, inte av arbetsgivaren beordras att arbeta om inte följande villkor båda är uppfyllda:

- a) Arbetet äger rum inom de fastställda referenstimmar och referensdagar som avses i artikel 4.2 m ii.
- b) Arbetstagaren informeras av sin arbetsgivare om ett arbetspass inom en rimlig tid i förväg, som fastställts i enlighet med nationell rätt, kollektivavtal eller praxis som avses i artikel 4.2 m iii.

2. Om ett eller båda kraven i punkt 1 inte uppfylls ska arbetstagaren ha rätt att utan ogynnsamma konsekvenser tacka nej till arbetspasset.

3. I fall där medlemsstaterna tillåter arbetsgivare att ställa in arbetspass utan kompensation ska medlemsstaterna vidta nödvändiga åtgärder i enlighet med nationell rätt, kollektivavtal eller praxis för att säkerställa att arbetstagaren har rätt till kompensation om arbetsgivaren efter en specifik rimlig tidsfrist ställer in ett arbetspass som tidigare överenskommits med arbetstagaren.

4. Medlemsstaterna får fastställa villkor för tillämpningen av denna artikel i enlighet med nationell rätt, kollektivavtal eller praxis.

Artikel 11

Kompletterande åtgärder vid behovsavtal

Om medlemsstaterna tillåter behovsavtal eller liknande anställningsavtal ska de vidta en eller flera av följande åtgärder för att förebygga otillbörliga metoder:

- a) Begränsad användning och varaktighet av behovsavtal och liknande anställningsavtal.
- b) En presumtion, som går att motbevisa, att det föreligger ett anställningsavtal med ett minsta antal avlönade timmar som grundar sig på antalet genomsnittliga arbetstimmar under en given period.

c) Andra likvärdiga åtgärder som säkerställer ett ändamålsenligt förebyggande av otillbörliga metoder.

Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om dessa åtgärder.

Artikel 12

Övergång till annan anställningsform

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att en arbetstagare med minst sex månaders tjänstgöring hos samma arbetsgivare, och som har avslutat sin provanställning i förekommande fall, kan begära en anställningsform med mer förutsägbara och trygga arbetsvillkor, om tillgängligt, och få ett motiverat skriftligt svar. Medlemsstaterna får sätta en gräns för hur ofta begäranden som utlöser skyldigheten enligt denna artikel kan göras.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att arbetsgivaren lämnar det motiverade skriftliga svar som avses i punkt 1 inom en månad efter en sådan begäran. När det gäller fysiska personer som är arbetsgivare samt mikroföretag och små och medelstora företag, får medlemsstaterna föreskriva att denna tidsfrist förlängs till högst tre månader och medge ett muntligt svar på varje liknande begäran av samma arbetstagare, om motiveringen för svaret när det gäller arbetstagarens situation förblir oförändrad.

Artikel 13

Obligatorisk utbildning

Om arbetsgivare enligt unionsrätten, nationell rätt eller kollektivavtal är skyldiga att tillhandahålla utbildning för att arbetstagarna ska kunna utföra det arbete de är anställda för, ska medlemsstaterna säkerställa att sådan utbildning tillhandahålls utan kostnad för arbetstagaren, räknas som arbetstid och, om möjligt, sker under arbetstid.

Artikel 14

Kollektivavtal

Medlemsstaterna får tillåta arbetsmarknadens parter att upprätthålla, förhandla, ingå och tillämpa kollektivavtal i enlighet med nationell rätt eller praxis, som, samtidigt som det övergripande skyddet av arbetstagare iakttas, fastställer regler om arbetsvillkoren för arbetstagare som avviker från dem som avses i artiklarna 8–13.

KAPITEL IV

GEMENSAMMA BESTÄMMELSER

Artikel 15

Presumtion och tvistlösning

1. När en arbetstagare inte i rätt tid fått alla eller vissa av de dokument som avses i artikel 5.1 eller artikel 6 ska medlemsstaterna säkerställa att åtminstone ett av följande ska gälla:

- a) Arbetstagaren ska åtnjuta gynnsamma presumtioner som fastställs av medlemsstaten, vilka arbetsgivarna ska ha möjlighet att motbevisa.
- b) Arbetstagaren ska ha möjlighet att lämna in ett klagomål till en behörig myndighet eller ett behörigt organ och i god tid få adekvat gottgörelse på ett ändamålsenligt sätt.

2. Medlemsstaterna får föreskriva att tillämpningen av de presumtioner och mekanismer som avses i punkt 1 ska förutsätta att saken anmälts till arbetsgivaren och arbetsgivaren underlåtit att tillhandahålla den information som saknas inom rimlig tid.

*Artikel 16***Rätt till gottgörelse**

Medlemsstaterna ska säkerställa att arbetstagare, även de vars anställningsförhållande har upphört, har tillgång till ändamålsenlig och opartisk tvistlösning och rätt till gottgörelse i händelse av överträdelse av deras rättigheter enligt detta direktiv.

*Artikel 17***Skydd mot ogynnsam behandling eller ogynnsamma följder**

Medlemsstaterna ska införa de åtgärder som är nödvändiga för att skydda arbetstagare, inbegripet arbetstagare som är arbetstagarrepresentanter, mot all ogynnsam behandling från arbetsgivarens sida och mot ogynnsamma följder av ett klagomål som de fört fram till arbetsgivaren, eller av eventuella förfaranden som de inlett för att säkerställa efterlevnaden av de rättigheter som föreskrivs i detta direktiv.

*Artikel 18***Skydd mot uppsägning och bevisbörda**

1. Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att förbjuda uppsägning eller motsvarande åtgärd samt alla förberedelser för uppsägning av arbetstagare på grund av att de utövat de rättigheter som föreskrivs i detta direktiv.
2. Arbetstagare som anser sig ha sagts upp, eller varit föremål för en åtgärd med motsvarande verkan, på grund av att de har utövat de rättigheter som föreskrivs i detta direktiv får begära att arbetsgivaren lämnar vederbörligen motiverade skäl till uppsägningen eller den motsvarande åtgärden. Arbetsgivaren ska lämna sina skäl skriftligen.
3. När de arbetstagare som avses i punkt 2, för en domstol eller annan behörig myndighet eller annat behörigt organ visat på omständigheter av vilka man kan dra slutsatsen att en uppsägning eller motsvarande åtgärd på sådana grunder har ägt rum, ska medlemsstaterna vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att det åligger arbetsgivaren att bevisa att arbetstagaren blev uppsagd på andra grunder än dem som avses i punkt 1.
4. Punkt 3 ska inte förhindra att medlemsstaterna inför bevisregler som är fördelaktigare för arbetstagarna.
5. Medlemsstaterna ska inte vara skyldiga att tillämpa punkt 3 på förfaranden där det åligger domstolen eller annan behörig myndighet eller annat behörigt organ att utreda fakta i målet.
6. Punkt 3 ska inte tillämpas på straffrättsliga förfaranden, om inte medlemsstaten beslutar det.

*Artikel 19***Sanktioner**

Medlemsstaterna ska fastställa regler om sanktioner för överträdelser mot nationella bestämmelser som antagits enligt detta direktiv eller mot relevanta bestämmelser som redan är i kraft vad gäller de rättigheter som omfattas av detta direktivs tillämpningsområde. Sanktionerna ska vara effektiva, proportionella och avskräckande.

KAPITEL V

SLUTBESTÄMMELSER*Artikel 20***Bestämmelser om upprätthållande av skyddsnivån och förmånligare bestämmelser**

1. Detta direktiv ska inte utgöra ett giltigt skäl för att sänka den allmänna skyddsnivå som arbetstagare i medlemsstaterna redan åtnjuter.

2. Detta direktiv påverkar inte medlemsstaternas rätt att tillämpa eller införa lagar eller andra författningar som är förmånligare för arbetstagare eller att främja eller tillåta tillämpningen av kollektivavtal som är förmånligare för arbetstagare.
3. Detta direktiv påverkar inte andra rättigheter som arbetstagarna ges genom andra unionsrättsakter.

Artikel 21

Införlivande och genomförande

1. Medlemsstaterna ska senast den 1 augusti 2022 vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De ska genast underrätta kommissionen om detta.
2. När en medlemsstat antar de bestämmelser som avses i punkt 1 ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.
3. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell rätt som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.
4. Medlemsstaterna ska, i enlighet med nationell rätt och praxis, vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa en faktisk medverkan av arbetsmarknadens parter och verka för en stärkt social dialog i syfte att genomföra detta direktiv.
5. Medlemsstaterna får överlåta åt arbetsmarknadens parter att genomföra detta direktiv om arbetsmarknadens parter gemensamt begär detta och förutsatt att medlemsstaterna vidtar alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att de alltid kan garantera att detta direktiv får avsedda resultat.

Artikel 22

Övergångsbestämmelser

De rättigheter och skyldigheter som fastställs i detta direktiv ska tillämpas på alla anställningsförhållanden senast den 1 augusti 2022. Arbetsgivaren ska dock tillhandahålla eller komplettera de dokument som avses i artiklarna 5.1, 6 och 7 endast på begäran av en arbetstagare som redan är anställd vid tidpunkten. Om ingen sådan begäran görs ska det inte medföra att en arbetstagare utesluts från de minimirättigheter som fastställs i artiklarna 8–13.

Artikel 23

Översyn av kommissionen

Senast den 1 augusti 2027 ska kommissionen, efter samråd med medlemsstaterna och arbetsmarknadens parter på unionsnivå och med beaktande av hur det påverkar mikroföretag samt små och medelstora företag, se över tillämpningen av detta direktiv och vid behov föreslå ändringar i lagstiftningen.

Artikel 24

Upphävande

Direktiv 91/533/EEG upphör att gälla med verkan från och med den 1 augusti 2022. Hänvisningar till det upphävda direktivet ska anses som hänvisningar till det här direktivet.

*Artikel 25***Ikraftträdande**

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

*Artikel 26***Adressater**

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den 20 juni 2019

På Europaparlamentets vägnar

A. TAJANI

Ordförande

På rådets vägnar

G. CIAMBA

Ordförande

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV (EU) 2019/1153**av den 20 juni 2019****om fastställande av bestämmelser för att underlätta användning av finansiell information och andra uppgifter för att förebygga, upptäcka, utreda eller lagföra vissa brott och om upphävande av rådets beslut 2000/642/RIF**

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 87.2,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽¹⁾,

efter att ha hört Regionkommittén,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽²⁾, och

av följande skäl:

- (1) Det är nödvändigt att underlätta användningen av finansiell information för att förebygga, upptäcka, utreda och lagföra allvarliga brott.
- (2) För att stärka säkerheten, förbättra lagföringen av ekonomisk brottslighet, bekämpa penningtvätt och förebygga skattebrott i medlemsstaterna och i hela unionen är det nödvändigt att förbättra tillgången till information för finansunderrättelseenheter (nedan kallade FIU) och offentliga myndigheter som ansvarar för att förebygga, upptäcka, utreda eller lagföra allvarliga brott, stärka deras förmåga att genomföra finansiella utredningar och förbättra samarbetet mellan dem.
- (3) Enligt artikel 4.3 i fördraget om Europeiska unionen (EU-fördraget) ska unionen och medlemsstaterna bistå varandra. De bör även åta sig att samarbeta på ett lojalt och skyndsamt sätt.
- (4) I sitt meddelande av den 2 februari 2016 om en åtgärdsplan för förstärkning av kampen mot finansiering av terrorism åtog sig kommissionen att undersöka möjligheten till en separat rättsakt för att utvidga tillgången till centraliserade bank- och betalkontoregister för medlemsstaternas myndigheter, inklusive för myndigheter som är behöriga att förebygga, upptäcka, utreda eller lagföra brott, för kontor för återvinning av tillgångar, för skatte-myndigheter och för korruptionsbekämpande myndigheter. Vidare efterlystes i åtgärdsplanen också en kartläggning av vilka hinder som finns för åtkomst till, utbyte av och användning av information samt för det operativa samarbetet mellan FIU.

⁽¹⁾ EUT C 367, 10.10.2018, s. 84.⁽²⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 17 april 2019 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 14 juni 2019.

- (5) Att bekämpa allvarliga brott, inklusive ekonomiska bedrägerier och penningtvätt, är alltså en prioritering för unionen.
- (6) Enligt Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/849 ⁽³⁾ är medlemsstaterna skyldiga att införa centraliserade bankkontoregister eller datasöksystem som gör det möjligt att med nödvändig skyndsamhet identifiera personer som är innehavare av bank- och betalkonton och bankfack.
- (7) Enligt direktiv (EU) 2015/849 ska uppgifter i sådana centraliserade bankkontoregister vara direkt tillgängliga för FIU och även tillgängliga för de nationella myndigheter som är behöriga att förebygga penningtvätt, associerade förbrott och finansiering av terrorism.
- (8) För att en brottsutredning ska kunna utföras framgångsrikt eller för att relaterade tillgångar med nödvändig skyndsamhet ska kunna identifieras, spåras och frysas i syfte att förverkas är det ofta nödvändigt med omedelbar och direkt åtkomst till uppgifter i centraliserade bankkontoregister. Direkt åtkomst är den snabbaste typen av åtkomst till de uppgifter som finns i centraliserade bankkontoregister. Detta direktiv bör därför fastställa bestämmelser om direkt åtkomst till uppgifter i centraliserade bankkontoregister för medlemsstaternas utsedda myndigheter som är ansvariga för att förebygga, upptäcka, utreda eller lagföra brott. När en medlemsstat ger åtkomst till uppgifter om bankkonton genom ett centralt elektroniskt datasöksystem bör den medlemsstaten säkerställa att den myndighet som förvaltar söksystemen rapporterar sökresultaten till de utsedda behöriga myndigheterna på ett snabbt och ofiltrerat sätt. Detta direktiv bör inte påverka kanaler för utbyte av information mellan behöriga myndigheter eller deras befogenheter att erhålla information från ansvariga enheter enligt unionsrätten eller nationell rätt. Nationella myndigheters åtkomst till uppgifter i centraliserade register för andra syften än sådana som sammanhänger med tillämpningen av detta direktiv eller med avseende på andra brott än de som omfattas av detta direktiv faller utanför detta direktivs tillämpningsområde.
- (9) Eftersom det i varje medlemsstat finns en mängd myndigheter eller organ som är behöriga vad gäller att förebygga, upptäcka, utreda och lagföra brott, och för att säkerställa proportionell åtkomst till finansiell information och andra uppgifter enligt detta direktiv, bör medlemsstaterna vara skyldiga att utse de myndigheter eller organ som ges befogenhet att få åtkomst till de centraliserade bankkontoregistren och vilka som får begära information från FIU vid tillämpningen av detta direktiv. Vid genomförandet av detta direktiv bör medlemsstaterna beakta dessa myndigheters och organs karaktär, organisatoriska ställning, uppgifter och rättigheter i enlighet med sin nationella rätt, inklusive befintliga mekanismer för att skydda finansiella system mot penningtvätt och finansiering av terrorism.
- (10) Kontor för återvinning av tillgångar bör utses bland de behöriga myndigheterna och de bör få direkt åtkomst till uppgifter i de centraliserade bankkontoregistren när det gäller att förebygga, upptäcka eller utreda ett specifikt allvarligt brott eller stödja en specifik brottsutredning, inbegripet att identifiera, spåra och frysa tillgångar.
- (11) I den utsträckning skattemyndigheter och korruptionsbekämpande organ är behöriga att förebygga, upptäcka, utreda eller lagföra brott enligt nationell rätt, bör de också anses vara myndigheter som kan utses med avseende på tillämpningen av detta direktiv. Administrativa utredningar bör, med undantag för sådana som utförs av FIU vid förebyggande, upptäckt och effektivt bekämpande av penningtvätt och finansiering av terrorism, inte omfattas av detta direktiv.

⁽³⁾ Europaparlaments och rådets direktiv (EU) 2015/849 av den 20 maj 2015 om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för penningtvätt eller finansiering av terrorism, om ändring av Europaparlaments och rådets förordning (EU) nr 648/2012 och om upphävande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/60/EG och kommissionens direktiv 2006/70/EG (EUT L 141, 5.6.2015, s. 73).

- (12) Gärningsmän, särskilt kriminella grupper och terrorister, är ofta verksamma i olika medlemsstater och deras tillgångar, inbegripet bankkonton, finns ofta i andra medlemsstater. Mot bakgrund av den gränsöverskridande dimensionen hos allvarliga brott, inklusive terrorism, och relaterad finansiell verksamhet, är det ofta nödvändigt för behöriga myndigheter som genomför brottsutredningar i en medlemsstat att få åtkomst till information om bankkonton i andra medlemsstater.
- (13) De uppgifter som de behöriga myndigheterna får från nationella centraliserade bankkontoregister kan utbytas med de behöriga myndigheterna i en annan medlemsstat i enlighet med rådets rambeslut 2006/960/RIF ⁽⁴⁾ och Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/41/EU ⁽⁵⁾ och i enlighet med tillämpliga dataskyddsregler.
- (14) Genom direktiv (EU) 2015/849 har unionens rättsliga ram som reglerar FIU:s verksamhet och samarbetet dem mellan förbättrats betydligt, inbegripet kommissionens bedömning av möjligheten att inrätta en mekanism för samordning och stöd. FIU:s rättsliga ställning varierar mellan olika medlemsstater, från att ha administrativ eller brottsbekämpande status till att vara hybrider av dessa. FIU:s befogenheter omfattar rätt att få åtkomst till de finansiella och administrativa uppgifter samt brottsbekämpningsrelaterad information som de behöver för att förebygga, upptäcka och bekämpa penningtvätt, associerade förbrott och finansiering av terrorism. I unionsrätten fastställs dock inte alla specifika verktyg och mekanismer som FIU bör förfoga över för att få åtkomst till sådan information och kunna fullgöra sina uppgifter. Eftersom medlemsstaterna behåller hela ansvaret för att inrätta FIU och besluta om hur de ska organiseras, har olika FIU varierande åtkomst till rättsliga databaser, vilket leder till ett otillräckligt informationsutbyte mellan brottsbekämpande organ eller åklagarmyndigheter och FIU.
- (15) För att öka rättssäkerheten och den operativa effektiviteten bör detta direktiv fastställa bestämmelser för att stärka FIU:s förmåga att utbyta finansiell information och finansiell analys med de utsedda behöriga myndigheterna i sina medlemsstater om alla allvarliga brott. Närmare bestämt bör FIU vara skyldiga att samarbeta med de utsedda behöriga myndigheterna i sina medlemsstater och med nödvändig skyndsamhet kunna besvara motiverade begäranden om finansiell information eller finansiella analyser från de utsedda behöriga myndigheterna, där sådan finansiell information eller sådana finansiella analyser krävs, från fall till fall, och om sådana begäranden motiveras av överväganden som rör förebyggande, upptäckt, utredning eller lagföring av allvarliga brott, med förbehåll för de undantag som fastställs i artikel 32.5 i direktiv (EU) 2015/849. Denna skyldighet bör inte förhindra FIU:s självständighet i enlighet med direktiv (EU) 2015/849. Särskilt i fall där informationen kommer från en FIU i en annan medlemsstat bör de restriktioner och villkor som FIU uppställt för användningen av informationen efterlevas. Användning för andra ändamål än de som ursprungligen godkänts bör behöva godkännas på förhand av FIU. FIU bör på lämpligt sätt förklara en vägran att besvara en begäran om uppgifter eller en analys. Detta direktiv bör inte påverka FIU:s operativa oberoende och självständighet enligt direktiv (EU) 2015/849, inklusive FIU:s självständighet vad gäller att på eget initiativ spontant sprida information vid tillämpningen av det här direktivet.
- (16) Detta direktiv bör också fastställa en tydligt definierad rättslig ram som gör det möjligt för FIU att begära relevanta uppgifter från utsedda behöriga myndigheter i sin medlemsstat för att på ett effektivt sätt kunna förebygga, upptäcka och bekämpa penningtvätt, associerade förbrott och finansiering av terrorism.
- (17) FIU bör sträva efter att snabbt utbyta finansiell information och finansiella analyser i brådskande undantagsfall om informationen eller analyserna rör terrorism eller organiserad brottslighet med kopplingar till terrorism.

⁽⁴⁾ Rådets rambeslut 2006/960/RIF av den 18 december 2006 om förenklat informations- och underrättelseutbyte mellan de brottsbekämpande myndigheterna i Europeiska unionens medlemsstater (EUT L 386, 29.12.2006, s. 89).

⁽⁵⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/41/EU av den 3 april 2014 om en europeisk utredningsorder på det straffrättsliga området (EUT L 130, 1.5.2014, s. 1).

- (18) Detta utbyte bör inte hindra en FIU att aktivt spela en roll i enlighet med direktiv (EU) 2015/849 vad gäller att sprida sina analyser till andra FIU om analyserna avslöjar fakta, handlingar eller misstankar om penningtvätt och finansiering av terrorism som är av direkt intresse för dessa andra FIU. Den finansiella analysen omfattar en operativ analys som är inriktad på enskilda fall och särskilda mål eller på lämpliga utvalda uppgifter, beroende på typen av mottagna uppgifter och vilken volym de omfattar samt hur de förväntas användas efter spridningen, liksom en strategisk analys av trender och mönster kopplade till penningtvätt och finansiering av terrorism. Detta direktiv bör emellertid inte påverka den organisatoriska ställning och roll som FIU har tilldelats enligt medlemsstaternas nationella rätt.
- (19) Mot bakgrund av att de finansiella uppgifter som bör analyseras av FIU är känsliga och att det måste finnas garantier för dataskydd, bör det i detta direktiv särskilt anges vilken typ och omfattning av information som kan utbytas mellan FIU, mellan FIU och utsedda behöriga myndigheter och mellan utsedda behöriga myndigheter i olika medlemsstater. Detta direktiv bör inte ändra gällande överenskomna metoder för datainsamling. Medlemsstaterna bör dock kunna besluta att utvidga den omfattning i vilken finansiell information och uppgifter om bankkonton kan utbytas mellan FIU och utsedda behöriga myndigheter. Medlemsstaterna bör också kunna underlätta de utsedda behöriga myndigheternas åtkomst till finansiell information och uppgifter om bankkonton för att förebygga, upptäcka, utreda och lagföra andra brott än allvarliga brott. Detta direktiv bör inte avvika från tillämpliga dataskyddsregler.
- (20) Inom ramen för de särskilda befogenheterna och uppgifterna för byrån för samarbete inom brottsbekämpning (nedan kallad *Europol*), inrättad genom i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/794 ⁽⁶⁾, såsom de fastställs i den förordningen, tillhandahåller Europol stöd till medlemsstaternas gränsöverskridande utredningar om penningtvätt som utförs av gränsöverskridande kriminella organisationer. Europol bör i detta sammanhang underlätta medlemsstaterna om all information och alla samband mellan brottsliga gärningar som berör de medlemsstaterna. Enligt den förordningen är Europol:s nationella enheter sambandsorgan mellan Europol och de myndigheter i medlemsstaterna som är behöriga att utreda brott. För att Europol ska få den information som är nödvändig för att utföra sina uppgifter bör varje medlemsstat tillåta att dess FIU besvarar Europol:s begäranden om finansiell information och finansiella analyser via den nationella Europol-enheten eller, när så är lämpligt, genom direkta kontakter. Medlemsstaterna bör även säkerställa att deras nationella Europol-enhet, och i förekommande fall, deras utsedda behöriga myndigheter, har rätt att besvara Europol:s begäranden om uppgifter om bankkonton. Europol:s begäranden bör vara vederbörligen motiverade. De bör göras från fall till fall inom ramen för Europol:s befogenheter och avse fullgörandet av dess uppgifter. FIU:s operativa självständighet och oberoende bör inte äventyras, och beslutet om huruvida den begärda informationen eller analysen ska tillhandahållas bör ligga kvar hos FIU. För att säkerställa ett snabbt och effektivt samarbete bör FIU besvara Europol:s begäranden med nödvändig skyndsamhet. I enlighet med förordning (EU) 2016/794 bör Europol fortsätta med sin nuvarande praxis att hålla medlemsstaterna informerade om hur den information och de analyser som tillhandahålls i enlighet med detta direktiv används.
- (21) I detta direktiv bör det även beaktas att de europeiska delegerade åklagarna vid Europeiska åklagarmyndigheten i förekommande fall i enlighet med artikel 43 i rådets förordning (EU) 2017/1939 ⁽⁷⁾ har befogenhet att erhålla all relevant information som finns lagrad i nationella databaser för brottsutredning och brottsbekämpning samt andra relevanta register hos offentliga myndigheter, inklusive centraliserade bankkontoregister och datasöksystem, på samma villkor som de som gäller enligt nationell rätt i liknande ärenden.

⁽⁶⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/794 av den 11 maj 2016 om Europeiska unionens byrå för samarbete inom brottsbekämpning (Europol) och om ersättande och upphävande av rådets beslut 2009/371/RIF, 2009/934/RIF, 2009/935/RIF, 2009/936/RIF och 2009/968/RIF (EUT L 135, 24.5.2016, s. 53).

⁽⁷⁾ Rådets förordning (EU) 2017/1939 av den 12 oktober 2017 om genomförande av fördjupat samarbete om inrättande av Europeiska åklagarmyndigheten (EUT L 283, 31.10.2017, s. 1).

- (22) För att stärka samarbetet mellan FIU bör kommissionen genomföra en konsekvensbedömning inom den närmaste framtiden för att bedöma om det är möjligt och lämpligt att inrätta en mekanism för samordning och stöd, såsom en EU-FIU.
- (23) För att nå en lämplig avvägning mellan effektivitet och en hög nivå av dataskydd, bör medlemsstaterna vara skyldiga att säkerställa att behandling av känslig finansiell information som kan avslöja känsliga uppgifter om en persons ras eller etniska ursprung, politiska åsikter, religion eller filosofiska övertygelse, fackföreningstillhörighet, eller uppgifter om en fysisk persons hälsotillstånd, sexualliv eller sexuella läggning endast får utföras av särskilt bemyndigade personer och i enlighet med de tillämpliga dataskyddsreglerna.
- (24) Detta direktiv är förenligt med grundläggande rättigheter och följer de principer som erkänns i artikel 6 i EU-fördraget och i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, i synnerhet rätten till respekt för privatlivet och familjelivet, rätten till skydd av personuppgifter, förbudet mot diskriminering, näringsfriheten, rätten till ett effektivt rättsmedel och till en opartisk domstol, presumtionen för oskuld och rätten till försvar och principerna om laglighet och proportionalitet i fråga om brott och straff samt de grundläggande rättigheter och principer som föreskrivs i internationell rätt och de internationella konventioner i vilka unionen eller samtliga medlemsstater är part, inbegripet den europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, samt i medlemsstaternas konstitutioner, inom deras respektive tillämpningsområden.
- (25) Vid behandlingen av personuppgifter enligt detta direktiv är det mycket viktigt att säkerställa att rätten till skydd av personuppgifter respekteras fullt ut. Sådan behandling omfattas av bestämmelserna i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679⁽⁸⁾ och direktiv (EU) 2016/680⁽⁹⁾ för det respektive tillämpningsområdet. I den utsträckning kontoren för återvinning av tillgångar har åtkomst till centraliserade bankkontoregister och datasöksystem tillämpas direktiv (EU) 2016/680 medan artikel 5.2 i rådets beslut 2007/845/RIF⁽¹⁰⁾ inte bör tillämpas. När det gäller Europol tillämpas förordning (EU) 2016/794. Det bör fastställas särskilda och kompletterande skyddsåtgärder och villkor för att säkerställa skyddet av personuppgifter i detta direktiv avseende mekanismer för att säkerställa behandlingen av känsliga uppgifter och dokumentation över begäranden om information.
- (26) Alla personuppgifter som erhålls i enlighet med detta direktiv bör endast behandlas i enlighet med relevanta tillämpliga dataskyddsregler av behöriga myndigheter om det är nödvändigt och proportionellt för att förebygga, upptäcka, utreda eller lagföra allvarliga brott.
- (27) I syfte att respektera rätten till skydd av personuppgifter och rätten till privatliv och begränsa konsekvenserna av åtkomst till uppgifter i centraliserade bankkontoregister och datasöksystem, är det dessutom viktigt att fastställa villkor enligt vilka åtkomsten begränsas. Medlemsstaterna bör i synnerhet säkerställa att lämpliga strategier och åtgärder för dataskydd tillämpas avseende åtkomst till personuppgifter av behöriga myndigheter vid tillämpningen av detta direktiv. Endast behörig personal bör ha åtkomst till information som innehåller personuppgifter som kan erhållas från centraliserade bankkontoregister eller genom autentiseringsförfaranden. Personal som beviljats åtkomst till sådana känsliga uppgifter bör få utbildning i säkerhetsrutiner avseende utbytet och hanteringen av uppgifterna.

⁽⁸⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG (allmän dataskyddsförordning) (EUT L 119, 4.5.2016, s. 1).

⁽⁹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/680 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behöriga myndigheters behandling av personuppgifter för att förebygga, förhindra, utreda, avslöja eller lagföra brott eller verkställa straffrättsliga påföljder, och det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av rådets rambeslut 2008/977/RIF (EUT L 119, 4.5.2016, s. 89).

⁽¹⁰⁾ Rådets beslut 2007/845/RIF av den 6 december 2007 om samarbete mellan medlemsstaternas kontor för återvinning av tillgångar när det gäller att spåra och identifiera vinning eller annan egendom som härrör från brott (EUT L 332, 18.12.2007, s. 103).

- (28) Överföring av finansiella uppgifter till tredjeländer och internationella partner för de syften som anges i detta direktiv bör endast tillåtas på de villkor som fastställs i kapitel V i förordning (EU) 2016/679 eller kapitel V i direktiv (EU) 2016/680.
- (29) Kommissionen bör rapportera om genomförandet av detta direktiv tre år efter införlivandedatumet och därefter vart tredje år. I enlighet med det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning ⁽¹¹⁾ bör kommissionen också utföra en utvärdering av detta direktiv på grundval av den information som samlats in genom särskilda övervakningsarrangemang för att bedöma direktivets faktiska effekter och behovet av eventuella ytterligare åtgärder.
- (30) Detta direktiv syftar till att säkerställa att regler antas för att tillhandahålla unionsmedborgare en högre säkerhetsnivå genom att förebygga och bekämpa brottslighet i enlighet med artikel 67 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget). Hoten från terrorism och brottslighet har en gränsöverskridande karaktär som påverkar hela unionen och det krävs en unionsomfattande respons. Det är möjligt att brottslingar utnyttjar, och skulle kunna gynnas av, avsaknaden av en effektiv användning av uppgifter om bankkonton och finansiell information i en medlemsstat, vilket kan få följder i en annan medlemsstat.
- (31) Eftersom målet för detta direktiv, nämligen att förbättra tillgången till information för FIU och offentliga myndigheter som ansvarar för att förebygga, upptäcka, utreda eller lagföra allvarliga brott, stärka deras förmåga att genomföra finansiella utredningar och förbättra samarbetet mellan dem, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna utan snarare, på grund av åtgärdens omfattning eller verkningar, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i EU-fördraget. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.
- (32) För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av detta direktiv med avseende på kommissionens beslut att tillåta medlemsstaterna att tillämpa eller ingå avtal med tredjeländer som är avtalsslutande parter i Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, om frågor som omfattas av tillämpningsområdet för kapitel II i detta direktiv, bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 ⁽¹²⁾.
- (33) Rådets beslut 2000/642/RIF bör upphöra att gälla eftersom ämnesområdet regleras i andra unionsakter och beslutet inte längre behövs.
- (34) I enlighet med artikel 3 i protokoll nr 21 om Förenade kungarikets och Irlands ställning med avseende på området med frihet, säkerhet och rättvisa, fogat till EU-fördraget och EUF-fördraget, har Förenade kungariket och Irland meddelat att de önskar delta i antagandet och tillämpningen av detta direktiv.
- (35) I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokoll nr 22 om Danmarks ställning, fogat till EU-fördraget och EUF-fördraget, deltar Danmark inte i antagandet av detta direktiv, som inte är bindande för eller tillämpligt på Danmark.
- (36) Europeiska datatillsynsmannen har hörts i enlighet med artikel 28.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 ⁽¹³⁾ och avgav ett yttrande den 10 september 2018.

⁽¹¹⁾ Interinstitutionellt avtal mellan Europaparlamentet, Europeiska unionens råd och Europeiska kommissionen av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning (EUT L 123, 12.5.2016, s. 1).

⁽¹²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13).

⁽¹³⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 av den 18 december 2000 om skydd för enskilda då gemenskapsinstitutionerna och gemenskapsorganen behandlar personuppgifter och om den fria rörligheten för sådana uppgifter (EGT L 8, 12.1.2001, s. 1).

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1

Syfte

1. I detta direktiv fastställs åtgärder för att underlätta behöriga myndigheters åtkomst till och användning av finansiell information och uppgifter om bankkonton för att förebygga, upptäcka, utreda och lagföra allvarliga brott. I detta direktiv fastställs också åtgärder för att underlätta finansunderrättelseenheternas (nedan kallade FIU) åtkomst till brottsbekämpningsrelaterad information för att förebygga och bekämpa penningtvätt, associerade förbrott och finansiering av terrorism samt åtgärder för att underlätta samarbetet mellan FIU.

2. Detta direktiv påverkar inte följande:

- a) Direktiv (EU) 2015/849 och tillhörande bestämmelser i nationell rätt, inbegripet FIU:s organisatoriska ställning enligt nationell rätt samt deras operativa oberoende och självständighet.
- b) Kanaler för utbyte av information mellan behöriga myndigheter eller behöriga myndigheters befogenheter enligt unionsrätten eller nationell rätt att erhålla information från ansvariga enheter.
- c) Förordning (EU) 2016/794.
- d) De skyldigheter som följer av unionens instrument om ömsesidig rättslig hjälp eller om ömsesidigt erkännande av domar i brottmål och av rådets rambeslut 2006/960/RIF.

Artikel 2

Definitioner

I detta direktiv gäller följande definitioner:

- 1. centraliserade bankkontoregister: centraliserade automatiserade mekanismer såsom centrala register eller centrala elektroniska datasöksystem som införts i enlighet med artikel 32a.1 i direktiv (EU) 2015/849.
- 2. kontor för återvinning av tillgångar: de nationella kontor som inrättats eller utsetts av varje medlemsstat i enlighet med beslut 2007/845/RIF.
- 3. finansunderrättelseenhet (FIU): en FIU som inrättats i enlighet med artikel 32 i direktiv (EU) 2015/849.
- 4. ansvariga enheter: de enheter som avses i artikel 2.1 i direktiv (EU) 2015/849.
- 5. finansiell information: all slags information eller data, såsom data om finansiella tillgångar, överföringar av medel eller finansiella affärsrelationer, som redan innehas av FIU för att förebygga, upptäcka och effektivt bekämpa penningtvätt och finansiering av terrorism.

6. brottsbekämpningsrelaterad information:

- i) all slags information eller data som redan innehas av behöriga myndigheter i samband med förebyggande, upptäckt, utredning eller lagföring av brott.
- ii) all slags information eller data som innehas av offentliga myndigheter eller privata enheter i samband med förebyggande, upptäckt, utredning eller lagföring av brott och som är tillgänglig för behöriga myndigheter utan vidtagande av tvångsåtgärder enligt nationell rätt.

Sådan information kan bland annat inbegripa kriminalregister, information om utredningar, information om frysning eller beslagtagande av tillgångar eller om andra utredningsåtgärder eller interimistiska åtgärder och information om fällande domar och förverkade tillgångar.

7. uppgifter om bankkonton: följande uppgifter om bank- och betalkonton och bankfack som finns i de centraliserade bankkontoregistrarna:

- i) För innehavaren av kundkontot och alla personer som förmodas agera i kundens namn: namn, kompletterat med antingen övriga identifieringsuppgifter som krävs enligt nationella bestämmelser som införlivar artikel 13.1 a i direktiv (EU) 2015/849 eller ett unikt identifieringsnummer.
- ii) För den verkliga huvudmannen för innehavaren av kundkontot: namn, kompletterat med antingen övriga identifieringsuppgifter som krävs enligt nationella bestämmelser som införlivar artikel 13.1 b i direktiv (EU) 2015/849 eller ett unikt identifieringsnummer.
- iii) För bank- eller betalkontot: IBAN-nummer och datumet för kontots öppnande och avslutande.
- iv) För bankfacket: hyrestagarens namn, kompletterat med antingen övriga identifieringsuppgifter som krävs enligt nationella bestämmelser som införlivar artikel 13.1 i direktiv (EU) 2015/849 eller ett unikt identifieringsnummer och hyresperiodens varaktighet.

8. penningtvätt: de handlingar som definieras i artikel 3 i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2018/1673 ⁽¹⁴⁾.

9. associerade förbrott: de brott som avses i artikel 2.1 i direktiv (EU) 2018/1673.

10. finansiering av terrorism: de handlingar som definieras i artikel 11 i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2017/541 ⁽¹⁵⁾.

11. finansiell analys: resultaten av de operativa och strategiska analyser som redan har utförts av FIU när de fullgör sina uppgifter i enlighet med direktiv (EU) 2015/849.

12. allvarliga brott: de former av brottslighet som anges i bilaga I till förordning (EU) 2016/794.

⁽¹⁴⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2018/1673 av den 23 oktober 2018 om bekämpande av penningtvätt genom straffrättsliga bestämmelser (EUT L 284, 12.11.2018, s. 22).

⁽¹⁵⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2017/541 av den 15 mars 2017 om bekämpande av terrorism, om ersättande av rådets rambeslut 2002/475/RIF och om ändring av rådets beslut 2005/671/RIF (EUT L 88, 31.3.2017, s. 6).

*Artikel 3***Utseende av behöriga myndigheter**

1. Varje medlemsstat ska, bland de myndigheter som är behöriga att förebygga, upptäcka, utreda eller lagföra brott, utse de behöriga myndigheter som har befogenhet att få åtkomst till och söka i dess nationella centraliserade bankkontoregister. Dessa behöriga myndigheter ska åtminstone omfatta kontoren för återvinning av tillgångar.
2. Varje medlemsstat ska, bland de myndigheter som är behöriga att förebygga, upptäcka, utreda eller lagföra brott, utse de behöriga myndigheter som kan begära och ta emot finansiell information eller finansiella analyser från FIU.
3. Varje medlemsstat ska underrätta kommissionen om dess behöriga myndigheter som har utsetts i enlighet med punkterna 1 och 2 senast den 2 december 2021 och ska underrätta kommissionen om eventuella ändringar. Kommissionen ska offentliggöra underrättelserna i *Europeiska unionens officiella tidning*.

KAPITEL II

DE BEHÖRIGA MYNDIGHETERNAS ÅTKOMST TILL UPPGIFTER OM BANKKONTON*Artikel 4***De behöriga myndigheternas åtkomst till och sökningar i uppgifter om bankkonton**

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att de behöriga nationella myndigheter som utsetts i enlighet med artikel 3.1 har befogenhet att få åtkomst till och direkt och omedelbart söka i uppgifter om bankkonton när det är nödvändigt för fullgörandet av deras uppgifter i syfte att förebygga, upptäcka, utreda eller lagföra allvarliga brott eller stödja en brottsutredning som rör ett allvarligt brott, inbegripet identifiering, spårning och frysning av tillgångar i samband med en sådan utredning. Åtkomst och sökningar ska anses vara direkta och omedelbara, bland annat i fall där de nationella myndigheter som förvaltar de centrala bankkontoregistren skyndsamt överför uppgifterna om bankkonton till de behöriga myndigheterna genom en automatiserad mekanism, förutsatt att ingen mellanliggande institution kan påverka de begärda uppgifterna eller den information som ska tillhandahållas.
2. De ytterligare uppgifter som medlemsstaterna anser vara väsentliga och inkluderar i de centraliserade bankkontoregistren i enlighet med artikel 32a.4 i direktiv (EU) 2015/849 ska inte vara tillgängliga och sökbara för behöriga myndigheter enligt det här direktivet.

*Artikel 5***Villkor för de behöriga myndigheternas åtkomst och sökningar**

1. Åtkomst till och sökningar i uppgifter om bankkonton i enlighet med artikel 4 ska endast utföras i varje enskilt fall av den personal som särskilt har utsetts och bemyndigats att utföra dessa uppgifter vid varje behörig myndighet.
2. Medlemsstaterna ska säkerställa att personal vid de utsedda behöriga myndigheterna håller hög yrkesmässig standard när det gäller konfidentialitet och uppgiftsskydd, samt har stor integritet och rätt kompetens.
3. Medlemsstaterna ska säkerställa tekniska och organisatoriska åtgärder för att säkerställa datasäkerhet i enlighet med höga tekniska standarder för de behöriga myndigheternas utövande av befogenheten att ha åtkomst till, och göra sökningar i, uppgifter om bankkonton, i enlighet med artikel 4.

*Artikel 6***Övervakning av de behöriga myndigheternas åtkomst och sökningar**

1. Medlemsstaterna ska tillse att de myndigheter som förvaltar de centraliserade bankkontoregistrerna säkerställer att det förs loggar varje gång utsedda behöriga myndigheter får åtkomst till och söker i uppgifter om bankkonton. Loggarna ska särskilt omfatta följande:

- a) Referensnummer för den nationella akten.
 - b) Datum och tidpunkt för förfrågan eller sökningen.
 - c) Den typ av uppgifter som används för att inleda förfrågan eller sökningen.
 - d) Resultatens unika identifierare.
 - e) Namnet på den utsedda behöriga myndighet som söker i registret.
 - f) Den unika användaridentiteten på den tjänsteman som gjorde förfrågan eller sökningen och i tillämpliga fall på den tjänsteman som beställde förfrågan eller sökningen, och, i möjligaste mån, den unika användaridentiteten på mottagaren av förfrågans eller sökningens resultat.
2. Dataskyddsombuden vid de centraliserade bankkontoregistrerna ska regelbundet kontrollera loggarna. Loggarna ska på begäran göras tillgängliga för den behöriga tillsynsmyndighet som inrättats i enlighet med artikel 41 i direktiv (EU) 2016/680.
3. Loggarna ska endast användas för övervakning av dataskyddet, inbegripet för kontroll av om en begäran är tillåten och om uppgifter har behandlats på ett lagligt sätt samt för att säkerställa datasäkerhet. De ska på lämpligt sätt skyddas mot obehörig åtkomst och ska raderas fem år efter det att de skapades, såvida de inte behövs för pågående övervakningsförfaranden.
4. Medlemsstaterna ska säkerställa att myndigheter som förvaltar centraliserade bankkontoregister vidtar lämpliga åtgärder för att göra personalen medveten om tillämplig unionsrätt och nationell rätt, inklusive de tillämpliga dataskyddsbestämmelserna. Sådana åtgärder ska inbegripa program för särskild utbildning.

KAPITEL III

UTBYTE AV UPPGIFTER MELLAN BEHÖRIGA MYNDIGHETER OCH FIU SAMT MELLAN FIU*Artikel 7***Behöriga myndigheters begäranden om information av FIU**

1. Med förbehåll för nationella rättssäkerhetsgarantier ska varje medlemsstat säkerställa att dess nationella FIU är skyldig att samarbeta med de utsedda behöriga myndigheter som avses i artikel 3.2 och att med nödvändig skyndsamhet kunna besvara motiverade begäranden om finansiell information eller finansiella analyser från dessa utsedda behöriga myndigheter, där sådan finansiell information eller sådana finansiella analyser krävs, från fall till fall och begäran motiveras av övervakanden som rör förebyggande, upptäckt, utredning eller lagföring av allvarliga brott.

2. FIU har ingen skyldighet att tillmötesgå en begäran om uppgifter om det finns objektiva grunder att anta att utlämnande av sådana uppgifter skulle inverka negativt på pågående undersökningar eller analyser, eller om uppgiftslämnandet i undantagsfall skulle vara klart oproportionellt mot en fysisk eller juridisk persons legitima intressen eller också irrelevant för det ändamål för vilket det har begärts.

3. Användning för andra ändamål än de som ursprungligen godkänts måste godkännas på förhand av FIU. FIU ska på lämpligt sätt förklara en vägran att besvara en begäran enligt punkt 1.

4. Det är FIU som ska besluta om spridande av uppgifter.

5. De utsedda behöriga myndigheterna får behandla den finansiella information och den finansiella analys som mottas från FIU för de specifika ändamålen att förebygga, upptäcka, utreda eller lagföra allvarliga brott utöver de ändamål för vilka personuppgifter samlas in i enlighet med artikel 4.2 i direktiv (EU) 2016/680.

Artikel 8

FIU:s begäranden om information av behöriga myndigheter

Med förbehåll för nationella rättssäkerhetsgarantier, och utöver FIU:s tillgång till uppgifter enligt artikel 32.4 i direktiv (EU) 2015/849, ska varje medlemsstat säkerställa att dess utsedda behöriga myndigheter är skyldiga att med nödvändig skyndsamhet besvara en begäran om brottsbekämpningsrelaterad information från en nationell FIU i varje enskilt fall, om informationen är nödvändig för att förebygga, upptäcka och bekämpa penningtvätt, associerade förbrott och finansiering av terrorism.

Artikel 9

Informationsutbyte mellan olika medlemsstaters FIU

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att deras FIU i brådskande undantagsfall har rätt att utbyta finansiell information eller finansiella analyser som kan vara relevanta för deras behandling eller analys av information som rör terrorism eller organiserad brottslighet med kopplingar till terrorism.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att FIU i de fall som avses i punkt 1 och i enlighet med deras operativa begränsningar strävar efter att snabbt utbyta sådan information.

Artikel 10

Informationsutbyte mellan behöriga myndigheter i olika medlemsstater

1. Med förbehåll för nationella rättssäkerhetsgarantier ska varje medlemsstat säkerställa att dess behöriga myndigheter som utsetts enligt artikel 3.2 kan utbyta finansiell information eller finansiell analys som erhållits från FIU i den egna medlemsstaten, på begäran och från fall till fall, med en utsedd behörig myndighet i en annan medlemsstat, om den finansiella informationen eller den finansiella analysen är nödvändig för att förebygga, upptäcka och bekämpa penningtvätt, associerade förbrott och finansiering av terrorism.

Varje medlemsstat ska säkerställa att dess utsedda behöriga myndigheter använder den finansiella information eller den finansiella analys som utbyts enligt denna artikel endast för det ändamål för vilket den begärdes eller lämnades ut.

Varje medlemsstat ska säkerställa att all spridning av finansiell information eller finansiell analys som dess utsedda behöriga myndigheter har erhållit av den medlemsstatens FIU till annan myndighet, annat organ eller annan avdelning, samt all användning av dessa uppgifter för andra ändamål än de som ursprungligen godkänts måste godkännas på förhand av den FIU som lämnar uppgifterna.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att en begäran som gjorts i enlighet med denna artikel och svaret på denna ska översändas med hjälp av särskilda, säkra elektroniska kommunikationer på ett sätt som säkerställer en hög datasäkerhetsnivå.

KAPITEL IV

UTBYTTE AV INFORMATION MED EUROPOL

Artikel 11

Utlämnande av uppgifter om bankkonton till Europol

Varje medlemsstat ska säkerställa att dess behöriga myndigheter har rätt att genom den nationella Europolenheten eller, om den medlemsstaten tillåter detta, via direkta kontakter med Europol besvara vederbörligen motiverade begäranden avseende uppgifter om bankkonton som gjorts av Europol efter en bedömning från fall till fall inom ramen för sina befogenheter och för att fullgöra sina uppgifter. Artikel 7.6 och 7.7 i förordning (EU) 2016/794 är tillämplig.

Artikel 12

Informationsutbyte mellan Europol och FIU

1. Varje medlemsstat ska säkerställa att dess FIU har rätt att genom den nationella Europolenheten, eller om den medlemsstaten tillåter detta, via direkta kontakter mellan FIU och Europol, besvara vederbörligen motiverade begäranden som gjorts av Europol. Sådana begäranden ska röra finansiell information och finansiell analys och ska göras efter en bedömning från fall till fall inom ramen för Europol's befogenheter och för att fullgöra sina uppgifter.

2. Artikel 32.5 i direktiv (EU) 2015/849 och artikel 7.6 och 7.7 i förordning (EU) 2016/794 är tillämpliga på utbyte i enlighet med den här artikeln.

3. Medlemsstaterna ska säkerställa att varje underlåtenhet att tillmötesgå begäran vederbörligen förklaras.

Artikel 13

Detaljerade arrangemang för informationsutbytet

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att informationsutbyte enligt artiklarna 11 och 12 i detta direktiv äger rum elektroniskt i enlighet med förordning (EU) 2016/794 genom

a) Siena eller dess efterföljare på det språk som gäller för Siena, eller

b) i förekommande fall FIU.Net eller dess efterföljare.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att informationsutbyte enligt artikel 12 genomförs med nödvändig skyndsamhet och att begäranden om information som kommer från Europol, i det avseendet, behandlas som om de kommer från en annan FIU.

*Artikel 14***Dataskyddskrav**

1. Behandling av personuppgifter som rör bankkontouppgifter, finansiell information och finansiella analyser som avses i artiklarna 11 och 12 i detta direktiv ska utföras i enlighet med artikel 18 i förordning (EU) 2016/794 och endast av Europol:s personal som särskilt har utsetts och bemyndigats att utföra dessa uppgifter.
2. Europol ska informera det dataskyddsombud som utsetts i enlighet med artikel 41 i förordning (EU) 2016/794 om allt informationsutbyte i enlighet med artiklarna 11, 12 och 13 i detta direktiv.

KAPITEL V

YTTERLIGARE BESTÄMMELSER OM BEHANDLING AV PERSONUPPGIFTER*Artikel 15***Tillämpningsområde**

Detta kapitel är endast tillämpligt på utsedda behöriga myndigheter och FIU vad gäller informationsutbyte enligt kapitel III och avseende utbyte av finansiell information och finansiella analyser där Europol:s nationella enheter involveras enligt kapitel IV.

*Artikel 16***Behandling av känsliga personuppgifter**

1. Behandling av personuppgifter som avslöjar en persons ras eller etniska ursprung, politiska åsikter, religion eller filosofiska övertygelse, fackföreningstillhörighet eller uppgifter om en fysisk persons hälsotillstånd, sexualliv eller sexuella läggning ska endast vara tillåten om det finns lämpliga skyddsåtgärder för den registrerades rättigheter och friheter i enlighet med tillämpliga dataskyddsregler.
2. Endast anställda med särskild utbildning och som uttryckligen bemyndigats av den personuppgiftsansvarige kan få åtkomst till och behandla de uppgifter som avses i punkt 1 under vägledning av dataskyddsombudet.

*Artikel 17***Dokumentation över begäranden om information**

Medlemsstaterna ska säkerställa att begäranden om information enligt detta direktiv dokumenteras. Denna dokumentation ska innehålla åtminstone följande uppgifter:

- a) Namn och kontaktuppgifter för den organisation och den anställda som begär informationen och, i möjligaste mån, för mottagaren av resultatet av förfrågan eller sökningen.
- b) Referensuppgifter till det nationella ärende avseende vilket informationen begärs.
- c) Vad begäran avser.
- d) Verkställighetsåtgärder för begäran.

Dokumentationen ska bevaras under fem års tid efter att den skapats och ska enbart användas för att kontrollera att behandlingen av personuppgifter är laglig. De berörda myndigheterna ska på begäran göra alla uppgifter tillgängliga för den nationella tillsynsmyndigheten.

*Artikel 18***Begränsningar av den registrerades rättigheter**

Medlemsstaterna får anta lagstiftningsåtgärder som helt eller delvis begränsar de registrerades rätt att få åtkomst till personuppgifter som rör dem och som behandlas enligt detta direktiv i enlighet med artikel 23.1 i förordning (EU) 2016/679 eller med artikel 15.1 i direktiv (EU) 2016/680 beroende på vilken som är tillämplig.

KAPITEL VI

SLUTBESTÄMMELSER*Artikel 19***Övervakning**

1. Medlemsstaterna ska utvärdera hur effektiva deras system är vad gäller att bekämpa allvarliga brott genom att föra omfattande statistik.
2. Kommissionen ska senast den 1 februari 2020 fastställa ett detaljerat program för övervakning av utfall, resultat och effekter av detta direktiv.

Programmet ska ange vilka metoder som kommer att användas för att samla in uppgifter och andra nödvändiga bevis och med vilka intervaller detta kommer att ske. Det ska närmare anges vilka åtgärder som ska vidtas av kommissionen och av medlemsstaterna när det gäller att samla in och analysera uppgifterna och övriga bevis.

Medlemsstaterna ska förse kommissionen med de uppgifter och övriga bevis som är nödvändiga för övervakningen.

3. Under alla omständigheter ska den statistik som avses i punkt 1 innehålla följande information:
 - a) Antalet sökningar som genomförts av de utsedda behöriga myndigheterna i enlighet med artikel 4.
 - b) Uppgifter om antalet begäranden som utfärdats av varje myndighet enligt detta direktiv, uppföljningen av dessa begäranden, antalet ärenden som utretts, antalet personer som åtalats och antalet personer som dömts för allvarliga brott, om sådana uppgifter är tillgängliga.
 - c) Uppgifter om hur lång tid det tar för en myndighet att besvara en begäran efter det att begäran mottagits.
 - d) Om tillgängliga, uppgifter om kostnader för personella resurser eller it-resurser som har avsatts för inhemska och gränsöverskridande begäranden som omfattas av detta direktiv.

4. Medlemsstaterna ska organisera framtagning och insamling av statistik och årligen överlämna den statistik som avses i punkt 3 till kommissionen.

*Artikel 20***Förhållande till andra instrument**

1. Detta direktiv ska inte förhindra medlemsstaterna från att sinsemellan bibehålla eller ingå bilaterala eller multilaterala avtal eller överenskommelser om informationsutbyte mellan behöriga myndigheter, förutsatt att dessa avtal eller överenskommelser är förenliga med unionsrätten och särskilt med detta direktiv.

2. Detta direktiv påverkar inte medlemsstaternas eller unionens eventuella skyldigheter och åtaganden enligt befintliga bilaterala eller multilaterala avtal med tredjeländer.

3. Utan att det påverkar fördelningen av befogenheter mellan unionen och medlemsstaterna, i enlighet med unionsrätten, ska medlemsstaterna underrätta kommissionen om sina avsikter att inleda förhandlingar om, och ingå, avtal mellan medlemsstater och tredjeländer som är avtalsslutande parter i Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, om frågor som omfattas av tillämpningsområdet för kapitel II i detta direktiv.

Om kommissionen inom två månader från det att den mottagit underrättelsen om en medlemsstats avsikt att inleda sådana förhandlingar som avses i första stycket konstaterar att förhandlingarna sannolikt kommer att undergräva relevant unionspolitik eller leda till ett avtal som är oförenligt med unionsrätten, ska den informera medlemsstaten om detta.

Medlemsstaterna ska fortlöpande underrätta kommissionen om sådana förhandlingar och, när så är lämpligt, bjuda in kommissionen att delta som observatör.

Medlemsstaterna ska bemyndigas att provisoriskt tillämpa eller ingå sådana avtal som avses i första stycket, förutsatt att de är förenliga med unionsrätten och inte är till skada för målet och syftet med relevant unionspolitik. Kommissionen ska anta sådana beslut om bemyndigande genom genomförandeakter. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 22.

Artikel 21

Utvärdering

1. Senast den 2 augusti 2024 och därefter vart tredje år ska kommissionen utarbeta en rapport om genomförandet av detta direktiv och överlämna den till Europaparlamentet och rådet. Rapporten ska offentliggöras.

2. Kommissionen ska i enlighet med artikel 65.2 i direktiv (EU) 2015/849 utvärdera hinder och möjligheter när det gäller att förbättra samarbetet mellan FIU i unionen, inbegripet om det är möjligt och lämpligt att inrätta en mekanism för samordning och stöd.

3. Senast den 2 augusti 2024 ska kommissionen utfärda en rapport till Europaparlamentet och rådet med en bedömning av om det finns behov av, och är proportionellt, att utvidga definitionen av finansiell information till att omfatta all slags information eller data som innehas av offentliga myndigheter eller ansvariga enheter och som är tillgänglig för FIU utan vidtagande av tvångsåtgärder enligt nationell rätt, och ska vid behov lägga fram ett lagstiftningsförslag.

4. Senast den 2 augusti 2024 ska kommissionen genomföra en bedömning av möjligheter och utmaningar vad gäller att utvidga utbytet av finansiell information eller finansiell analys mellan FIU inom unionen till andra allvarliga brott än terrorism eller organiserad brottslighet med kopplingar till terrorism.

5. Tidigast den 2 augusti 2027 ska kommissionen genomföra en utvärdering av detta direktiv och lägga fram en rapport om de viktigaste resultaten till Europaparlamentet och rådet. Rapporten ska också innehålla en utvärdering av hur de grundläggande rättigheter och principer som erkänns i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna har följts.

6. Vid tillämpning av punkterna 1–4 i denna artikel ska medlemsstaterna förse kommissionen med den information som är nödvändig. Kommissionen ska ta hänsyn till den statistik som lämnats in av medlemsstaterna enligt artikel 19 och får begära ytterligare information från medlemsstaterna och tillsynsmyndigheterna.

*Artikel 22***Kommittéförfarande**

1. Kommissionen ska biträddas av en kommitté. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.
2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 4 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

*Artikel 23***Införlivande**

Medlemsstaterna ska senast den 1 augusti 2021 sätta i kraft de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De ska genast underrätta kommissionen om detta.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.

Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell rätt som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

*Artikel 24***Upphävande av beslut 2000/642/RIF**

Beslut 2000/642/RIF ska upphöra att gälla med verkan från och med den 1 augusti 2021.

*Artikel 25***Ikraftträdande**

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

*Artikel 26***Adressater**

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna i enlighet med fördragen.

Utfärdat i Bryssel den 20 juni 2019.

På Europaparlamentets vägnar

A. TAJANI

Ordförande

På rådets vägnar

G. CIAMBA

Ordförande

ISSN 1977-0820 (elektronisk utgåva)
ISSN 1725-2628 (pappersutgåva)

Europeiska unionens publikationsbyrå
L-2985 Luxemburg
LUXEMBURG

SV